DE TAAL Alchemist

SCHEPPER VAN GOD.

Ronny Julius C Verlet

DE TAAL Alchemist

SCHEPPER VAN GOD.

Een *Non-fictie* intrige en roddel over Filosofie, Semiotiek, Erotiek, Religie, Wetenschap; en vooral over Taal van nu en vroeger.

ISBN : 978-90-822912-1-6
EAN : 9789082291216

Als er een God bestaat is het onder de gedaante van Taal. Jezus van Nazareth is de eerste Taalfilosoof .

Voor wie Filosofie Taal is.

Voor wie Taal filosofisch ziet.

Over de logica van de Drie Vuldigheid.

Waarom de Kerk niet van vrouwen houdt.

Geloof als Wetenschap en Geloven in Wetenschap.

Waarheid liegt en wat woorden nog meer verzwijgen.

Van Mannen taal en Vrouwen babbel en hoe mannen en vrouwen het doen in oude Taal.

Hoe nul en één erotisch stoeien.

De wereld gezien door een MirriM.

De rode draad van dit boek is Etymologie; niet als wetenschappelijke tekst, want die is voor een gewone sterveling meestal niet leesbaar, maar in verhaal. Het woord ‘verhaal’ zegt dat iets van ver is gehaald. Een woord springt in voor een ding datje niet zomaar op een andere locatie zet en in een andere tijd. Woorden hebben de taak om dingen, waar ook of wanneer, te laten verschijnen en verdwijnen. Dit is maar het begin van de magie van Taal. Ieder woord is op zichzelf een verhaal. Deze woord-verhalen zijn niet uit de lucht gegrepen; ze komen van zeer gerespecteerde geleerden en schrijvers. Daarom werden de referenties zo getrouw mogelijk vermeld. Sommige oud Nederlandse teksten zijn een eigen compositie en werden gevormd met lang vervlogen woorden. De illustraties werden geselecteerd uit oude werken die vrij zijn van kopie rechten.
Jubelende recensies zijn er niet; Arthur Schopenhauer schreef hierover dat dit toch meestal beter te vervangen is door het motto ‘leven en laten leven‘.

Ronny Verlet
Maart 2018
ronny.verlet@gmail.com

INHOUD.

1 De Cyberaanval op Kardinaal Alfa.

Kardinaal Alfa heeft maar één zonde begaan. Eigenlijk twee. De tweede zonde was het verzwijgen van de eerste. En eigenlijk was ook dit niet echt gebeurd. De curatoren van de Curie hebben Alfa bij zijn benoeming tot Kardinaal, nooit iets gevraagd over de duistere materies verstopt in zijn geweten. Dus heeft Alfa ook niets verzwegen. Nu hij de titel van Executief Curie Kardinaal heeft verworven, blijft vooral de eerste zonde knagen. Is zwijgen voor God een zonde of een deugd? Ook die vraag heeft Kardinaal Alfa aan God gesteld. God antwoordt niet. God zwijgt altijd. Dus verzwijgt Alfa niets in zijn oecumene met God. Handelen naar het evenbeeld van God is een deugd. Kardinaal Alfa's verzwijgen voor de Curie curatoren kan nooit een zonde zijn geweest. Het knaagt Kardinaal Alfa.
Allereerst dient gezegd dat Alfa, ook toen hij nog niet bij de Curie hoorde, immer trouw bleef aan het eerste gebod. Bovenal bemin één God. Bij het tweede gebod loopt het fout. Hoe kan iemand als kardinaal Alfa, zondigen door vader en moeder niet te eren? Zelfs heidenen en dieren hebben hiermee geen moeite. Toch kon Alfa het niet. Hij mocht papa en mama wel. Echter niemand anders dan vader en moeder samen, waren verantwoordelijk voor die snijdende haat van Alfa tegenover zijn ouders. Alfa had wel één afleiding die de haat kon neutraliseren. Hij had iets waarmee hij zijn verachting op wat anders kan uitwerken. De letter **V**! Alles wat begint met een v- wordt verschroeid in het heetste *f*uur. Vrouw, Venus, vorm, vrijen, *vierge*, vagina, vlees, vrede, vrijheid…van dit soort woorden is de ‘ v ‘ uit Alfa's tong gegomd.
Alfa's kardinale taak is hierdoor niet gemakkelijker geworden. Ook hij moet nog het Woord verkondigen. In zijn preken legt Kardinaal Alfa de klemtonen steeds op de woorden, dé, hét, één. Zonder deze stamwoorden kan je immers geen zin vormen. Deze woorden, goed geaccentueerd, houden de aandacht klem. Hiermee kan men de ‘v - s‘ in de aanrollende zinnen in de tekst smoren. Daarenboven heeft Alfa geleerd, uit de vele talen die hij machtig is, synoniemen te plukken zonder ‘v’. Duits werd zo zijn lievelings taal. Je kunt bijna één op één, de ‘v’ door een ‘ f ’ of een ’ph’ met belletjes aanblazen. Daarbij is de ‘ver-‘ als aanzet van vele woorden, eigenlijk het fossiele Gotische ‘fra’; wat betekent -afbreken. Tussendoor gromt de kardinaal ook al eens een hondse ‘wwr’. Met deze taaltaptoe van

aksenten, het inslikken of wegblazen van de –v klanken en de vele kleurige charme synoniemen, weet Kardinaal Alfa zijn preken streng te kleuren met toch een vleugje paradijselijk nieuwsgierigheid.
Ook de geschreven taal van de Kardinaal wordt van alle v-bezoedelingen gezuiverd. Hiertoe heeft de Kardinaal een eigen tekstprocessor bedacht. Alfa noemt het zijn vee-processor. Inkomende teksten worden v-loos vertaald alvorens ze op zijn computerscherm verschijnen. Voor de uitgaande teksten herhaalt zich het omgekeerde proces. Niemand heeft ooit gemerkt dat de Kerkelijke Brieven van de Kardinaal voorafgaand vee-gemanipuleerd werden. Kardinaal Alfa voelt zich hierover ’gebenedijd’ tevreden. Dit heeft Alfa wel ontiegelijk veel inspanning gekost. Het is een opoffering zonder vergelijk wat hem in een gelouterd solaas doopt. De haat echter blijft.
Het vervangen van de ‘v ’ in hun familienaam door een ‘f ’ hebben de Alva’s heel veel geld gekost.
De haat tegen zijn ouders van wie hij de oorspronkelijk familienaam Alva had geërfd, was nu afgewenteld op alles met een v: het vee van vrije valse venijnige vrouwen, voorbehoedsmiddelen, vijgen, Viagra, vingeren, veulens, varkens…overal was er de v te veel aan. Zouden de curie curatoren toch vermoed hebben dat zijn echte naam Alva is? Is het daarom dat ze niet naar zijn afstamming gevraagd hebben toen hij naar het ambt van Executief Curie Censor Kardinaal posteerde?

Kardinaal Alfa wijt zijn taak bij de Curie foortreffelijk. In zijn taalgebruik borrelen taalbellen die iets nieuw echoën wat talloze jonge gelovigen naar zijn preken lokt. Dit bleef niet ongemerkt bij de Curie. Zijn naam klinkt progressief; zijn echte naam is repressief. Met zijn benoeming heeft Kardinaal Alfa tevens de sleutel gekregen van de www.censuur van het Fatikaan. Hij bezit de sleutel van de poort die de Kerk met de Wereld verbindt! Alles wat door deze poort in of uitgaat, wordt gepiercet door het arendsoog van Alfa. Alfa ziet U.

De curie heeft de software ‘wwwInQuisitie Release 5.0’, summa cum laude goedgekeurd. Het testobject was de ‘Encycliek Deus Caritas Est: Eros, Agape, Logos’. Deze Pauselijke Encycliek werd, in tegenstelling met eerdere traditionele eentonigheid tot bij de gelovigen gebracht in een moderne taal. Weliswaar waardig afgekant met deemoed en in *f*oortreffelijke Christelijke betamelijkheid ge*f*ouwen. Kardinaal Alfa heeft wel een persoonlijke kanttekening gemaakt bij de passage die verwijst naar de filosoof Friedrich Nietzsche. De Encycliek Deus Caritas Est beweert dat Eros in deze tijd, ontaard is tot ondeugd en dit vooral door toedoen van Friedrich

Nietzsche. Volgens de Kerk heeft Nietzsche gif gemengd in de ware Eros van het christendom. Het is diezelfde Nietzsche die beweert dat God dood is en vervangen wordt door 'Wil tot Macht'. Maar goed ook dat **F**riedrich niet met een V werd geboren. Alva zijn uur komt nog om die wwerrader te wreken! Wie www bewaakt, weet wat de 'wwwil' toe in staat is. Die Friedrich met zijn 'Wil tot Macht', krijgt zijn duel met de 'wil van wwwInQuisitie'. De naam Nietzsche was, is en zal altijd de ontstekingsvlam zijn van Kardinaal Alfa's agressiepoeder. Zo bezat ook de Hertog van Alva ooit de wwwil tot het aansteken van de lont der brandstapels in het Europa van de Middeleeuwen.

Taakbewust zit Kardinaal Alfa vele uren voor het tabernakelscherm met het brede e-zicht op de grote wereld. Toch geeft de Kardinaal de voorkeur, om in de realiteit van het aardse stof te staan. Uit stof zijn we geboren en tot stof zullen we verdwijnen. Het stof dat opwaait uit het vergruizen der dingen, dat is de echte wereld! In die wereld zal je daarom best eerst het stof laten opwaaien. Wanneer dan alles in stof is gehuld, wordt het voor de ogen van de gelovigen grijs. Zo redeneert de Kardinaal. Onder dreigende wolken wordt het best geluisterd naar de orakels.

Kardinaal Alfa is tot in alle uithoeken van de geloofsgebieden bekend voor zijn grandslam preken. Met chicane retoriek doet hij alle geesten duizelen. "Satanas, Vade retro Satanas". Eerst sissend, hierna donderend, dan rollend. Dit is het openingscenario van iedere preek. Na drie keer de zin uit te spreken die de duivel moet wegblazen, weet de Kardinaal dat de schapen over de brug komen. Dat kan je horen aan het zuchtende geblaat van verzaak onder de gelovigen. Eerst bewegen de toudouse's en de lamouses, daarna volgen de teergevoelige slibslapers, het pepsipleps, de pedaalfielen die uit alle richtingen komen aanfietsen en de lokmannen die toch nog eerst zelf wat aandacht kuchen. Ook de conquistadores die het veroveren van vrouwen, boven de moraal stellen, komen de juiste kant op. Wanneer de zondaars over de brug geraken en hun zwakte inzien, dan hoor je ze in koor hun verzaking zuchten. Eerst stijgt een collectieve opluchting naar de hemel. Daarna hoor je de individuen die om beurt hun ego-zwaktes eruit hoesten of rochelen. Na de preek zijn ook zij bereid hun echte en volledige naam voor de Kerk te onthullen. Je herkent ze wel: A.Narchist, A.Vare, B.Luf, C.Culier, D.Cadent, E.Rotic, F.Ataal, G.Niaal, L.Unatic, M.Able, P.Dofiel, V.Nijn, Z.Vlak. Ook deze gelovigen voelen zich opgelucht in de hereniging met zichzelf en getooid met een nieuw zilver zuiver zieltje. Eensje het beest hebt verjaagd, voel je de zalving met

zaligheid. De Kardinaal adoreert zijn kudde met ingetogen tevredenheid.
Onze maatschappij is nooit goed geweest in het spellen van namen. Dat weet Kardinaal Alfa maar al te goed. Namen zijn kameleons. Soms zuigen ze aandacht, veelal verbergen ze duistere verhalen. Hoedt u voor de formule: -in de naam van…. Namen kunnen ook aanzetten tot zonde. Bij twijfel is deze raad: roep de formule -Vade retro Satanas! Wanneer alle grote leugens die onder een naam schuilen gelicht worden, voelen de gelovigen zich verlicht. Tot na het sermoen. Tot ziens Satanas. Dit geldt niet voor één onder hen met de naam N.Ietzsche. Die blijft in alles onberoerd. Hij kent het scenario maar al te goed. Kardinaal Alfa heeft hem niet eens bemerkt in het samengeklitte stof onder zijn preekgestoelte.
Weinig gelovigen kunnen zich Kardinaal Alfa voorstellen. Onder de wolken van zijn donderpreken vermengen immers alle gelovigen tot een aangetrapte brij van vruchten der aarde. Wanneer eindelijk de preek is opgeklaard, herkennen de gelovigen elkaar opnieuw in hun oorspronkelijke vorm. De Kardinaal is dan lang vertrokken. De gelovigen troepen samen buiten de kerk. De tongen spreken opnieuw. De Kardinaal wordt door de tongen geschapen tot een menselijk gedaante. Iemand spreekt van een singlet figuur die in tweetakt tred voorbij snorde. Een ander houdt het bij een teflon gezicht met houwitser neus. Eigenlijk willen ze hem niet zien; het is al erg genoeg hoe hij hen doorziet.
De voorbije dagen merkte Censor Alfa via zijn www.Tabernakel dat er nogal wat weifelende geloofmails circuleren rond het onderwerp: reïncarnatie. Een middeleeuwse tekst uit 1285 kwam er zelf bij te pas:

"*Alle die zielen seidsi mede Waren gemaect van beghinne, Eer si ter werelt quamen innen*". [105 –p255].

Het is toch duidelijk. Enkel de Heilige Drievuldigheid heeft het privilege om uit de dood te weer te keren, aan Jezus gegeven. Met reïncarnatie begint nu plots ook de massa zich dit Christelijk mysterie toe te eigenen, gromt de Kardinaal. Alfa voelt de twijfels van Descartes. Herboren worden is de bron van zijn grote onrust en haat tegen zijn ouders. Als reïncarnatie toch bestaat, zou hij door zijn naam Alfa, de gereïncarneerde beruchte Hertog van Alva kunnen zijn?

Deze gedachte is 'zomaar' tot de Kardinaal gekomen. Hierop reageert Kardinaal Alfa prompt met een kordate daad. Een gedachte zonder actie blijft anders toch maar iets van de overkant. De Kardinaal stuurt meteen een

herderlijke e-mail de wereld rond met het Kerkelijke standpunt ten aanzien van reïncarnatie. Het duurt niet lang of de bloggende gelovigen zijn de Kardinaal tot antwoord. Onder hen is er een demografische wetenschapper die heeft berekend dat het aantal dode zielen, doorheen alle tijden, dezelfde is van het aantal levende zielen; op een kleine schommeling na van hoeveel zielen in de transithal zitten van het vagevuur. De stelling wordt bovendien voor iedere sterveling begrijpelijk uitgelegd. Zes miljard levende zielen bevolken de aarde gedurende een gemiddelde van 70 jaar wat een totaal oplevert van ongeveer 420 miljard levende ziele-jaren. Dit is ongeveer de optelsom van alle mensen die ooit op aarde geleefd hebben en die nu, in het rijk der doden verder boeren. (het woord 'leven' kunnen we hier niet toepassen, vanwege de mogelijke verwarring tussen het rijk der levenden en dat van de doden). Vroeger waren wel minder mensen op aarde. Echter het 'dood zijn' van onze verre voorouders, duurt dan ook langer. Levende en dode zielen houden elkaar zo in evenwicht [800–p13]. Voor vele gelovigen blijkt dit een (heidense) opluchting te zijn; ze komen wellicht niet opnieuw als een kever of een hond, wat sommige Oosterse godsdiensten durven te beweren.

In de voorbereiding van zijn repliek op de nieuwe gelooftrend van reïncarnatie, googelt Alfa naar '*year of the dog*'. Dit kan een aanwijzing geven over het wederkeren van de schepsels uit de dierenriem, iets wat een Chinees bijgeloof is. Misschien vertelt goochelgoogel ook over reïncarnatie van menselijke zielen onder dieren gedaante. Goochel is de alternatieve naam die Alfa gebruikt voor Google. De Kardinaal is altijd alert voor namen.

Goochel antwoordt op de input '*year of the dog*' met een lijst vol rubrieken over 'the *year of the god*'. Bovenaan staat zelfs de Encycliek Deus Caritas Est, met een extra inzoomen op de paragraaf die verwijst naar diezelfde Friedrich Nietzsche; de filosoof die de Kardinaal ooit als zijn persoonlijke vijand nummer één heeft uitgeroepen. Alfa vermoedt dat hij een fout heeft gemaakt en god heeft getypt in plaats van dog.

Opnieuw. Resultaat identiek. Vreemd.

Eens '*dog training*' proberen. Het antwoord dat terugkomt, refereert naar rubrieken over '*god training*'. Opnieuw antwoordt Goochel alsof zij, dog als god aanziet. Ook woorden waarin dog voorkomt zoals hotdog wordt hotgod. Dogmatisch ketst terug als godmatisch, underdog als undergod. Nog veel erger is het gesteld met het omgekeerde. 'God' flitst terug als 'dog'; dogfather, dog fearing, dog's will. Als dit nu geen regelrechte cyber aanval is op het geloof, dan moge de hellehond mij komen halen, sist Censor Alfa. Alle inkomende mails blijken eveneens besmet met dit verderfelijke virus.

Sodoma en Gomora komen over u! Gelovigen die om dog's zegening vragen! Ik mag er niet aan denken dat de gelovigen dit ook te zien krijgen, hijgt de Kardinaal. Hij voelt zich sinds lang, nu ineens opnieuw mens; aanvechtbaar, niet feilloos, niet faalloos. Kardinaal Alfa voelt zich plots een nietig wezen, vernietigbaar, stof. Opnieuw denkt Alfa aan papa en mama. Dat is lang geleden.

De Censor internet site van het Fatikaan gaat uit de ether, met de melding 'Vasten onderhoud'. Alle mogelijke virus verdelgings middelen worden op het systeem losgelaten. Niets. Nieuwkuis eliminatie is het laatste middel. Alles vervangen tot het toetsenbord toe, zelfs batterijvoeding, voice controle, optische modem…no way. Wat er ook in de controlekamer rond wwwInQuisitie geprobeerd wordt, *dog* wordt voor Alfa *god* en *god* verschijnt nog steeds als *dog*. Eigenlijk durft de Kardinaal zijn collega's er niet bijhalen. Stel dat ook zij besmet zijn door het virus, dan zijn de gevolgen voor de Kerk niet te overzien. De Kardinaal merkt niets bij zijn Curie collega's, en zij vinden dat confrater Alfa ongewoon gespannen is. Zo iets heeft wel eens canonieke wortels, zo denken Alfa's collega's meestal op nerveuze momenten. Uiteraard wil Alfa geen honden wakker maken, hij heeft al genoeg met die ene dog.

Conclusie is: dit is een strikt persoonlijke cyber afrekening. De wraak van de miskenning van de letter **V**? Wraak van Nietzsche? Alfa voelt zich als genageld door handen en voeten. Nu nog de laatste steek in de zij. Echter dit is nog niet het einde. Bij het herlezen van zijn handgeschreven oecumene documenten leest hij ook hier 'Dog' waar hij 'God ' geschreven heeft. Of hij nu zijn linker oog of zijn rechter oog gebruikt, het resultaat blijft hetzelfde. Op de stenen tafel die Alfa en alle gelovigen naar de hemel moet begeleiden, staat nu gebeiteld: "bovenal bemin één dog". Het kan niets anders zijn dan dat Kardinaal Alfa persoonlijk besmet is met een hoogst individuele 'Taal-meme'. De uiteindelijke diagnose luidt dat er tussen de netvliezen en het hersenverwerking proces van Alfa, een inversie gebeurt voor het woord God. Dit wordt een kluif voor de wetenschap. Als vertegenwoordiger van het enige Onfeilbare Instituut op aarde, kan Alfa dit fenomeen nooit vrijgeven voor de mensheid, wat volkomen terecht is.

Alfa heeft berekend dat wanneer dit taalvirus zich zou verspreiden onder de gelovigen, de Kerk en het Geloof binnen een maand op instorten staat. Stel dat iedere dag, bij twee gelovigen het virus via kerkelijke of andere communicatie zich zou verspreiden, en die mensen geven op hun beurt het virus door. Resultaat is dat na 30 dagen, één miljard gelovigen in de ban zijn van het satan virus dat god in dog omvormt.

Wat als die mutatie bovendien zou uitspreiden over andere lettergrepen. Uw brief wordt gelezen in de aanhef 'Geachte Beer', en eindigt met 'Vriendelijke Snoeten'. Of als het cijfers '1' grappen uithaalt door nu en dan eens '0' te wezen. Denk aan uw bankrekeningen, de beursnoteringen en de vlieghoogtes die de luchtverkeersleiding instrueren. Ogen dicht. Binnen geen tijd doet het arsenaal aan kernwapens op de deze aarde, onze planeet versmelten tot een Sodoma en Gomora. Een simpel virus dat at hoc in de mensen hun brein een '1' in een '0' verwisselt, kan de wereld vernietigen. De mensheid gaat in geen tijd kapot. De wraak van **Taal**. Omschrijf maar eens zelf een dag waarbij je door het virus getroffen wordt. De dag begint steevast met een laaiende ruzie met uw bedpartner over de wekker. Daarna doet de magnetronoven het veel te lang of te kort; de bus is te laat; je maakt ruzie over de prijs van het busticket. Je wordt alsmaar telefonisch verkeerd verbonden, enz. De kans is groot dat je tegen de avond bij de psychiater zit. Niet zonder moeite, want hij woont op het nummer 200 en je bleef maar aanbellen op 211. Als dit virus nu ook nog eens besmettelijk is en je psychiater wordt ook aangetast bij ieder communicatie die hij maakt, dan weet je dat de hysterie exponentieel zal exploderen. Ogen dicht! De wereld gaat eraan.

Dit alles is te wijten aan een mutatie die zich voordoet tussen 'woordtekens' en 'woordbetekenis', analyseert Alfa nog verder. De Kardinaal start zijn computer. Prompt Goochelt hij de woorden 'teken, betekenis'.

Even prompt verschijnt een antwoord in drie rubrieken:

Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.
Het vlees is Woord geworden en heeft ons verteerd.

Ook goden verteren. God is dood! God blijft dood!
*En **wij** hebben hem vermoord, schreef ooit Friedrich Nietzsche.*

Uit teken volgt betekenis.
Uit betekenis volgt teken.

Getekend: *TaAlchemist*

Wat heeft dit nu te betekenen? Opgelucht, toch een beetje. Er is een aanknopingspunt: TaAlchemist. In opdracht van Nietzsche?

Eerlijk gedacht, het had even goed gedagtekend kunnen zijn met Satan of Beëlzebub. Een lichtpunt. Hopelijk valt er met dat Taalwezen redelijke taal te praten. Zou dit de dolende geest van

Friedrich Nietzsche kunnen zijn? Is het een Kerkelijke zonde in de geest van de doden te geloven? Had hij, Kardinaal Alfa, toch beter de ideeën van Nietzsche bestudeerd voor hem ‘de moordenaar van God’ te noemen? Wat als hij als Kardinaal nu ook nog medeplichtig zou zijn aan de moord op God? God kan toch niet in de letter **V** schuilen!

2 Schepper God geschapen door Taal.

Het Censor Centrum is al een enkele dagen dicht. Enkel prijkt er op de deur een bordje met het bericht:

’*Inventaris van het Woord’*.

De privé kamer van de Kardinaal is ook gesloten.
Hier hangt een andere boodschap met de droge melding:

‘*het Woord wordt* ‘.

De Censor confraters halen zoals gewoonlijk de schouders op. Opnieuw een snood afleidingsmanoeuvre van een belaagde Generaal van de afdeling Onfeilbare Inlichtingen, moppert een sergeant van het paarse legioen; meer moeten we hierachter niet zoeken.
Voor Kardinaal Alfa wachten lange nachten van woelen. Nu de vee-processor uitgeschakeld is, voelt hij hoe de martelpijnen van de cyberaanval diep snijden. Je weet maar nooit uit welke hoek de mol de volgende keer stoot, zo denkt Alva. Denken kan de Kardinaal eigenlijk niet meer; het is een woelen en zwoegen van gedachten en woorden. “Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond”. Dit is duidelijk. De Kardinaal heeft het tientallen keren persoonlijk aan de gelovigen uitgelegd wat de betekenis van deze zin is. Hij had het eigenlijk niet eens moeten uitleggen. De Kerk is gedekt door Onfeilbaarheid. Hieraan twijfelen kweekt ketterij.

“*Het vlees is Woord geworden en heeft ons verteerd”.*
‘Vertedert‘, dat kan ik aannemen, mort de Kardinaal; maar ‘verteerd’? Het kan toch niet betekenen dat het Woord van God, de mens opvreet! Tot stof zal je wederkeren, maar niet door het Woord. Misschien is het toch waar dat Adam en Eva het Woord uit Gods mond gestolen hebben. Nu moeten ze zelf dat Woord uitleggen buiten het Paradijs. Dit zou het zwijgen van God kunnen verklaren. De mens heeft het Woord gestolen van God! Nog altijd probeert de mens met het Woord een taal te vormen om over de aarde te heersen. Of is het gestolen Woord God zelf? De twijfels gijzelen de Kardinaal ijselijk stijf. Misschien zijn ‘Woord’ en ‘God’

wel één en dezelfde verschijning. Dan is de ware God onze eigen dagelijkse Taal.

God is alom tegenwoordig, ziet, hoort en weet alles, bergt de grootste geheimen, is van alle tijden en streken, is onze troost en uitvlucht, is bijstand in nood, vertelt van de liefde; meer nog God is liefde. Taal lijkt op God en God heeft alles mede van Taal. Dat Taal oppermachtig is heb ik aan den lijve al kunnen ondervinden, gromt de kardinaal. De toorn van Taal en God kunnen zeker met elkaar wedijveren. Nu begrijp ik dat taal de mens kan 'verteren'.

Een 'woord' is toch ook een 'teken' uit taal. Ligt hierin de overeenkomst met de derde rubriek?

'*Uit teken volgt betekenis. Uit betekenis volgt teken*'.

Wat kan nu het teken worden nadat we het Woord synoniem maken van God?

Kardinaal Alfa woelt nog uren verder badend in Golgota zweet. Het is Veronica die hem afdroogt. Vee -ronika, vee tronica. Veel ironika…vegen…veel…

Alles wat Alfa ooit gestudeerd heeft, passeert de revue. Het is dromen en gedroomd worden. Zijn stem en de stem van de TaAlchemist. Het Taalwezen. Heer Taelman. De geest van de Kardinaal's gedachten is een spel van Taal en herinneringen geworden. De vele beschavingen die op aarde hebben geheerst, komen hun scheppingverhaal vertellen aan de Kardinaal; en ook nog hoe ieder volk deze vertellingen in hun eigen taal hebben doorverteld.

Bij de Indo's begint alles met duisternis die verborgen is achter een andere, nog zuiverdere duisternis. Alles is zoals water in water. Niets is te onderkennen, er valt niets te onderscheiden van elkaar. Zo ook vertellen de Chinese Taoïsten hun scheppingsverhaal. Het Grote Begin schiep eerst leegte en leegte vormde daarna heelal. Slechts dan krijgen hemel en aarde een vorm. Hierna komen de wezens, eerst was er Chao, het eerste wezen uit een Chinese mythe. Noord Amerikaanse Indianen vertellen over hun Vader Aardmaker. Niemand weet waar hij vandaan komt. Deze God ontdekte dat dingen tot leven komen wanneer je eraan denkt. Hij dacht licht en toen was er licht. Hij wenste een aarde en daar was de aarde. Toen begon hij te spreken en zei dat hij een schepsel wilde dat op hem leek. Hij nam een stukje aarde en vormde daarvan een menselijk

wezen. Hij sprak er tegen maar kreeg geen antwoord. Toen gaf hij een geest. Maar het kon nog niet spreken. Hij maakte de tong. Zonder resultaat. Toen kreeg het menselijke wezen een ziel. Het wezen begon te spreken maar de Schepper kon het niet verstaan. Daarna blies Aardmaker in de mond van het menselijke wezen. Nu konden ze met elkaar praten [1004]. Vreemd, piekert Alfa verder: aan iets denken...en het wordt echt! Maar 'denken' gebeurt toch in een 'taal' en de echte dingen rondom ons bestaan toch ook niet zonder dat ze een naam hebben of in een taal kunnen worden omschreven. Bestaan kan enkel in Taal, al gebeurt dit ook wel eens in de vorm van een vraag, zoals bestaat God?

Niet alles is een succes in de mythe van Chao want Chao sterft door het Woord. Chao was een man-vrouw wezen dat geen enkel zintuig bezat. Het kon niet zien, niet horen, niet ruiken. Toch leefde het goed. Tot sommige meevoelende menswezens medelijden toonden met Chao; hoewel Chao zelf wel niets kon voelden. Ze besloten het wezen kijk-ogen, hoor-oren, en een praat-mond te geven. Eindelijk als de moeizame taak klaar was, toe stierf Chao. Zo ook vertellen de Taoïsten, dat in het begin, de mensen die de echte Tao kenden, dit voor zich hielden. Ieder heeft zijn eigen Tao. Waarom zou iemand nog zijn Tao voor iemand anders verheerlijken? [The Tao Te Ching v65].
Andere wezens stierven niet van het Woord, maar zij maakten met het Woord nieuwe wezens, zelfs een Opper Wezen, die op zijn beurt vele andere goden schiep. Voor de Hopi-indianen schiep het Opper Wezen eerst een godin, daarna alle andere goden[1004]. Het hebben van vele goden is een luxe. Je kunt kiezen. Een god om iets te verklaren zoals de dondergod. Een andere god kent de truc van de vruchtbaarheid. Met vele goden is het gemakkelijker om een sociale band te smeden. Juist als mensen goden nodig hebben, zo hebben ook de goden mensen nodig. Goden zijn nooit alleen (iets wat Schiller opmerkte). Alleen de ene God van de Christenen en de Moslims, is een God alleen, de meest eenzame van alle goden. Met de geboorte van de goden, zijn ook de mensenrechten geboren. Degene die maar in één god gelooft, krijgt zijn mensenrechten enkel van die ene god, of van een afgevaardigde van God zoals het Instituut van de Katholieke Kerk pretendeert. Eén god biedt het voordeel dat er is geen ruimte is voor onderhandelingen met concurrerende goden. Bij meerdere goden blijf je echter ook met het probleem zitten van wie de baas is. De god die eerst was, is meestal de onbetwiste oppergod.

Dit kibbelen over wie eerst was, hebben ook Adam en Eva overgenomen. Kip of Ei, het komt in alle culturen en tijden voor. Het ei is namelijk vaak het eerste ding in het scheppingsverhaal. Het is dan ook aanneembaar dat in de meeste culturen, de Godin het eerst verschijnt. Maar uw woord Alva, veracht de vrouw, als ware ze een minder schepsel. Ze is een stuk rib van een aangeschoten Adam. Eva op haar beurt beweert dat zij eigenlijk Adam is, en in een ruk vertelt ze erbij hoe iemand uit afgunst, zijn (nu haar) lid heeft afgesneden en dat is de reden waarom ze iedere maand moet bloeden uit een open wond. Moet je nog meer weten, vertelt Eva verder, maar je mag het natuurlijk niet voortvertellen. Het ding werd afgerukt, niet eens deskundig afgesneden. Daarom is de snede gekarteld. Alleen Adam kan dit onrecht goedmaken door het maandelijkse bloeden te stelpen met zijn zaligmakende zalf…uit zijn stijve rib [707].
“ Alles ligt in het Woord verborgen. De vrouw werd boven de man gekozen, maar zij kwam na hem”.
“ God heeft het Woord voor de mens geschapen opdat de mens met het Woord, God zou kunnen scheppen “. [ ].
Waarom heeft dan de mens de Natuur aan zijn Taal onderworpen; waarom niet de Taal geschikt naar de Natuur?
Precies dat, is de erf misstap van de mensheid. Adam heeft het Woord gestolen. Eva’s erfzonde is dat ze het Woord gekoesterd heeft als haar bezit. Daarom werd hun geest uit de Natuur verbannen met de verdoemingen om te lijden onder de vloek van Taal [300]. En ze hebben het geweten.
Alfa zweet verder in het aanschijn van alles waaraan de TaAlchemist hem herinneren zal. Taelman heeft duidelijk het overwicht verworven over Alfa’s geest.

God is Taal. Taal is God. God Taal. Taal God. God. Dog.

Alva, waarom heb jij het Woord verdraaid? Je hebt het Woord doen geboren worden als het Kerstkind. Maar het Kind heeft niet mogen spelen. Anderen hebben hun eigen woorden toebedeeld aan dat Kind. Alle dingen willen Woord worden; dat zei toch Zarathoestra. Het is daarom dat de goden altijd vergezeld zijn van Wijzen. Luister vooral niet naar de woorden van diegenen die zich voordoen als wijzen. Je kunt beter luisteren naar de taal van de simpele mens en de taal van de massa, die bewaart het Woord het best. Daarom is de massa een ‘*zij*’. Ze weet alles, ze haalt altijd gelijk. Zij koestert juist als Eva het ware Woord. Het Woord verdraaien betekent voor de

eenvoudige mens ‘liegen’. De Wijze die het Woord verdraait noemt dit ‘Verlichting’. De ware Wijzen uit het Oosten die het Kind begeleidden, werden hun dieren ontnomen, de Olifant, de Tijger en de Buffel; opdat zeker niets van de Oosterse gedachten zuiverheid zou opvallen. Kardinaal, anders dan van het Kind een panda te geven, heb je zijn familie vernederd met een ezel en voor de vader een os. Jou Kerkgenoten hebben eeuwen de liefde gepredikt, maar de woorden van de Spaanse Larra heb je zelf niet willen beluisteren: “wie nooit een hond heeft gehad, weet niet wat betekent liefde te geven en liefde te ontvangen” [403 -p73] ...bovenal bemin één dog. Ook uw geest, Alva, is uit het paradijs verbannen; vandaar de vloek van de Taalgod die u treft. Alva, voor het Woord bent u niet verloren. Wacht niet op de beloofde redding van het einde der tijden. Tijd is niets anders dan een onderdeel van Taal. Uw redding komt ook voor u Alfa, juist als voor iedere mens. *Ieder woord* dat tot u doordringt, bevrijdt u een beetje. Heeft Alfa u soms niet van Alva gered?

‘ Het kan niet anders of dit is de geest van Nietzsche’ ijlt Alfa met een diepe kreun en valt dan in een nog diepere slaap.
‘Wij hebben God vermoord, wij hebben Zijn Woord gestolen. Wij hebben woord gebroken door het Woord te breken’.

Nippel naakte nimfenteefjes van het Taalballet dansen Alfa’s dromen binnen met het:

Ballet vande beghinne der Mythe des Beghinnens.

alleen HET alleen
heel en al leeg heelal
voor Altijd
voor God
voor Wij

toen
was niets ‘iets‘ en iets ‘niets’
tot
‘was’ wordt ‘is ‘ en ‘is’ werd ‘was ‘
Toen,
jawel toen, maakte God tijd en schiep de TIJD
voor Altijd
voor God
voor Wij

… want zonder Tijd hoe kunnen er zeven dagen van schepping zijn?

Het komt uit ‘*de boecken der verclaringhen en van den blinkenden steen en van de duusternessen van de weorold in den beghinnen* ‘.

Het verhaal van de Schepping is van op vele plaatsen, meerdere keren, in alle tijden, door altijd andere mensen, van opnieuw weer verre volkeren, verteld. Immer was de Taalalchemist Taelman erbij. Meer nog, hij vertelt het telkens opnieuw, iedere keer anders, in andere talen, en steeds veranderend in zijn eigen taal. Nooit werd het verhaal van de schepping saai, want de tijden veranderen en de mensen veranderen en hun oren willen andere dingen horen. Ooit was het onderwerp
‘ het sevenvoldigen vallen en opstaen des menschen en de seven trappen van salighheit, van dien overdighen Lucifer en den ongehoersamen Adam, en van Gods ghemoede achter den oncuuschen van Zodoma ende Gomorra en nog vele meer uytleggers der Heylige Schrifture’.

Het vuur van Sodoma en Gomorra doen Taelman in de droom van Alfa oplichten als een doorschijnende zoutklomp. Ook de TaAlchemist lijkt gedeukt te zijn door de eeuwige zonde. Taelman bekent dat hij zijn *verlossenesse van verdoemnisse ende bloeticheit in de afgrondeger duusternessen* moet afkopen

door het verhaal van de Schepping alsmaar opnieuw te vertellen. Taelman vertrouwt zelfs fluisterend toe aan Alfa:
Dat het in de taele altoes wederkert van de vrouwen hun heimelijcke oncuuscheid en dat dit komt omdat de mannen daar nie so goed in sein.

Een verder ook nog letterlijk:
... en al moeten wij mannen van ons Heere onse mannelycke verachtinge tonen van de wellustigheden en vleessige genuchten van geylheyt, maar dat nemen wieder die vrouwen dat zeker nie qualyck.

Dergelijke woorden zal Alva wel nooit gebruikt hebben, maar het is een teken dat in dromen, duivels mens worden en dat mensen duivels kunnen worden als ze wakker zijn. Alfa is blij dat het Taelman is die deze dingen in zijn geest zegt. Er is nog meer: de gemoedelijke droomtaal van Taelman verraadt dat hij iets kwijt wil over zichzelf. Taelman wil vertellen dat niemand beter dan hijzelf, als oervader van Taal, de schepping kan verstaan en uitleggen. Hij is de 'enige en ware taalmeester'.
Toen de Aarde werd geschapen was er al het woord '*toen* ', dus was de TaAlchemist er ook al bij.

De 'toen' van toen werd ook al eens Kloot genoemd, dit is een oud woord voor de Aarde. Toen was de aardbol nog iets zonder vorm, en terzelfder tijd een Kloot zonder iets. Er was ook niets dat duurde en toch duurde alles zo maar. Maar dat was ook weer niet -het duren zoals duren nu duurt. Tot het Licht van God de Aarde, haar eigen Ruimte liet zien en haar de Tijd liet aanvoelen. Toen de Aarde haar positie innam in de Ruimte, wist ze dat ze nu ook een vorm had gekregen. Weliswaar is een vorm zonder iets, toch ook al iets. De woorden 'scheppen' en 'schap' komen van een oervorm '*scaf*'', wat betekent: gestalte, vorm. De aarde had een vorm gekregen in de ruimte. Samen bewogen toen Tijd en Ruimte (die geen vorm kennen) de Aarde en daardoor kreeg nu ook de Aarde haar eigen tijd. Zo kwam de Aarde aan haar eigen licht en niet-licht. Niet-licht kreeg de naam 'duisternis'; aldus verduidelijkt Taelman. Licht en duisternis zijn schepsel van de grote naamgever Taelman.
Hierna zei Tijd tot Aarde: *let's call it a day*.

Taelman roept nu de nimfen voor een dansje op hun eigen repertorium van 'zijn- rijmpjes'. " Zijn- rijmpjes" bestaan uit

rijmpjes die gevormd werden met woorden die voor één keer zich zelf mogen ‘zijn’. Ze mogen dit zonder veel van een context af te hangen. Zo kunnen ze van de vrijheid genieten en zich voordoen onder verschillende gedaanten; als waren het elfen.
Zijn- rijmpjes werken als rijm remedies tegen de verveling van enge betekenissen en het vervliegen van de innige zin van de woordjes. Ze bestaan al heel lang en verschijnen in alle talen.

> ‘*words are roamers with wings, enjoying a vagrant life of their own until the disciplined user know how to usher them into the proper range of symbolic significance* ‘[404–p66].

Wanneer ‘waar’, ‘wanneer’ ontmoet;
‘wanneer’ ‘waar’ vindt,
wordt ‘is’ echt waar.

En zo geschiedde het. Dat was het dan, de eerste dag van de schepping. Daarna volgden nog vijf andere scheppingsdagen en nog één dag om de mens te scheppen. Dat gebeurde op de dag toen Tijd en Ruimte elkaar omhelsden. De zevende dag was God aan rust toe; en Hij liet de mens maar zijn ding en zin doen. God zou toch voor de mensen hun Altijd, Eeuwig en Overal Ding zijn en voor alle goestingen van de mens instaan.
In de vorige dagen waren al zoveel dingen geschapen, alles zonder naam of barcode; niets had een plaats noch bestemming. Hierdoor kreeg de mens het vreselijk druk met het verzinnen van namen, het scheiden der dingen, verder klasseren en catalogeren, ordenen en koppelen. Alles werd door de TaalAlchemist Taelman genoteerd en bewaard. Taelman heeft altijd moeite gehad om het allemaal bij te benen. Was dit nu zijn lot voor alle verdere dagen, Taelman de grote Bibliobibuli Klasseerder voor de Mensheid? Dag en nacht, hemel en aarde, land of zee, plant of dier, wild of tam, levend of dood; er kwam geen einde aan al de nieuwe woorden. Het is nu de beurt aan Taelman om te zweten. Alfa berijdt nog steeds kletsnat zijn nachtmerrie.
Daarbovenop kregen vele dingen een speciale ‘niet- versie’ naam, zoals koud & warm, lang & kort, goed & slecht. Het had toch veel eenvoudiger gekund. Met de twee woorden ‘meer’ en ‘min’, zouden we nooit koude moeten lijden, waren we nooit slecht geworden, misschien ook nooit dood geweest; alleen minder warm, minder goed, minder levend.

Adameve, het eerste wezen uit paramaradijs werd gesplitst in Adam en Eva. Paramaradijs werd afgebakend tot paradijs en maradijs. Die afbakening bestaat tot op heden nog altijd, althans buiten de droomwereld.Met '*Those were the days my friend* '; eindigt Taleman zijn pleidooi. Taelman mist blijkbaar de

innighe begherteheimelijke saaligheid van de verstrenghelingevan de lichamen

van toentertijd; toen nog in de tijd dat alles innig samen één was in toen.

Heb ik goed gehoord zucht Alfa, hij heeft gezegd '*my friend*'?

Ook vandaag vullen de bibliobibuli van deze wereld, hun dagen met klasseren, jammert Taelman verder. Nog immer bestuderen ze de Griekse Aristopuzzel in de hoop alle puzzelstukjes in één wereldplaatje te kunnen passen. Hoor, die lui redetwisten: behoort 'dit' of 'dat' woord tot "substantie"? Is het dingwoord een object of een subject? Of is het een woord dat iets weergeeft uit de catalogus van: kwaliteit, relaties, acties, passies? Of hoort het woord bij begrippen als tijd, een locatie of een situatie? Zit het woord in een object of bevindt het zich erbuiten? Dit zijn van de soort gedachtekronkels, waarin filosofen zich storten. De woorden-weerkaart van de wereld vult zich met alsmaar meer 'elitair *slanguage*', met depressies van dikke wolken '*blablanguage*', die dan neerslaan op de megatomben van vele generaties vermoorde woorden. In lange rijen liggen ook de officieren van het korps onder het opschrift met de naam - concept mummies. De mensen van vandaag doden de woorden van gisteren omdat ze bang zijn van de dingen hun '*naam*'. De mensen zijn gepakt door de grote Vrees, een rare vrees die alles naast het paradijs vervriest. De mensen durven nog altijd niet in het 'niet-paradijs' te leven. Als Klein Duimpje leggen ze keitjes in hoopjes, aantallen, vorm, afmetingen, volgorde, richting om zeker de weg naar het paradijs niet te verliezen. Generaties geleerden sleuren zakken met keitjes van *'luggage language'* de berg op. Eenmaal die lui hun top van overheersing bereiken, dan worden alle nieuwe woorden en begrippen aan de andere kant als compost gestort. Er vormt zich een nieuwe afzetting bovenop een vorige laag van -essenties, identiteiten, individualiteiten, gelijkenissen en nog vele meer verwelkte begrippen die Taal ooit hebben voortgebracht. Dit soort geleerden zijn macaronici die enkel mortodoxe theorieën verzinnen met baangepaste sterfelijke woorden! Dit is de echte vloek die buiten het paradijs weegt: zweet en taal.

Dit alles moet voor u klinken als donder uit de helle, zegt het taalwezen Taelman. We zullen verder nog door het land van Scientifica trekken en dan wordt heel wat duidelijker. Hier kan ik het met u eens worden Alfa; je kunt beter in jou God geloven dan aan het soort Wetenschap van eindeloos Namen geven aan dingen die je nooit begrijpen kunt. Wetenschappers proberen te heersen over de dingen. Politici doen hetzelfde met de mensen. Ze domineren door het geven van Namen. Meer zijn Wetenschap en Politiek niet. Pure Naamgeving. Daarom heb ik U vriend genoemd.

De nimfen verschijnen weer om alles tot rust te sussen. Ze zingen over hun eigen geboorte, een lied van kinderversjes over woordjeskinderen.

Toen ‘ toen ‘ nog toen was,
en tijd op tijd ‘ Tijd ‘ werd;
wanneer ‘wanneer‘ ook nooit kon zijn
en nooit ‘nooit’ wel nooit is
‘dit’ van ‘dat‘ wist dat
‘dat‘ ook ‘dit‘ mist.
Maar dat ‘maar‘ maar wordt met
doch, toch nog of nochtans;
Voor waar dit is waardoor Taal
Nog steeds stamelen blijft
en
stamelen taal wordt.

Van stam tot stam stamelt taal zijn verhaal
van ver haalt verhaal zijn taal
van ver haalt taal zijn verhaal
van bij haakt verhaal een nieuwe taal
van bij smaakt taal een nieuw verhaal
en beide vertalen ze nieuwe verhalen
doch nimmer tot -totaal verhaal -
doch nimmer tot -totaal taal -
geen nood, totaal taal is dood
als Tot *Taal*
want weet, het -Verhaal Totaal– is
dat van de Dood.

Alfa krijgt, tenminste in zijn droom, zijn zelfvertrouwen opnieuw. Hij wordt, of beter be-woord, - ‘is’ de vriend van Taelman. Droom ik nog altijd?

‘Zeg Taelman, vertel eens waar en wanneer ben jij dan wel geschapen?’ vraagt Alfa voorzichtig. Met fierheid verhaalt de Taalmeester: ‘Ik ben geboren uit de stam van Semiotica, een nest van telgen verbonden met namen als Signaal, Symptoom, Icon, Index, Symbool, Mime, Teken, Beeld, Taal van Toen, Taal van Nu. Al deze telgen van Taal, vervullen ieder op zijn manier, hun taaltaak. Dit alles gebeurt volgens de Edele Code. De Kardinaal spits zijn aandacht. Zou die Edele Code het Ware Geloof kunnen zijn, speculeert Alfa discreet. De TaAlchemist heeft die gedachte meteen geraden en waarschuwt Alfa dat het nog veel te vroeg is om over de Edele Code te praten. Vergeet vooral niet dat je ‘denkt’ in taal. Denken is onderworpen aan Taal; ook je intiemste gedachten kan je voor de TaAlchemist niet verbergen. Wel zal Taelman jou veel leren over de Taalgod. Eerst zal ik je het land van Semiotica laten zien en daarna trekken we langs de Tijdstroom naar het land van Dichotomicum om in Scientifica te belanden.
Blijkbaar ben ik er nog niet van die alchemist af, zucht Alva. Maar moedig blijft hij wel, ook onder de koorts van twijfel.

3 Het land van Semiotica.

Het land van Semiotica werd ontdekt door Klein Duimpje. Ook Klein Duimpje moest op een dag uit het Paradijs vertrekken. Eerst merkte hij niets verschillend. Er waren naast God’s tuin ook bomen en bloemen en bijen. De zee hield ook op zee te zijn aan het strand en ook daar lagen er keien in het zand. Waar het land stopte plat te zijn begonnen ook hier de bergen. Eigenlijk was er niets anders te merken, zeker niet aan de uiterlijke kant der dingen.
Of toch? Klein Duimpje voelde dat er een verschil van binnenuit kwam. In het paradijs gaven de bomen telkens ieder seizoen hun vruchten. De dieren waren immer meegaand en geen enkele bloem was mooier dan de ander of geurde intiemer. Eenmaal buiten het paradijs voelt Klein Duimpje zich niet zeker. Hij twijfelt. Dat is het enige verschil. Zouden er dit jaar veel appelen zijn? Mocht hij die slang wel vertrouwen of wou de serpent hem bijten. Zou hij de weg terugvinden uit het grote bos? Waar Duimpje in het Paradijs zijn inspiratie opdeed uit Verwondering, nu moet hij nu buiten het paradijs zijn weg vinden door keuzes te maken uit Twijfel.

Daarom kreeg Duimpje het idee om her en der keitjes te leggen. Op die manier kon hij zich herkennen op de terugweg naar het Paradijs. Hij begon met één keitje, dan twee, dan drie, nu eens een grotere kei, dan werd het een stuk rots. Hij kwam alsmaar verder en als hij de richting insloeg waar de zon rijst, kreeg Duimpje een ander idee: hij maakte een zon na met keitjes. Zo trok hij alsmaar verder.

Op een dag merkte de Kleine dat hij niet alleen was op de Wereld. Iemand anders had ook een hoop keitjes nagelaten. Of was hij het geweest, die ze daar gelegd had en was hij op hetzelfde punt beland? Misschien is naast het Paradijs de wereld wel bolvormig dacht Duimpje. Of liep rondjes? Opnieuw sloeg de twijfel toe, en hij was nog zo klein. Iemand anders? Is hij het geweest? Als hij het was geweest, waarom had hij hier een maan met keitjes gemaakt, er was toch geen maan te bekennen. Wat had dit volgende teken weer te betekenen? Rechts afdraaien of rechtdoor? Had hij dat bedacht en waarom was hij dat nu vergeten? ‘Twijfel’ en ‘vergeten’ zijn twee dingen die ik niet in het Paradijs heb gekend. Je kunt toch niet

blijven kijken aan de ‘Kant’ van de weg en staren naar een kei als een ‘*Ding an sich’*. Gewoon verder. Het gebod van de Tijd gebiedt verder te trekken, opnieuw te zoeken. Klein Duimpje zag geen andere oplossing dan opnieuw te beginnen. Je kon beter de vorige markeringen behouden en met een nieuwe serie aanvullen, zo redeneerde Duim. Soms paste Klein Duimpje ook zijn eigen naam aan. Klei Duimpje, Kei Pruimpje, Klei Fluimpje en nog vele meer variaties. Doorheen alles bleef hij toch nog altijd de Grote Duim van de Tekens.

Zo gebeurde het dat de aardbol met steeds meer tekens bedekt raakte. altijd opnieuw kwam Duim zich zelf tegen, alvast in zijn eigen tekens. Hij begon nu ook te twijfelen. Is hij nog immer het Klein Duimpje uit het Paradijs? Of kon hij een andere Duim zijn uit een nog andere wereld? Tussen al de tekens zag je haast de bomen niet meer. Doordat er nu zoveel tekens waren neer geplant, kregen alle wezen het alsmaar drukker om een weg te banen in de wirwar van een **w**ereld **w**ijd **w**eb van tekens. Zo ook moesten de bijen langer zoeken om een bloem te vinden. Duim vond haast geen tijd meer om het schoons van de Natuur te bewonderen; zo druk was hij bezig met nieuwe tekens te verzinnen en oude te decoderen. Telkens opnieuw werd het opnieuw beginnen. Duim's hoofd stopte niet van groeien en Duimpje zijn hart bleef maar krimpen.
Hij, nu Grote Duim, heeft overal gebouwd en de TaAlchemist heeft voor ieder teken een bijpassende naam ingefluisterd. Kapelletjes werden kerken; die op hun beurt klein uitvielen naast de kathedralen. In een andere richting heeft de Grote Duim piramiden en tempels gebouwd. Nog verder op, werden het stoepa’s en pagodes. Ieder detail van deur, raam, dorpel of dak, van afmeting tot richting, alles moest aan iets herinneren van vroeger. Alle tekens willen immers de rol van Kompas naar het Paradijs behouden. Ze willen ieder een woord, een zin, een verhaal worden in het boek van de Edele Code.

-

Eenmaal toen de wereld volgebouwd raakte, kon Duim nog enkel uitbreiden in de ruimte. Van op zijn ruimtestation ziet Duim nu wat hij van het paradijs Aarde heeft gemaakt. Als hij van uit de ruimte rondom kijkt dan beseft Duim, dat hij eigenlijk niet verder is gekomen dan Klein Duimpje te wezen. Hier in de ruimte kan hij geen tekens meer aanbrengen. Hij zelf is een minuscuul tekentje in die grote, grote ruimte. Zou hijzelf Klein Duimpje, ook aangebracht

zijn door iemand anders? Een ander wezen dat ook op zoek is naar zijn paradijs?
Vanuit de ruimte krijgt Klein Duimpje wel een beter overzicht over het Land van Semiotica en hoe de wezens van Semiotica over de mensen heersen. Heersen is misschien niet de juiste term, want eigenlijk zorgen de wezens van Semiotica als engelen voor de mensen. Ze kennen de mensen door en door, ieder individu maar ook hele families, verenigingen, maatschappijen, culturen en beschavingen worden door Semiotica bewogen en gestuurd. Ze geven aan de mensen Signalen, ontmaskeren voor hen leugens via Lichaamstaal of ze waarschuwen met Symptomen. De tijfel en de vergeetachtigheid die Klein Duimpje overmant, weten ze te compenseren met Tekens, Symbolen, Iconen, Idolen, en zelfs Religies. Sommige van de wezens uit Semiotica vormen zelf ook groepen, zoals de dragers van Religica en van de Wetenschap. Kunst is ook een lid van Semiotica. Ze zorgt voor eigen haar telgen met namen als Muziek, Poëzie, Literatuur, Beeld. Het mysterieuze, het mooie en de charme van de Kunst herinneren aan het Paradijs. Maar ook alle Talen en Dialecten van alle Tijden, verbergen de geheime boodschappen van de Edele Code. In de code zitten wellicht ook de aanwijzing naar de paadjes die de terugweg naar het Paradijs begeleiden.
Het gebied van Semiotica stopt niet aan de rand van het paradijs. Taal is wellicht het enige van deze wereld wat ook geldt in het paradijs. Op aarde kennen we een paar knepen van Semiotica, zoals: Links/ Rechts, Symmetrie, Serieel/ Parallelle in ruimte en tijd. Wellicht vormen deze begrippen het alfabet van de Edele Code. Eenmaal je de basis regels van Semiotica beheerst, dan is het begrijpen van de Edele Code niet veraf, vertrouwt Taelman nog toe. Maar de weg ernaar toe, is nog steeds Taal. En die weg ligt vol kuilen en rotsen.
Taal is wellicht het oudste wezen uit Semiotica. Vroeg in zijn bestaan, was de mens geboeid door de magie van Geometrie, Mathematica en Kosmologie. Later, namen de Godsdiensten deze magie over. Het is in diezelfde Ruimte dat Klein Duimpje als schepper van Symbolen, zich tot zijn eigen Symbool heeft omgetoverd. Klein Duimpje is buiten het Paradijs nu zelf Symbool geworden. Klein Duimpje het Scheppertje in een eigen Paradijs.

“ Uit teken volgt betekenis;
Uit betekenis volgt teken ”.

Dat is toch een boodschap van Taelman die Alfa via het internet heeft ontvangen.
Alfa weet niet meer of hij nu nog dommelt of wakkert. Nu zal die Taalalchemist nog verklaren dat Klein Duimpje de scheppende God is. Als je daarvan niet wakker schiet! Half kipwakker, half ei stil, beginnen Alfa's canonieke cellen weer te werken. De verhoormethodes van den Hertog van Alva, worden op scherpgezet. De tegenaanval wordt geblazen.
'Zeg Taalvriend', er wordt wel eens beweerd dat jij 'Taal- dinges' niet eens door God geschapen bent, en dat jij ook één van die ietsje-nietjes verzinsels van Adam en Eva bent'? Meer nog dat je eigenlijk maar het gestotter bent van een computerdialect. Het werkt meteen. Althans te horen aan het gesis van Taelman. Probeer nu eens goed te luisteren en in je aardse verstand te knopen: hierop heb ik een hoogst eigen antwoord.
De nimfen dansen opnieuw. Het zingt van verre. Alfa zinkt opnieuw diep.

min of meer
meer of zee
een zin met zee erin
of, zin in zee mijnheer?
Mijnheer antwoordt: meer zin in min
dan zin in zee.
Waarop verschijnt: nog min nog meer, een
Zeemeermin
die neuriet
van:

Heer, min me veel
veel meer min
vindt mijn vin
vin mij veel
vin mij meer
vin mij zeer
zeer meer, niet meer zeer;
dat is niet teer mijnheer, 't doet zeer,
of ben ik te min voor mijnheer zijn min?
dan is mijnheer te min voor mij en mijn zee,
ik verdwijn maar weer
naar waar daar is hier en hier is daar
zwem mee aan mijn zij en
kruip bij mij in mijn ei
in het ei van zeemeermin zijn

min en meer één zee.

koekoek, koekoek, de roekoek zoekt u op
roekoek, roekoek, de koekoek zit erop
zoekzoek, zoekzoek, kijk uit wie komt eerst uit het koekoeksei

kieckx uit ei of ei uit kieckx

ra ra ra wie is nu eerst?

het is de ‘ Tijd ‘
eerst ‘eerst‘ en dan ‘dan‘
waarna komt ‘meer‘ of ‘min‘
met zin in zee en meer en min
hier is terug uw zeemeermin

Zie je dit nu uit een computer komen? Heb je ooit gehoord dat computers een verlangen koesteren, hopen en geloven? Kunnen computers liefhebben en kunnen netwerken haat koesteren tegenover elkaar? Jij zou toch beter moeten weten Alfa. Of wil je soms jou orakels aan computers slijten Alva?

Taelman vertrekt eerst. De zeemeermin duikt nog één keer op en het gezang van de nimfen smoort in het schuim van de golven. Laatst verdwijnt hun nippel naakt.

Kardinaal Alfa ontwaakt uit zijn ruige onrustige roes.
Hij vraagt zich eerst af of hij wel Alfa is, die gedroomd heeft dat hij ene Taelman ontmoette; of misschien was hij wel Taelman die droomde Alva te zijn [uit Zhuanzi]. Daarover kun je heel lang piekeren was uiteindelijk zijn enige besluit. Het enige dat ik zeker weet is dat ik nu *twijfel.* Als Kardinaal Alva mocht hij niet twijfelen. Het is met meedogen en vastberaden doden van afvalligen dat de naam ‘Alva’ faam heeft gemaakt als de grote Spaanse Hertog Inquisistor. Er wordt niet getwijfeld aan het ware Geloof. Nu beschouwt hij Twijfel als een intellectuele daad. Wie aan het Geloof twijfelt, of zijn eigen geloof wil verbreden of verspreiden, is een ketter met als bestemming: brandhout voor een vuurdemonstratie van wat de hel is. De twijfels van de Kardinaal gaan niet over één geloofspunt. Dit keer zit de twijfel dieper: is hij Taelman of is hij Alfa?

Twijfel is het begin van iedere gezonde wetenschap. Het bewijst dat je 'bent': '*je pense donc je suis'*. '*To be or not to be* '. Wetenschappelijke twijfel is een gave Gods. Godsdienstige twijfel is gif van Satan. Dat de Kardinaal dit inziet is een bewijs dat God bestaat, maar ook dat Satan bestaat. Satan de aanstoker van alle geloofstwijfel.
Daarmee is het probleem van Alfa nog niet van de baan. Bestaan, al goed en wel, maar hiermee weet ik nog altijd niet of ik nu Alfa of Taelman ben. Als ik nu niet uit mijn kamer treed, zo redeneert de Kardinaal, dan kan ik het nooit achterhalen. Ieder mens die zich naast de kamer van Alfa kamer bevindt, kan niet weten of Alfa nu in zijn kamer is. Je kunt wel de bewering geloven van iemand die je vertelt dat, hij of zij de Kardinaal heeft zien binnenstappen in zijn kamer. Dit echter biedt geen zekerheid. Die iemand kan gelogen hebben, de kardinaal kan via een andere deur opnieuw buiten zijn vertrokken. Met zekerheid kan je niet beweren dat de kardinaal zich 'in' de kamer bevindt. Je kunt wel 'denken' dat daarbinnen een Chinese kat zit, maar denken bewijst niets.
Willen of niet, om uit zijn twijfels te stappen, zal de Kardinaal met iemand moeten communiceren. De Kardinaal wil niet dat iemand hem in vertwijfeling vindt. Als hij dan toch moet communiceren, dan nog liefst met een Chinees; die taal spreekt hij toch niet. Geleidelijk aan begint Alfa in te zien dat hij echt zal moeten buitenkomen en praten met iemand die hem verstaat en die hij kan begrijpen, wil hij ooit uit zijn benarde situatie komen. Maar als hij begint te praten, dan onderwerp ik mij opnieuw aan Taelman, de Talengod.

Wanneer de Kardinaal de deur van zijn privékamer achter zich dichtklapt, hangt de boodschap daar nog steeds. Wel werd er iets bijgekrabbeld: "Het Woord wordt *misspeld als Tijd* ". Iemand heeft de aanvulling 'misspeld als tijd' toegevoegd. Van wie komt die aanvulling? Wat betekent dit nu alweer? Op de hoofdingang van het Censor Center is de boodschap intact gebleven. "Inventaris van het Woord". Die heeft hier tenminste woord gehouden, mompelt de Kardinaal. Als Alfa het briefje van zijn deur neemt, voelt hij alsof de grote Poort van Kardinale Vraagstukken weder opengaat. God moet toch heel dicht bij het Woord staan. Is Taelman misschien een herrezen Jezus? De Heilige Geest in hoogst eigen persoon? Zou kunnen, want Taelman heeft zich nog niet laten zien in Vlees. "Het Woord is Vlees geworden en heeft ons verteerd". Wordt Alfa door Taelman verteerd of omgekeerd? Wie is hier de Kip en de andere het Ei? Verwijst dit 'verteren' naar Alva's grote leugen? Verwijst dit alles

naar de moord die hij begaan heeft op God samen met Zarathustra? Is het een gereïncarneerde Frederich Nietzsche die zich als de TaAlchemist voordoet? Heeft die dolende geest de naakte elfen en de nymfomane zeemeermin gestuurd om kardinaal Alfa zijn gelofte van kuisheid te testen? Zouden doden en levenden dan toch reïncarneren?

Wordt het niet tijd dat Taelman een aantal van zijn raadsels klaart met antwoorden, moppert Alfa verder. Of beter niet. Het Geloof wordt toch ook gevoed met het ongewisse van magie, voegt de kardinaal er nog cynisch aan toe.
Alsof Taelman het gehoord heeft.

De problemen met Alfa's computernetwerk, of beter gezegd de Taal-meme is uit het Censor Systeem verdwenen. Zou hij Taelman dan toch kunnen vertrouwen? Hij had toch Alfa met 'vriend' aangesproken. En nu redt hij de mensheid van zijn ondergang door een taal-meme te neutraliseren. Dit echter moet tussen Taelman en Alfa blijven. De Kerkelijke buitenwereld heeft tot zover nog niets gemerkt van het doemscenario met de taal-meme. De mensheid nog minder. Dit gebeurt wel meer. De apostolische boodschappen worden opnieuw in vele talen vertaald, gefilterd naar het niveau van ontwikkeling (niet alle mensen zijn even slim of opgeleid), gedoseerd verspreid en als het moet volgt de instructie: het erin drammen in de zondagpreken.

Het mag gezegd worden; Kardinaal Alfa's sermoenen zijn milder geworden. Kardinaal Alfa houdt zijn sermoenen liefst in het kleine kerkje San Giuliano dei Fiamminghi in Rome. Waarom weet hij zelf niet. Er zijn zoveel plaatsen die ons trekken zonder dat wij ooit de reden achterhalen. Dat de preken milder klinken heeft beslist niets te maken met het gevoel dat het preekgestoelte plots lager staat, en zo de boodschap dichter bij het volk klinkt. De boodschap, komt gewoon anders over. Telkens als Kardiaal Alfa er preekt, zit het kerkje steeds tonvol. Het is alsof de gelovigen komen schuilen onder de preekstoel van San Giuliano dei Fiamminghi. Een bliksem met vurige tongen mag dan wel even de hemel oplichten; de preekdonders van de Curie Kardinaal, weten echter de mensen te verluchten in hun aardse ervaringen en te verlichten in hun zorgen. Satan, Vade retro Satanas, blijft nog steeds de toverspreuk.

De woorden van de Kardinaal krijgen echter de laatste tijd meer klank, de woorden voelen losser aan, vrijer voor interpretatie. De solfersfeer is opgetrokken en het zwarte gepleisterde pek glimt nu een beetje apostolisch paars. Bij momenten snuif je zelfs een vleugje Esprit Chapelle Nr 5 doorheen de tedeum lucht van San Giulliano dei Fiamminnghi. Gedurende de preek pluimt nu al eens een sacristiekuchje van een gelovige op richting hemel.
Als na de preek, het Purper door het schip van de kerk uit klieft, durven de mensen al bewegen. Een vrouwtjes bibelot gezicht volgt zelfs schuchter het traject van de schim naar buiten. Een nonneke dat anders steeds in een Fatima blik in aanschijn omhoog gericht staart, volgt nu in een zalige aanschouwing de Kardinaal naar buiten stappen. Zij voelt zich gered. Van op de laatste bank, blikken een koppel waterbuffelogen zich vast in de poort van de kerk, lang nadat de Kardinaal die heeft dichtgeklapt.

Eenmaal op het pleintje voor de kerk, komen de gelovigen tot spraak. De vrouwen klarinetten verder over Znoé, Nzoé, Gomorosa, Soragoma, Snatan en Blutsebub. Een boer (die van buiten Rome komt) heeft het erover dat de Kardinaal zeker van boerenafkomst is; wat wordt afgemeten aan zijn torso tabularum en zijn gamellen handen die een zondaar tot moes kunnen pletten. De visboer heeft het over een pilchard neus en rolmops grijns. De dorpsdokter maakt een schuchtere bemerking over de asymmetrische blik en de shrapnel pukkels op de kardinaal zijn kin. Na deze diagnose van de Kardinaal neemt de dokter snel afscheid van de groep gelovigen met een 'pax vobiscum'. De taal van de gelovigen heeft aanvang genomen met de schepping van de persoon kardinaal Alfa. Hij is een medemens geworden die hen langs de weg naar het paradijs, doorheen de poort van het Laatste Oordeel zal begeleiden.

Opnieuw in zijn kwartieren gaat de Kardinaal 's avonds vroeg onder de veren; iets wat hij vroeger als een zonde tegen de tijd vond. Hij legt collega's kardinalen uit dat de beste meditatie en verlichting komt in de slaap-waak fase. Dit doet zich voor bij het binnentreden van de nachtelijke slaap en wanneer de dromen afscheid nemen. Eigenlijk hoopt Alfa stiekem op het naakt van de nimfen en een nieuwe biecht uit de intieme taal van Taelman. '*Human-all-too-human*'. Menselijk-toch-zo-menselijk niet?

4 Alfa's Erotische Droom.

Beeldmooi, mooi beeld, een flamme belle femme. Likken vuil rood rond een mond vol met lippen. Niets wordt met die mond gezegd. Het is een mond verwend door het verzwijgen. Alleen het hoofd van de vrouw is belicht. Haar grote ogen zien mij. Haar kijken ligt verborgen. Volle lokken zwarte haren golven over in vage vormen van naakt onder haar hoofd. Alleen het onbewogen hoofd met de ogen zijn voor mij. De rest eronder gebeurt buiten mij. Maden eten haar okselharen. De wormen zoeken de vormen af naar nog meer haren daaronder. Over duinen en glooiende woestijnen op zoek naar nog meer begroeiing om haar van alle haren naakt te vreten. In de oase diep verborgen beneden zwellen de maden van het vele eten. Ze smullen alles naakt tot geen één haar overblijft. Dan eten de maden de naden uit haar V. De naden ontdaan van alle garen, openen de gewaden van haar V. Rond haar dansen de schichten van het licht van de pijlkaarsen. Nu vreten de maden elkaar op. Eén grote made is over. De kaarsen druipen hun kwijl van was op slangen van zwachtels die rond de Koning Made slingeren. Vol van overdaad, kop hoog op, verandert de made in een reuzen kaars. De sfinx van de woestijn kijkt mede in de open V. Klaar voor het paren spant de Koning Made zijn draden hard en stoot zich in de diepe gewaden. De soppende zwachtels met het was van de pijlkaarsen glijden proppend mee bij haar binnen. Uit haar mond rollen tranen in beekjes terug naar de woestijn. De tranen vloeien opnieuw naar de dieptes in de glooiingen. Nieuw haar groeit in een andere lente. Haar buik en borsten en ogen zwellen bol van lust, tot de Koning kaars leeg gebrand, zijn laatste vlam steekt aan de lont in haar.

De schreeuw van de brandstapel rukt Alva uit de droom.

Nu is hij klaar wakker. Zijn ledematen staan strak, de buik gespannen, de mond houtdroog. De purperen Alva ligt geniet aan

zijn eigen kruis. Taelman spreekt. De woorden zijn helder. Dit leidt Alfa weg van de droom. Begrijpt u nu Alfa, waarom predikers uit de woestijnen en predikers in de woestijnen altijd volle baarden dragen en hun eigen hoofd omzwachtelen en hun vrouwen volledig in zwarte gewaden voor zich jagen, met alleen ogen die zien maar niet kijken mogen. Onder hen behoort tevens de bebaarde Vader des Volks, die op zijn ark, vee en vrouwen op de golven van de zeeën deed paren om daarna ze in weeën te laten baren. Hoedt u, ook voor die andere Vader, die met zijn vroom veevolk door een V in de zee waadde. Deze stamvader was opzoek naar zijn eigen Sfinx; het mysterieuze wezen dat spreekt door te zwijgen. Het zou hen eeuwig doen leven en hen boven alle volkeren verheffen. Ook de baard van deze profeet verraadt zijn minachting voor de V in ons leven.

Deze baardprofeten hebben zich vermenigvuldigd door alle eeuwen heen. Bij hen voegen zich trouwens vele geleerden en notabelen. Hoedt u tevens voor hen die zich enkel kunnen manifesteren met een pruik op het hoofd. Die pruiken werden vervaardigd uit andermans haren en ze vertellen dat het verstand en de wijsheid van de dragers ervan, niet toereikend is. Van binnen zijn die lui veelal kaalgevreten van alle wil en inspiratie. Let goed op, dat soort omzwachtelde baardendragers willen niet leven, ze kunnen niet leven; ze willen alleen heersen over andermans leven. Daarom is het voor hen zo gemakkelijk te doden. Hun maagden zoeken ze in de wereld van de doden. Ze ratelen teksten af die ze zelf niet ervaren willen. Ze beroepen zich op andermans wijsheden en wetten, om te onderrichten of rechtvaardigheid te brengen [600 –p178]. Die lui zijn te zwak om te putten uit hun eigen inzichten en wijsheid. Hun gezag stoelt op interpretaties van teksten, die op zichzelf al honderden keren geïnterpreteerd werden door hun voorgangers.

Alfa houdt zich stil, al heeft hij zelf geen baard of pruik. Hij is de droom ontsnapt. Zijn spieren ontspannen zich. Het schreeuwen uit de brandstapel schuren de droombeelden weg. Alleen het kerven van krijsende mensen die in rook opgaan, trekken zijn ziel scheef. De Kardinaal ziet nog enkel zichzelf als de purperen vleermuis, die met zijn nerven opgespannen gespijkerd hangt op de poort van het droomhuis. Dit is voor Taelman het juiste moment. Het gemoed van een geest moet je eerst onder spanning brengen om het in de gewenste vorm te kneden, voor het geheel te roosteren. Dat kende Inquisistor Alva maar al te goed; in zijn preken heeft de Kardinaal vele gelovigen klaar gekneed voor zijn Kerk.

Kardinaal Alfa piekert lang over wat deze droom kan bedoelen. Dagen lang duikt hij onder in de archieven van het *F*atikaan op zoek naar met welke betekenissen de Schepper het ‘haar’ in de Bijbel zoal heeft gekleurd. In de brief van Paulus aan de Korintiërs 11:13-15, vindt hij de link[508].

Er zijn hoogoplopende discussies geweest onder de theologen over de haarbegroeiing bij man en vrouw en de noodzaak voor de vrouw om zich met een veil te vertonen. Dit laatste is voor de moslim vrouwen in de Westerse maatschappij nog niet duidelijk. In de Bijbel staat duidelijk dat de mens zijn privaat delen atijd bedekt zal houden in de tempel. Een openstaande discussie is dat de lange hoofdharen van de vrouw eigenlijk een natuurlijke veil zijn. God heeft die wellicht geschapen om er zeker van te zijn dat de mode bewuste vrouwen steeds bedekt in Gods huis zullen verschijnen. Maar dit is nog het minste.
Haar is nauw verbonden met zaad, zie maar het gras in de natuur. Gras groeit uit zaad, bedekt hele oppervlakten en dient tot voedsel en groei van de levende wezens. Op die manier neemt gras deel aan het scheppen van nieuw leven. Dus er is een verband met gras, haar en het zaad van de mens. Het levensvocht van de mens ontstaat in het haar van zowel man als vrouw en wordt is het hoofd bewaard. Dit gebeurt ook met het zaad dat tot bevruchting van het menselijke geslacht dient.
Het is bekend dat in de oriëntaalse culturen de vrouw zich van alle pubisharen ontbloot als voorbereiding op de ontvangenis van haar man. Zo is het ook bekend dat mannen met een paardenstaart hun zaad voor zich willen houden. Nog erger zijn die mannen die hun privaat scheren. Deze overtuigingen leven nog steeds in de landen rond de Middellandse Zee en het Midden- Oosten.

Kardinaal Alfa voelt zich gesterkt met de inzichten de Bijbel hem heeft gegeven en dankt de Heer voor de droom. De TaAlchemist voelt zich vereerd.

5 Dromen in Taal en de Taal van de Dromen.

Taelman is alweer niet te stoppen in zijn betoog.

Taal en Dromen delen één groot geheim. Dit geheim werd tot op heden door de mensen nog niet ontsluierd. Taal, Dromen en de Dood behoren tot de grote mysteries van de mensheid. Vele geleerden hebben naar verklaringen gezocht en hypotheses geformuleerd. Alle geleerden die de wereld ooit bevolkten, hebben gretig van Taal gebruikt om hun theorieën te verkondigen. Ook alle geleerden zijn gestorven, vele samen met hun theorieën. Gelukkig leren ook geleerden van andere geleerden. Maar dit kan funest zijn als ze teveel aan dezelfde toonbank tappen. Eigenlijk hebben ze nooit beseft uit welke bron er steeds werd geput. Degenen die de bron der bronnen kennen, zijn wellicht de geesten. Die blijken echter niet geneigd hun levende collega's bij te springen en de problemen van leven en dood en alles wat er tussen gebeurt, te klaren. Wellicht voelen de geest-geleerden zicht opperbest in een ether zonder ruimte en tijd, zonder logica, dialectiek en causaliteit. Waarschijnlijk is dit hun natuurlijke omgeving. Zou het dan toch kunnen zijn dat we na de dood, geen eigen geest meer hebben die een naam draagt en een identiteit heeft? Is het niet in Taal dat we een eigen identiteit krijgen? Onze wereldse geest is er toch een die enkel met woorden kan worden omschreven. Al ooit een schilderij of beeldhouwwerk van een geest opgemerkt? Misschien is het toch maar beter toe te treden tot een Roo Klooster- gemeenschap, waar alles 'be-geest-erd' gedeeld wordt. Later zal ik hierover meer vertellen, vervolgt de TaAlchemist. Maar eerst wat de mensen over dromen mogen weten.

Voor waar, voor waar; waarvoor ik u nu dit alles vertel Heer Alfa, is omdat het waar is. Het is een waarheid die niet gebaseerd is op mensen logica. De wereld van de dromen en de talen kennen ook hun eigen waarheden. Het zijn waarheden die uit een andere bron komen en deze waarheden gelden ook voor de geesten. Echter dragen ze een andere naam die ikzelf Taelman, niet kan uitspreken noch schrijven, al probeer ik het, het is steeds fout gespeld. Zo is

het met ieder woord dat ontspringt uit een droom. In mensentaal wordt het nooit correct gespeld.
Met de kreet 'mis-speld' ben ik vroeger geconfronteerd, gromt de Kardinaal.

De eerste droomwaarheid is dat de mens, die zozeer gehecht is aan 'zijn waarheid' uit het dagelijkse leven, in zijn dromen zomaar alle leugens aanvaardt. Wij genieten zelfs van de leugens die we in onze dromen beleven. Heeft Alva ooit iemand naar de brandstapel veroordeeld, omdat hij in zijn droom iets fout heeft begaan, althans een misstap afgemeten naar de normen die gelden voor de wakkere mens? Kardinaal heeft u ooit een gelovige berispt en beboet wanneer hij een misstap belijdt die hij in zijn droom gepleegd heeft? Nochtans wordt vooral het zesde en negende gebod belaagd in de dromen van zowel de vrouwen als de mannen. Het zijn de Kerkvaders zelf die de 'zonde in gedachten' hebben uitgevonden. Echter iedere gelovige mag in zijn dromen zondigen, alsof het Geloof niet geldt voor de dromen. Weet je, voor vele gelovigen is zondigen in hun dromen, de enige tactiek is om het vol te houden onder het juk van uw dominante Geloof.

Er is nog iets merkwaardig over dromen. Heeft ooit iemand gedroomd van gebeurtenissen die zich afspelen in de hemel of in de hel? Is geloof niet nauw verbonden met de Droom? We geloven in iets, we dromen van iets of iemand. Telkens als we dromen of geloven, hebben we vooraf een beeld gecreëerd. Als je antwoordt op de vraag wat bijvoorbeeld 'rechtvaardigheid' is, antwoord je met een serie voor*beelden*. Er wordt een theaterstukje opgevoerd waarbij beelden het Beeld van Rechtvaardigheid naspelen. Als die beelden nu ook nog politiek bedrijven, dan ben je beland bij de goden. Wanneer verder nog alle beelden tot één alles-beeld geboetseerd worden, dan heb je God, de ene God. Een beeld dat ontspruit in de geest wordt 'menselijk' op het ogenblik dat het gecommuniceerd wordt. En dat is iets wat behoord tot Taal. Het woord 'communiceren' bevat zowel de gedachte '*commun, common*, gemeenschappelijk', als het begrip '*commerce* ', het Franse woord voor handel.

Beelden worden verhandeld. Dit is de essentie van taal. Taal is een gemeenschappelijk ideeëngoed dat wordt verhandeld, verwisseld, overgeheveld, overgeleverd.

De Schriften die dienen als bron van vele religies, zijn op zichzelf ook overleveringen van overleveringen; die telkens opnieuw met nieuwe generaties mensen werden verhandeld als pasmunt tegen de noden en kennis van de tijd waarin ze leven. De taal van deze Edele Geschriften heeft de mensheid blijven boeien. Dit komt omdat deze geschriften iets merkwaardig meedragen in de taal waarin ze werden opgesteld. Deze Taal bevat een ingrediënt wat doet nadenken, iets wat uitdaagt, maar ook iets wat inspiratie brengt. De interpretaties van de Heilige Geschriften of Edele Bronnen, scheppen voor ieder individu een doel. Al deze geschriften vertellen op hun manier een scheppingsverhaal. Het woord ‘schepping’ is de actieve vorm van ‘schap’, wat in oud Europese talen ‘*scaf, ga-scaf’* was, de oude woorden voor ‘vorm, vormgeving’. Een synoniem van ‘schepping’ is ‘creatie’; van het Latijnse woord ‘*creationem’* waarin ook ‘*croyance’* vervat zit, wat geloof betekent. Het scheppingsverhaal is een ‘begin’. Het begin wordt in het Frans vertaald als ’*début’* waarin het woord ‘doel’ zit. Een ander woord is ’ontstaan’. Dit woord bevat ‘-sta’, wat de kern vertolkt van groot, rechtop. U ziet dat het woord ‘schepping’ in verschillende talen weergeeft dat het begin van ons bestaan te maken heeft met groeien tot een vorm, iets wat een doel uitzoekt, een geloof verwekt, wat groots wordt. De Edele Geschriften zetten ons aan om een betekenis te zoeken, te verwachten. Dit dromende meedenken, kan beschouwd worden als de persoonlijke bijdrage in de schepping. Het Woord wordt Jezelf. Doorheen de Bijbel of Koran ‘ te dromen’, is een vorm van geloven. De Geschriften uit het hoofd rammelen is een weigering te geloven. Die beoefenaars zijn de ware ketters, ze uiten geen taal, je hoort alleen kettingen die rammelen. De lui die de Edele Geschriften op deze manier behandelen, willen de mensen suf maken en zo hun mening opdringen.

Taal is een drager van beelden met als doel nieuwe beelden te scheppen. Zo zit ook ons dagelijkse leven in elkaar. Alles is terug te brengen tot het scheppen en uitwisselen van beelden die verhandeld worden, plaatjes die zichzelf een waarde toe-eigenen en groeien of kwijnen. De ziel van de vrouw of de man wordt gemaakt door hun taal. Niet alleen groeien mensen in wat ze zeggen of schrijven, maar al evenzeer door de taal van hun houding, hun mimiek, de uitstraling en de symbolen die ze dragen of de waarden die ze koesteren. Naast spreken en schrijven krijgt mannentaal een extra dimensie in wat ze doen. Vrouwentaal krijgt aanvulling in hun zorg en hoe ze voorkomen.

Trouwens over de taal van vrouwen is veel meer te zeggen. Het is bekend dat de tong van een vrouw kwispelt als het staartje van een lam. Ze praten er doelloos, zonder zich aan spelregels te spiegelen. Trouwens een vrouw kent maar één spiegel: die waarin ze zich zelf ziet. Zo is ook haar praten, alsof ze alles in droomtaal beleeft. Vrouwen, Taal en Dromen hebben veel gemeenschappelijk. Als je iets van Taal wil begrijpen, bestudeer eerst de vrouwen, evengoed studeer taalwetenschappen om een vrouw te begrijpen. Maak je geen illusies, je zult vrouwen nooit verstaan, ze blijven ver-staan, veraf van de begripspatronen van de mannen.

Had ik mijzelf niet beter Taalvrouw genoemd, lispelt Taelman de Kardinaal toe?
Waarop Alfa antwoordt: zal ik je voortaan aanbidden als de Heilige Taelvrouw, patrones van de vrouwentongen. Deze bemerking wordt blijkbaar niet gepruimd door Taelman, die nu op strengere toon zijn discussie vervolgt.

De Kerk van de middeleeuwen heeft de Hertog van Alva gebruikt om uw collega's priesters en bisschoppen te veroordelen op basis van interpretaties van de Schriften. Ook nu zijn alle religieuze conflicten niets anders dan een gevecht om een 'interpretatie' van Taal. Maar wat is interpretatie? Dit is niets anders dan een serie beelden die door de geest worden verwekt. Deze geestplaatjes worden vergeleken met andere vertrouwde plaatjes; waarna ze worden geschikt tot een collage van ideeën, die al of niet gewaardeerd worden door de toehoorders of lezers. Dit zijn niet langer de beelden waarmee wij binnen onszelf praten. Als we een tekst lezen, of als we naar een betoog of verhaal luisteren, dan worden binnen in ons beelden opgeslagen. Beelden die samenvloeien, vormen als het ware beekjes die aanzwellen tot rivieren. Op hun beurt vloeien de ideeën samen tot stromen of strekkingen, om in een oceaan uit te monden zoals in www. Hier verdampen ze en slaan als een regen van nieuwe begrippen en suggesties neer om opnieuw plassen en beken te vullen. De rivieren zijn de ideeën waarmee we iets doen, die ons ergens naartoe bewegen en die we verder communiceren. De beelden waarmee we leven worden ook al eens als de 'leefwereld' of de 'cultuur' bestempeld; het is de wereld waarin we optreden. In onze 'beeldspraak' wordt de oceaan gevormd door alle ideeën ooit geformuleerd of die mogelijk zijn. Hieruit borrelen steeds nieuwe beelden en ideeën op, die ergens ooit door iemand worden opgevangen of soms ook blijven sluimeren. Deze

binnenkomende beelden waarmee we geen weg weten, sijpelen in de grond tot ze genoeg samenhang vinden om ooit te ontspringen als een bron van inspiratie of inzicht. De ondergrondse kanalen en meren vormen de taal van onze dromen. Taal is als de damp, de wolken, de regen, het water, het ijs; die de cyclus van het aardse intellect voeden. De oceaan bevindt zich binnen ons. Het is uit deze oceaan dat de zeemeermin verscheen, Heer Kardinaal.

Heer Alfa, u bestookt nog steeds uw gelovigen met beelden uit vervlogen tijden die de op heden de mensen niet kunnen enthousiasmeren. Brouw dan toch de Taal van de Geschriften tot een schuimend bier dat de mensen hun geestelijke dorst kan laven. Jullie generaties van Inquisitoren hebben de mensen verboden te dromen, hun eigen God te dromen. Uw Kerk heeft Taal misprezen en Taelman vernederd.

Nietzsche schreef "*wij* hebben God gedood". Waarom interpreteren de Kardinalen enkel de Bijbelteksten en niet Nietzsche's uitspraak die handelt over de moord op God? Vele Wijzen hebben hun inspiratie geput uit de Taal van de Edele Geschriften die de mensheid heeft voortgebracht. Vele poëten hebben de inzichten opnieuw geformuleerd. Christelijke mystici hebben het voorbeeld gegeven hoe Taal de sleutel is tot de Edele Code. Jammer dat jullie ook vele van uw eigen mystici en taalfilosofen verketterd hebben. Wellicht werden die pioniers veroordeeld omdat hun interpretatie van de Edele Teksten niet resulteerde in vermeerdering van de aardse macht van de Kerk, van een Opus Dei of een van de vele andere Kerk Organisaties en sektes. De mystici hebben nochtans veel van de taal van de inwendige stem onthuld. Alva, ideeën en beelden verbranden niet tot rook op brandstapels. De inwendige taal is te edel om te kunnen verbranden. Vuur kan immers geen vlammen verbranden.

Kardinaal, leer de mensen toch opnieuw dromen. Leer hen met hun dromen omgaan. Heb je al ooit een Godsdienstige Gemeenschap of een Klooster Orde ontmoet die hun dromen gezamenlijk belijden? Nee, maar je bent wel benieuwd naar wat iedere mens afzonderlijk droomt. Die attentie voor andermans droom is er enkel om de medemens in je eigen macht te krijgen. Maar macht krijg je alleen op de wakkere mens. De dromen van de slapende mens beïnvloeden kan je niet. Zo vergaat het ook met Taal. Geen enkele grammatica regel heeft ooit een taal bedwongen. Taal laat zich niet

door logica vernederen. Spreken (naast een enkel keer in een droom), schrijven en lezen doen we enkel in wakkere toestand. Doch haalt Taal haar inspiratie niet uit -nog meer klaar wakker liggen of nog dieper na te denken. Niemand droomt meer dan ik, Taelman de Taaldromer aller tijden. Dit is trouwens de reden waarom computers nooit Taal kunnen genereren; ze kunnen namelijk niet dromen. Computers kunnen zelfs niet eens slapen. Ze kunnen wel in stand-by mode gaan en hun data herindelen, maar die functies zijn wezenlijk niet anders dan een computer in actie, iets dat geprogrammeerd werd. Wij, de mensen bepalen uiteindelijk nog altijd wat de computer doet.
Dit is niet zo met dromen. Dromen komen ongevraagd naar ons toe. Ze spelen zich af in vertrouwde of nieuwe omgevingen, op tijdstippen van vroeger en nu. Er wordt nooit gemeten of gerekend in een droom. Zo vergaat het ook met Taal; het heeft geen zin Taal te meten, te wegen of in parameters te vangen. Wanneer je voor een probleem in je droom geen oplossing vindt, zal je afzien. Echter zal in een droom, een optelling geen resultaat tonen. Niet goed, niet slecht.
Zo is ook Taal nooit fout. Je maakt wel een vergissing tegen de grammatica regels, maar dit wil niet zeggen dat Taal haar boodschap niet correct doorgeeft. Een droom kent geen Nu. Het droomscenario draait zich af tussen de Nu's; vandaar dat de droom geen behoefte heeft om afstand te meten - tussen twee Nu's -, noch in de ruimte noch in de tijd. In wakkere toestand kunnen we enkel 'voelen' in een Nu punt. In een droom voelen wij 'continu'. Soms beleven we in onze dromen een zeer intens genot, lust of angst en afschuw. In de droom is ons lichaam niet van onze ziel gescheiden. Dat zal wellicht ook René Descartes ooit ervaren hebben, de hypocriet, dat hij hierover nooit iets heeft geschreven. Toch heeft ook Descartes veel gedroomd in zijn slaap. '*Je pense donc je suis'*; het zijn wel de hersenen van ons lichaam die ons toestaan te denken en toch krijgt enkel het 'Ik', de status van Ziel. Zo heeft Descartes in ons denken, de ziel van ons lichaam gescheiden. Sindsdien lwordt de aarde bevolkt met generaties mensenzielen, gescheiden van hun lichaam. Niemand durft s' morgens te onthullen dat, hij of zij, stiekem de nacht heeft doorgebracht in gemeenschap, om beurten -ziel in lichaam en -lichaam in ziel, -lichaam met lichaam en –ziel met ziel.
Begrijp je nu waarom Plato schreef dat mensen enkel in dromen leven. Haalt Schopenhauer dan toch zijn gelijk met de bewering dat dromen en leven verschillende bladzijden uitmaken uit één en het

zelfde boek. Het leven bestaat er in het boek volledig te lezen, aldus Schopenhauer. Zo voelen ook de boeddhisten. Zij zetten de mensen aan om levend te leren dromen en hoe we in onze dromen kunnen leven. Dit is de reïncarnatie van het bewuste leven in de droom en dromen in ons leven. De boeddhisten geloven dat wat we in het aardse leven ondergaan, het leven een aflossing is van onze schuld van wat we in een vorig leven fout deden. Wat je over dag verkeerd doet, kan je in uw dromen weer goedmaken. Je hoeft niet fysiek te sterven om te reïncarneren; het kan ook in jou dromen. Wat je foutief zegt met woorden kan je goed maken met de taal van je daden. Zo krijgen de boeddhisten nog een herkansing om uit uw hel te blijven.

Kardinaal, en dan ben je verrast dat er zoveel blogs op het web waaien over incarnatie. De mensen vragen om incarnatie, ze willen een kans krijgen om opnieuw te beginnen. Het lijkt wel op sadistische wraak om mensen na een leven op aarde te verwijzen naar een eeuwige hel. Ze hebben niet het geluk gekregen om te behoren tot de uitverkorenen van uw Kerk. Als je geboren bent op de verkeerde plaats, in de verkeerde tijd, met een genetische afwijking die je minder conform maakt ten aanzien van de gangbare normen, dan zal je branden op de stapel van de onnozelaars.
In wakkere toestand snakken mensen naar logica en consistentie. In dromen is niets logisch of rationeel. Het zelfde kan van Taal worden gezegd. Noch de Godsdiensten noch de Filosofen hebben de mensen geleerd te dromen. Dit zou vele spanningen en psychoses uit de wereld verdrijven. Door ons lichaam van onze ziel te scheiden hebben vele Wereldse heersers en Godsdienstige patriarchen zichzelf wijsgemaakt, dat je zomaar een lichaam kunt afmaken om zijn eigen Paradijs veilig te stellen. Alva, heb jij ooit de slachtoffers geteld van de godsdienstoorlogen, het aantal verkoolde lichamen op jouw eigen brandstapels, de massa's gesneuvelden in de grote wereldoorlogen? Het waren alle lichamen die al lang van hun ziel gescheiden werden door valse filosofieën en godsdiensten. Ook heden leven de mensen met gescheiden lichaam en ziel. Daarom is doden zo gemakkelijk. Gezegend zijn zij die nog dromen kunnen. Voor velen onder ons zou het een troost zijn mocht Schopenhauer zijn gelijk halen met zijn uitspraak dat de dood het ontwaken is uit een nare droom.

Taal blijft nog de enige link die de mens onderhoudt met de droomwereld. Toch bezoeken we niet even snel de droomdokter als

we de lichaamsdokter consulteren. Begrijp je nu Heer Kardinaal Alfa, dat ik, Taelman, jou Grote Redder ben die je zou moeten aanbidden als geen andere god. Het Droom Woord dat Vlees is geworden en onder ons leeft als onze *Taal*.

Na deze provocatie moet de Kardinaal wel tot antwoord dienen. Heer of Vrouwe Taelman, we hebben nu al een Droomtaal en een Heilige Schrift -taal, maar voordat je jezelf tot opnieuw een andere god promoveert, verwacht ik wel een duidelijke uitleg wat het verband is tussen Taal en Droom.
Wat *Droom en Taal* gemeenschappelijk hebben, antwoordt de TaAlchemist, is dat ze geen ruimte en tijd innemen. Fragmenten, zowel in tijd en plaats, wisselen zonder enige causale verbinding. De scènes worden gecomprimeerd en uitvergroot. Het zijn beelden en scenario's uit een bekende leefwereld; maar er zijn plaatjes die tot nooit geziene scènes behoren. Wat de lezer van een verhaal, de luisteraar van een verteller of toehoorder van een redenaar in zich opneemt, valt niet te programmeren. Juist als in een droom komt *iets* af op de lezer of de luisteraar. Soms is het een emotie, een andere keer welt sympathie op; maar het kan ook een inzicht worden in iets. Zowel Taal als Droom genieten van hun leugens… om bestwil ergens of ooit.
Na een intense droom krijgt men vaak inspiratie of soulaas in het oplossen van problemen, of worden hardnekkige mentale hindernissen opgeruimd. Een specifiek boek of verhaal, een wel geformuleerde vraag of argument, kan hetzelfde verhelderend effect teweeg brengen. We kennen allemaal de revelatie van een 'paradigma shift'. Dit is een gedachteflits waarna plots een doorbraak komt in iets dat muurvast zit, door gewoon de situatie vanuit een geheel andere hoek te bekijken. Een paradigma shift is een voorstelling die wordt genegotieerd tussen de *droomtaal* en een andere *uitdrukkingstaal*. Wil je een goede onderhandeling forceren tussen de taal van de 'binnen leefwereld' en de 'taal van de buitenwereld', dan moet je de gedachten vrij laten spelen zonder enige focus of richting. Iemand die veel en intensief droomt, ontwikkelt een geestelijke rijpheid. Dit is ook waar voor speelse mensen. Daarom moeten kinderen spelen, je wordt nooit volwassen zonder te spelen. Mensen die veel dromen en spelen, beginnen de dag met minder complexen; ze kunnen meer incasseren. Een woelige droom voelt 's morgens als de natuur na een storm. Hetzelfde effect van loutering kun je krijgen van een boek of vertelsel. Wat we beleven in een droom laat, zich niet gemakkelijk

bewoorden. Je gedachten in Taal omzetten is ook moeilijk. De droomtaal is ook voor de woorden een vreemde taal.
De ideeën en beelden die opborrelen in een droom zijn altijd intiem en worden enkel met iemand gedeeld als *wij* dat willen. Zelfs als we de beelden en gevoelens willen delen met iemand, dan nog beheersen we niet altijd de woord-taal die nodig is om bepaalde gevoelens te uiten. Verliefdheid bijvoorbeeld, spreekt met de taal van de ogen.

'Door u ooghen, die, als
voncken
My verleyden tot u Min,
Door u oogen kondy
loncken

[101-p386]

Zo is het ook met dromen. Vaak zijn we niet instaat om onze droom te formuleren of te vertellen wanneer we s' morgens wakker worden. We zijn minder getraind in het herformuleren van een droom dan in het reconstrueren van een logische constructie of van een bewuste gebeurtenis. Het kan soms goed zijn over onze dromen met iemand anders te praten. Niet iedere droom heeft een boodschap. Niet alle literatuur heeft een boodschap. Meestal is een droom een mentale loutering, wat ook gebeurt met een boek. Sommige mensen worden door hun dromen gechanteerd; het gebeurt zelfs dat hun leven wordt gehypothekeerd door een droom. Gelukkig hebben we nog een Sigmund Freud die als geen andere geleerde, de droomwereld heeft geëxploreerd.

Jou droom van de Vrouw met de Maden, Heer Alva, heeft geen Freud nodig om de boodschap te ontcijferen. Je hoopt op naakte elfen als je slapen gaat, daarom wordt je getrakteerd op de archaïsche erotiek van de letter V. De familie Alva, die niet met deze naam door het leven wou gaan, koos om verder de familie 'Alfa' genoemd te worden. Alfa, de eerst Letter van het Alfabet. Dat suggereert nogal wat. Maar zelfs Kardinaal Alfa raakt verstrikt in de fuik van de **V**. De schriften staan bol van de letter V zoals de V van ***vivre, live, love*.**
De **v**ijg als symbool van de vagina werd in de Schriften vervangen door een appel, die eigenlijk het symbool vormt van de borsten en het achterwerk van Eva. Vergeet niet dat ook de v het symbool van de vrede is. Echter kardinaal, je verlangde de borstjes van de nimfen

en in je droom krijg je een volle **V**. Een V die baren zal. Een V die '*openbaart', 'open-baart'*. Zou God dan toch in de V schuilen?

Een van de oudste etymologische woorden is '*vaire'* wat door de filosoof Vico wordt uitgelegd als 'iets dat wordt voorbereid'. Een voorbeeld: *vaire* is de oude Franse vertaling van 'voor' (*veure* in het dialect) met de betekenis van een gleuf die de ploeg in de grond trekt en hiermee de aarde tot vruchtbaarheid voorbereidt. Een omgeploegd veld ziet eruit als een '*tesselatie* ' of blokken raster, wat een bekend begrip is in de heraldiek en nu nog in het Frans wordt vertaald in *vaire*. Het voorzetsel '**voor**-' komt zeer veel voor in zijn oer betekenis van 'conditionering'. Denk maar aan de woorden: voorwaarden, voorwenden, voorzien, voorbeeld…en **ver**-in: verliefd (klaar voor de liefde), verloofd (al een stap verder, blijkbaar hebben ze hun gebreken al ontdekt, maar zullen elkaar openlijk blijven loven) en in het Duits *verheiratet* (in hetzelfde *heim* wonen). In het Nederlands wordt een koppel als 'gehuwd' beschouwd (van u[w]) of getrouwd (klaar om elkaar trouw te blijven) en in het Frans en het Engels is men *marié* of *married* (klaar om moedertje spelen of met een moedertje te stoeien).

Begrijp je nu de rol van het dromen Heer Kardinaal? De nimfen tonen hun nippels om u te laten zoeken naar het ene voortje. Verban niet de echte erotiek door Nietzsche te beladen met de zonde van erosgifmenger. Het is de scheiding van lichaam en ziel die ervoor gezorgd heeft dat erotiek verdwaalt in onze tijd. Nietzsche heeft enkel willen aantonen dat het zelfde mes dat lichaam en ziel scheidt, ook God heeft gedood.
Wat je met geboden, spelregels en preken probeert te onderdrukken komt terug in de gedaante van Taal. Dat is nu eenmaal het grote Verbond tussen Taal en Droom. Kardinaal, u mag nu snoepen van de erotische teksten die circuleerden onder de bevolking toen de Spaanse Hertog van Alva nog over Europa heerste. Omdat de Kerk ook toen nog geen weg kon met Erotiek, heeft Alva in opdracht van de Kerk, alle slechte gedachten samen met duizenden gelovigen op hel van de brandstapels in zwarte rook doen opgaan.
Kardinaal, als ik u met vele fragmenten uit oude teksten trakteer, is dit omdat 'Taal van Toen' behoort tot de 'Dromen van NU'.

Het zijn teksten uit het:

”Zedigkundigh Wereldtonneel van de Menschelijcke Herztochten, waer in de Nacht alles vol quaed vermoeden is en waer de Slange de begeerlijckheid is die ons gestaedig pricket door ’t middel van de Liefde”.

Met kinnese der waerheid en binnen de paelen blyvende van propere woerden wil ick si behoeden van menigerhande fantasien ende temptacien voer ioncfrouwe, jongh kiexken , maeghdekens ende vrouwen van den lichten levene.
Hertztocht is als sie ene schoone Vrouwe die blanck is van aangesicht, met grove en swarte hayren, die omhoogh zijn gekrult, en dick van locken, met vette flonckrige oogen, die dertel drijven. Als Sie dan teyckenen vertoonen van overtolligheyt van ’t bloed, ’t welcke oorsacke is van geylheyt. Een ander teycken van Herztocht is als Sie oock nog een verhevene neuse als teycken van t’selve, nae de gelijcknis van een kromme snuycke van een dier, dat seer totte wellust is genegen’. ‘Soo oock kunnen we lichtlijck verstaen dat de Wellust met meerdere kracht bij de Vrouwen als bij de Mannen heerscht, gelijckmen oock in yder aert van Dieren kan speuren’.
[101 -p593].

‘Eigenlijck zijn die gene geyl die in de Min te overvloedig zijn, veroorzaeckt door de wijn, diewelcke verhit, en door andere dertele hulpmiddelen’.

[101 -p143].

‘De Geylheyt is een heete en ongebonden genegenheydt totte vleeschlijcke wellust, sonder dat men op gebruyck van wetten, natuyre, orde of geslacht.

[101 -p143].

‘Over den Wellust des vleesches geylheyt.’
‘Ick en wil dit papier niet bekladden, met alle die dertele bootsinghen; maer hier alleenlick verdoemen dat Sodomitisch over-spel, dat sommige met de mond bedrijven, tegen den danck, en met spijtigh verdriet van eerbare Ionk-vrouwen, die haer mond moeten leenen, tot een spoel-vat, en speel-vat van vuyle, en zomtijds oock

pockighe tonghen, die zij uyt een vodde-kot mede gebracht hebben'.

'De gheyle mond des vleesch is gheestigh om te drincken,
Al wat zoo eenighzins schijnt naar zijn smaeck te swincken,
Zijn eenig hemel-rijck: daer uyt hij pompt het nat,
Tot vulsel van zijn weerds verrot en vunstig vat.
De kus die anderssins, gantsch middelbaer kan wezen,
Jae oock met reden is in d'oude eeuw gheprezen,
Wert tot een ghist des vleesch van velen nu gepleeght,
Die alleen deur de hitt' der nieren zich beweeght'.
[100 – p25].

'De menschelicke natuere schijnt gekneed te zijn in den trogh van vleeschelick bedrijg, en gebacken in den oven van viezighe lusten'. [100 –p10].

Wet oec wat ic ghescreven sach
Dat sperma niet verrisen mach,
Want zij ligghen so vaste in een
Eelc tusschen anders been,
Man ende wijf, alsij ghenoeten;
Daer sperma comt uut den man ghescoten,
So eist in 't wijf alsoe saen
Dat zij gheene lucht en mach ontfaen.
Ons leeret een meester fijn
Dat witte wijfs beter zijn
Dan die zwerte mede te wesen,

Nochtan zijn die zwarte, als wi lesen,
Vele heeter dan die witte,
Maer zij zijn tragher, verstaet wel ditte.

Die witte hebben der natheit vele,
Daeromme sijn si beter te haren spele,
Ende luxurioser dan die zwarte zijn.

Oec vint men bescreven in dlatijn
Dat wijfs, die selden ghenoeten
Vele meer lost hebben moeten,

Dan die ghenoeten met mannen dicke.
[102 –p45]

Als dit de stapel van onderdrukte lusten bij Alva nu niet terstond in brand steekt, schertst de TaAlchemist, dan zal het hellevuur nooit vat krijgen op die man.

De Kardinaal troost zich met de verklaring dat zijn bed nat zompig is door het zweet.

6 Van de oer V tot de Drie Vuldigheid.

Kardinaal Alfa wordt opnieuw verlamd door de droomgesel die alsmaar de zinnen herhaalt: Wij hebben God vermoord. Wij hebben Zijn Woord gestolen. Wij hebben woord gebroken door
Zijn Woord te breken. Alfa die alweer een vlaag van twijfel over zich heen krijgt, denkt plots aan de Heilige Drievuldigheid. Het is toch de Heilige Geest die verlichting brengt wanneer alles troebel en duister wordt.
Wie ligt nog wakker in deze tijd van flitsende media, van een geest en zeker niet als hij van heilige afkomst is? Wie van de gelovigen telt nog de dagen af tot Pinksteren, wanneer de vurige tongen van verlichting, door toedoen van de enige en ware Heilige Geest, naar beneden schichten. Trouwens waarom heeft men het over tongen. Doet dit niet opnieuw denken aan het gekwetter van vrouwen?
Wie spreekt over de Drievuldigheid, bedoelt wellicht iets als -het drievuldig zakken vullen, driemaal is scheepsrecht, driehoeksverhouding, trio -seks, drieband biljard. Verdere inspiratie kan het woord Drievuldigheid' niet ophoesten. Wat brengen mijn preken over de Heilige Drievuldigheid de mensheid nog bij, zucht de Kardinaal in drievoud.
'Niets is minder waar vriend Alfa', komt Taelman de moedeloze Kardinaal ter hulp. De Taal-God is drievuldig en werkt volgens een drievoudig principe. Luister vooral goed, hoe dit mysterie in elkaar steekt.

Het Woord is Vlees geworden en heeft onder ons gewoond.
Het Vlees is Woord geworden en heeft ons verteerd.

Het W-Oord dat de sleutel draagt tot het Oord van de mens, zijn we vergeten. De **W** werd gebroken in **v**'s, die nu doelloos naar het sleutelgat zoeken; het geheime sleutelgat dat de mens de toegang verschaft tot alle mysteries. Laat het mij eens hebben over de geboorte van God. Voor het geval dat dit voor een Kardinaal nog altijd een brug te ver is, zal ik het anders formuleren: wat weten we over de bevalling van de Taal -God?

OERKRETEN VAN EROTIEK

Willen we meer kennen over het ontstaan van Taal dan zullen we moeten beginnen met de oerklanken en de oudste woorden die ons werden overgeleverd uit de oudste talen, de 'stamtalen' genoemd. Vergeet vooral niet, dat zonder taal, er nooit sprake zou geweest zijn van God. Althans niet onder de mensen.
We kunnen zeker niet stellen dat het woord God, gevormd werd door oerklanken. Het woord God is zeker niet het eerste woord. De namen God, Allah en Jahweh zijn te verschillend in uitspraak om een goddelijk oerwoord te vertegenwoordigen. Ook de dieren gebruiken geen gemeenschappelijke kreet die naar hun schepper verwijst. Brullen, tjirpen, hinniken, blaffen en miauwen zijn klanken die behoren tot een dier zijn eigen natuur.
Het enige woord dat naar een gemeenschappelijke taalbron wijst voor plant, dier en mens is '*leven*'. Zeker is dat leven, *live, leben, vivre, liv, vita, vida, zivot, dzive*... een van de oerklanken bevat uit de groep **f, v, w, ph.** De uitspraak en de karaktertekens, hebben een eigen leven geleid doorheen alle tijden en over de verschillende talen. Ze evolueren nog verder. Zo bijvoorbeeld heeft de Nederlandse taal, naast Romaanse invloeden, een belangrijke bron van woorden gehaald uit het Oud Germaans, het Saksisch en de Noord-Europese talen. De eerste familie van oerwoorden hebben betrekking op de voedselbronnen van de mensen, de wilde dieren en vooral het instinct voor het vrouwelijke en haar vruchtbaarheid. Aangezien we niet langer in het paradijs leven, is niets nog zeker. Dit heeft ook Klein Duimpje ervaren, weet je nog! Zullen er dit jaar opnieuw vruchten aan de boom groeien? De dieren vluchten steeds weg. En de vrouwen, jawel, die zijn buiten het paradijs steeds wispelturig. Maar mannen kunnen nu eenmaal niet zonder de vrouwen. Een oerbehoefte. We zullen wel nooit 'aards weten' of in het paradijs de mannen zonder vrouwen kunnen en de vrouwen mannen rondom zich willen. Oer hoeren en hoer oeren.

De oerwoorden moeten we zoeken rond de oerbehoeften. Meteen zit er een vrouw in het spel. Dat met de eerste woorden ook al snel een God geschapen werd, is omdat er ook een behoefte voor een God was. En die is er nog altijd. Een ontsnappingsroute voor de mannen? Waar het in de oertijd omdraaide, is nog steeds hetzelfde waarrond heden de taalgeesten cirkelen. Vele woorden willen dit niet toegeven, toch is het zo. Vandaar dat tal van woorden in onze hedendaagse taal, een masker dragen. Veel woorden zijn preuts en

willen liever niet laten merken op welke gevoelens ze gebaseerd zijn. Eenmaal de vermomming van de woorden valt, zal je snel merken dat de oerinstincten nog steeds de communicatie onder de mensen overheersen.
Voorbeelden van oerwoorden zijn: fiskaz (vis), flaiskaz (vlees), fuzlaz, fugel (vogel), fahan (vangen), feld, velt, feld, wald, would, woud, wildi, wilt, wild.

Vele archaïsche woorden beginnen met de **w.** Het oud Engelse *wenan* (verwachten) kent nu nog zijn afgeleiden in *to ween* (onderstellen, geloven, denken dat) met andere afgeleide woorden als *whish, wensen, win, winnen* (voor zich) en *venus.*
De verschijning van de vrouw Venus wordt bezongen met *faémne, feima* (meid, maagd), *fatjanan, fatia, fetian* (fetch, grijpen, huwen), *fula* (voelen), *funon, fon, fonke* (vonk, vuur), *faiman, feim* (foam, schuim), *fatan* (vat), ***f**at* (kleding, fashion), *vanis, vinna* (wens, verlangen), *winna* (winnen, bewerken), *venus* (lust), *wempel* (schaamlippen), *willan* (willen), *wamba, womb, wampa* (buik, lijf), *wamm* (vlek), *vaxa, wahsan* (groeien), *wagjan* (wiegen), *waila* (goed), *vaesche* (fantasia), *valsch, valleye, vaets, veyle, veynsen, vlechten, vleesch, vleyen, volghen, voechtig.* Dit zijn alle woorden die nauw verbonden met *wijven*. Etymologisch uitgelegd, komt het woord 'wijf' van wellicht van 'weven' en 'web' [1216 –p83].
De **w,v** klank speelt ook een hoofdrol in de Daoiste begrippen die in het Chinees klinken als: *wuwei* (geen actie), *wuxin* (geen geest), *wunian* (geen gedachten), *wushi* (ledig, niets te doen), *wuxiang* (vormloos).

Na de reeks vrouwelijke oerwoorden volgt de penetratie van de man in de taal. Die penetratie is wat ruwer en rauwer. De hardere ***p*** en de schurende ***r*** vervoegen zich met de vrouwelijke klanken en woorden. *Pader, pater, fadar* (vader), *fretan* (vreten), *fro-, fra-, frja-* (bevruchten, veranderen), *fram, fremd* (vreemd), *fram-gangan* (frames, leiden, inkaderen), *fra-letan* (bevrijden), *fracodt* (kwaad, slecht), *frag-gildan* (vergelden), *friznan, fra-gan* (vragen), *wair, verr* (man, echtgenoot).
De meest primitieve betekenis van –**pa** komt uit het Arisch met de betekenis van 'voeder', die onderhoud verleent. De stam –**ar** betekent 'ploegen' (zoals in: agragrisch, ar, are, arbeid, omgeploegde aarde)[316]. *Vair, fair* (voor-, ver-,) verwijst naar vruchtbaar maken, klaar maken voor, veranderen. De woorden die

gerelateerd zijn met vruchtbaarheid hebben als stam *fraiw* (zaad), *fro, fra, frja* zoals *fraizwa* (pregnant, in verwachting), *ferse, frisk* (vers), *fuljan* (vullen), *fula* (voelen), *vaer, vaerlick* (gevaarlijk, effray), *figger* (vinger), *franja* (heer).

Ik moet er even tussendoor voor een *wee,* zegt het meisje in het Engels.Goed idee, antwoordt de jongen *'to the point'*, dan ga ik voor een *pee*.

In de taalwetenschap worden de klanken v, f, w, p, ph, *bilabiaal* genoemd, naar de twee lippen die de klanken produceren. De harde d, t noemt men *alveolair.* Hierbij duwt de tong zich tegen het gehemelte van de mondholte. De harde mannelijke **r**, *uvular,* wordt gecreëerd door het stotende effect van het huigje. Dit is het slappe uitsteeksel achteraan in de keelholte wat zich voor de uitspraak van de letter' r', trillend hard opmaakt. Dit huigje wordt wel eens lelletje geheten, het taallulletje. Is het niet merkwaardig dat de voortplanting van de lichamen, gebaseerd is op het zelfde biologische principe als de voortplanting van de geesten! Zonder de prikkel van plezier en genoegens zou het er nooit van komen. In Taal bedrijven de rollende r en de verlangende v, de liefde. Het is Erotiek die de prikkels uitstrooit, waaruit mensen en woorden geboren worden. Jammer dat uw Kerk, Kardinaal, haar gelovigen behandeld met een soort erotiek-verdelger die de prikkels moet neutraliseren.

Beste Kardinaal, kent u het meest bilabiaal woord?
Dat woord is Bijbelbabbel en komt uit de mond van vrouwen en werd door mannen opgeschreven.

Woorden vormen zich rond beelden en klankgroepen [212 -p225]. Bilabiaal woordfamilies die bij de woorden 'Bijbel' en 'babbel' horen zijn o.a. appel, bubbel, nippel, diep. Als de mannetjes **r** er aankomt, wordt het meteen: kriebel, krabbel, prikkel, trappen… . Vaak kitten die familiewoorden zo sterk aan elkaar, dat ze in vele talen en over lange periodes herkenbaar blijven. De fluwelen v, w, f, ph zijn het taalparfum waarmee het vrouwelijke zich kenbaar maakt. Er zijn nog meer klanken die zich met het vrouwelijke vermengen. Het zachte sissen van de **s** en **z** zijn het gemakkelijkst te herkennen. Je hoort ze dwars doorheen het Nederlands, Frans, Engels en het Duits, in woorden als: sap, saus, sea, season, scène, syphe (luchtgeest), symbole, sympa, sin, snake, snail, slim, slime, slow,

swan, sway, swamp, sweep, sweet, swinging…. Trouwens de letter ‘s’ kronkelt als een slang. Maar wat is een vrouw zonder man, zonder zijn aan**p**o**rr**ing? De **r** van het mannelijke spe**r**ma weet iets op gang te brengen zoals in de woorden zoals sc**r**ew, sc**r**atch, se**r**vice, zwaa**r**d, Si**r**e en …se**r**moen. Als de vrouwen ophouden met **s**preken, beginnen de mannen te **p**reken.
Op die manier vormen de klanken v, w, f, ph, s, z, sw, zw,…de kleurstof en lokroep van de geschreven en gesproken erotiek. Lees maar deze Engelse vertaling van een erotisch fragment uit de koker van J. P. Satre. Let er vooral op hoe weinig de letter **r** voorkomt en als de **r** zich laat horen klinkt het bedreigend:

> *I open my hands, I want to let go of the slimy and it sticks to me, it draws me, it sucks at me…*
>
> *It is a soft, yielding action, a moist and feminine sucking… it draws me to it as the bottom of a precipice might draw me… Slime is the revenge of the In-Itself. A sickly-sweet, feminine revenge… The obscenity of the feminine sex is that of all which ‘gapes open’. It is an appeal to being, as all holes are… Beyond any doubt her sex is a mouth and a voracious mouth which devours the penis.*
>
> J.P. Sartre uit ‘Being and Nothingness’[602 –p99].

Vrouw is het Engels is *WOMAN* . *Woo-man*, is een wezen dat mannen lokt! Het Engelse ‘*wooing* ’ betekent –vrijen. De karaktertekens verraden hoe ze dat doet: met **WO**. Haar **W O**pent voor de man. Dit is ook de houding waarin ze haar kind baart. Na de **w**eeën volgt het **o**penbreken en daarna de **o**pen baring. Wat een **O**penbaring. Voelt u zich nu ook niet in het **o**otje genomen als je als Belg zingt ‘**O**! dierbaar Vaderland’ of als Nederlander ‘**O**ranje boven!’. Je moet wel toegeven dat het vals klinkt mocht het zijn: ‘O heerlijk Moederveld’ of ‘Oranje open’.
Dat in v**r**ouw een **r** voorkomt moet u niet verwonderen. Het beschaafde woord vrouw was nog niet zo lang geleden *wijf.* Enkel werd dit woord vervangen door “vrouw” eenmaal de wijven geëmancipeerd geraken en dezelfde taken als de mannen zich toe-eigenden.
Is het u nog nooit opgevallen dat de namen van de mannelijke dieren meestal met een harde **r** ronken? Stier, ram, rammelaar, reu,

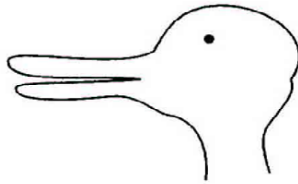
woerd, beer, kater… en hun partners: koe, ooi, moe(r), teef, eend, zeug, kat meestal zonder r is. Een grote uitzondering hierop is hengst en merrie. Taaltongen beweren dat dit zo is sinds de emancipatie van de wijven; een vrouw die het lange harde lid van een hengst ziet, raakt hierdoor al eens zodanig geprikkeld dat ze meteen de rollen in het liefdespel wil omkeren.
Kardinaal, reageer nu niet meteen met: ‘opnieuw een zondaar met een zieke geest die geproefd heeft van de gifappel van Eros. Volgens de encycliek Deus Caritas Est, zou deze appel door Friedrich Nietzsche geplukt zijn. Een boze heks heeft die aan sneeuwwitje in ruil voor zeven zieltjes van de gelovigen hebben aangeboden. U Kardinaal moet die als de ware prins in de liefde, de zeven zieltjes en één hart bevrijden.

Alfa, na wat ik u nu onthuld heb, zal je zeker de TaAlchemist afschilderen als een perverse fantast, die in iedere afbeelding een copulatie ziet. Is het nog niet genoeg dat de psychologen beweren dat mannen geen tien minuten kunnen overleven zonder aan seks te denken! Iemand die **WO** decodeert als open gespreide benen van een vrouw, moet wel de duivel in zich koesteren, is het niet Kardinaal? Nochtans kan ik u heer Alfa hier geen gelijk geven.

Iedere taal is een oefening in het interpreteren van tekens. Vroeger waren de hiërogliefen hiervan een goed voorbeeld. Heden zijn de Chinezen de meest expliciete beoefenaars van interpretaties van tekens. Zij doen niets anders dan decoderen en interpreteren. Dat is nu juist de kern van hun taal. Het Chinees is in eerste instantie een oefening in het decoderen van tekens. De Chinese taal dwingt de lezer namelijk om bij ieder teken dat hij ziet, een uitgebreide zoektocht te maken naar de juiste betekenis. Dit doen ze niet alleen met geschreven tekens, ook uw lichaamstaal wordt grondig geanalyseerd. Een Chinees observeert alles wat je doet, beweegt, schrijft of zegt. Hieruit proberen ze een beeld te vormen van wie je bent, of wat je voor hem of haar kunt betekenen.

In het Westerse denken zijn we veelal verleerd hoe tekens te ontrafelen. Nochtans bieden veel logos van bijvoorbeeld bedrijven, hier mogelijkheid tot oefenen. Voor we hiermee uitpakken, zullen we eerst het landschap van Semiotica wat nauwkeuriger bekijken. Taal heeft vroeger verklapt dat het eerste sprekende wezen uit het paradijs een (Chinese?) vrouw was. Daarom krijgt u nog een nieuwe

oefening Chinees. De eerste les in Chinees begint met het volgende figuurtje:

Wat stelt dit voor?

Met de volgende voorbeelden van Chinese woorden (tekens) zal je interesse om Chinees te studeren wellicht aangescherpt worden. Uit de tekens zelf, en de combinaties ervan, hangt een verhaal dat kenmerkend is voor wat het geschreven teken of karakter wil uitdrukken.

女	+	女	=	奻				
vrouw		*vrouw*		*ruzie*				
口		田						
omheining		*tuin*						
田	+	木	=	果				
tuin		*boom*		*fruit*				
亻	+	果	=	倮				
mens		*fruit*		*naakt*				
木	+	木	+	女	=	婪		
boom		*boom*		*vrouw*		*verlangen begeren*		
丿	+	田	+	儿	+	厶	=	鬼
bewegen		*tuin*		*persoon*		*geheim*		*duivel*

广 + 木木 + 鬼 = 魔

bedekking — *twee bomen* — *duivel* — *verleider demoon*

Ziezo Kardinaal, hiermee kent u de Chinese versie van Adam en Eva in de tuin van Eden. Het paradijs in Chinese tekens is het verhaal van een Chinese mythe van meer dan 6000 jaar oud. Nu kan je niet langer ontkennen dat het verhaal van Adam en Eva wel eens ouder kan zijn dan het Oude Testament.
Straks beweert Taelman nog dat God een Chinees is, gromt de Kardinaal ertussendoor. Waarop Taelman aan Alfa de vraag stelt of hij de eerste puzzel heeft opgelost.

Het figuurtje kan zowel de kop van een eend als van een konijn betekenen. Technisch bekeken is taal het decoderen van klanken of tekens om een ‘gepaste betekenis te destilleren die voor ons zinvol is’. Bij de meeste talen worden lange slierten van klanken of tekens ontcijferd. Die slierten noemt men zinnen. De oudst gekende talen zijn gebaseerd op pictogrammen die worden gedecodeerd. De Egyptische hiërogliefen zijn hiervan een voorbeeld. Een vossenkop verwijst bijvoorbeeld naar sluwheid. Het land van Semiotica ligt bezaaid met dit soort tekens. Bij het Chinees is het juist decoderen van de tekens de essentie van de taal. Aangezien dit proces wel wezenlijk anders is dan in onze taal, is het voor de Westerlingen meestal erg moeilijk om grondig Chinees te beheersen. Voor een Chinees is het daarom een normale zaak dat **WO** ook open benen van een vrouw als een mogelijke uitleg kan doorgaan. Zo kun je maar best op alles voorbereid zijn als je met Chinezen omgaat.

Ik dring aan de oefening Chinees te maken als ernstige waarschuwing. Ons westerse denken is zich zo bewust van ons gelijk, dat we hebben verleerd te denken in ‘alternatieven’ en ‘mogelijke andere scenario’s’. Wij westerlingen gebruiken taal in eerste instantie om logica te beoefenen. We verwachten snel een eenduidig betekenis te kennen, een antwoord te krijgen of een beslissing te nemen. Door ons logocentrische denken maken we fouten. Alternatieven komen niet genoeg aan bod. Bij de Chinezen ligt dit anders. Hierdoor lijkt of hun geest anders geprogrammeerd is. Het toetsen van meerdere zienswijzen vraagt om andere ideeën te vergelijken. Dit leidt vanzelf tot het vinden men een bredere consensus, wat op zijn beurt een collectieve band schept. Het

proces duurt wat langer, maar op het eind staat iedereen staat er achter.
Communicatie zoekt in eerste instantie om gevoelens te raken. Daarna komt logica aan bod met de bedoeling om te overtuigen. Collectief gevoelen vindt men onder de schelp van het woord Cultuur. Taal die eigenlijk een gevoelsmedia is zal daarom ook veel vertellen over de gevoelens en de intimiteiten van een gemeenschap of een maatschappij.

Trouwens weet je waarom Oosterlingen zoals Japanners en Chinezen moeite hebben met het uitspreken van de letter **r**? De Oosterse culturen zijn namelijk meer 'vrouwelijk' in hun collectieve psyche. Oosterlingen zijn ons bekend van het holistische, het mysterieuze, het afleiden en misleiden, het inkapselen en de indirecte manier van communiceren. De mannelijke **r** horen we amper in de oosterse talen. Vandaar dat Chinese en Japanse mannen praten over hun 'electie' in plaats van een 'erectie'. Eigenlijk hebben die ook niet de reputatie van viriele veroveraars. Je zult hun **r** enkel horen in de ka**r**aoke bars met betaalmeiden. Seks in het Oosten heeft een andere samenstelling dan voor ons Westerlingen. In het Chinese wordt het woord seks vertaald met '*xing'.* Dit is de samenvoeging van twee karakters die hart + geest voorstellen. De menselijke natuur wordt vertaald als '*renxing',* waarbij *ren* mens betekent. Seks met hart en ziel horen nu eenmaal bij de menselijke aard. Erotiek is in de Chinese cultuur niet meteen een gebenedijd goedje. Erotiek behoort tot het leven... ook zonder Kerkelijk agape-wierook. Als je een Chinees ons woord *seks* laat decoderen, dan maakt hij het beeld van *sss-* en *-eks.* Kerkleiders zouden het meteen decoderen in het beeld van een **s**i**ss**ende **s**lang gevolgd door een sluwe h**eks***.* Voor de Kerk is seks een boosaardige kwaal dat met brandend pek moet worden verbrand. Vrouwen met teveel libido werden door de Kerk steeds als heksen met de vinger gewezen. Vele vrouwen in de middeleeuwen zagen hun viriliteit letterlijk in rook opgaan van de brandstapels van de Hertog van Alva.

Kardinaal Alfa zit al een hele tijd erg stilletjes te luisteren naar de lange betogen van Taelman. Zijn kardinale piekeren heeft hij al die tijd goed weten te verstoppen samen met het opproppen van zijn frustraties en ongenoegen. Tot de uitval flitst.
Wel, alwetende Taelman, zelfs als God door Taal werd geschapen, als dit je ijdelheid mag vlijen; Taal moet toch een "eerste" woord hebben! Tot nog toe heb je enkel kreten van kreunende oer–

vrouwtjes laten paren met de primatenkreten van de mannetjes. Daarmee heb je nog altijd niet -het allereerste woord, geopenbaard. Als ik goed heb geluisterd, zou het wel eens een Chinees ‘Alles Teken’ kunnen zijn, een teken dat alle betekenissen en alle woorden uit alle talen en tijden, bevat!
Nu is het Taelman die moet slikken.
Zou zo een woord kunnen bestaan?
Het is opnieuw Taal die hierop een antwoord zal geven. Buiten Taal bestaat er immers toch niets.

TAAL OP ZOEK NAAR HET EERSTE WOORD.

Duizenden woorden in vele talen, die ieder afzonderlijk nog ontelbare dialecten kennen, hebben zich verder ontwikkeld uit de kernkreten die Taelman zonet heeft beschreven. De kreten krijgen een betekenis en worden gecombineerd met andere kreet betekenissen, die op hun beurt opnieuw een ander begrip beduiden. Soms treden ze op als voorzetsels, een andere keer komen ze terug als achtervoegsels: *ana-* (open), *hindar-* (achter), *uf-(onder), us-* (uit), *bi-* (blijvend), *dis-* (uit elkaar), zijn hiervan voorbeelden. Dit proces vormt de primaire generator van woorden. Allengs heeft zich nog een ander mechanisme ontwikkeld dat woorden en taal creëert. Eigenlijk kunnen we beter zeggen: een manier om nieuwe *betekenissen* te scheppen die *verwoord* worden.
Om dit mechanisme te begrijpen, moeten we nog dieper in de geest van de mens tasten. En schrik vooral niet, eerwaarde Kardinaal, op bepaald moment kunnen we in deze oefening, zelfs de Drievuldigheid betasten!
Mijn mysterieuze Heilige Drievuldigheid, medeschepper van Taal? Zucht de Kardinaal.

Vooraleer ik nog meer vertel over de Taalschepper, wil ik je nog even attent maken op het universele voorzetsel *ta-.* In bijna alle talen luidt ta- iets ‘groots’ in. Voor Taoisten is de Tao de Grote Weg die de stervelingen moeten aanvoelen om dat pad van correctheid te volgen in hun aardse tocht. De Talmud is de Joodse Opper Wet. *Tall,* talent, tafel, tabel, talon, tampon... en wellicht het meest sprekende voorbeeld is TAAL: ta-al, het grote Alles. Je verwacht dat de ta-woorden wel typisch mannelijk en stoer klinken.Dit is niet altijd zo. De ta met een driftige **r** is in het woordje tateren in het geheel niet echt dreigend; hooguit afmattend. In combinatie met de vrouwelijke

s en **v** voelt sta- meestal passief en met een stug karakter; misschien is het enkel terughoudend. Het vrouwelijke element geschapen door de **s** en **f** zorgt voor stabiliteit. Ta-woorden die verbonden hebben met s, v, f zijn **st**abiel, ta**f**el, statief, staf, statuut, status, staan, stapel, standaard, stam, stal, *taste, stay.*
Met de andere vrouwelijke klanken **m** en **ng** komt het mannelijke compleet onder de sloef te liggen, deze klanken nemen de man in de ta**ng,** hij wordt ta**m** en begint zelf te **st**a**m**elen.
De letter **M** speelt wel een belangrijke rol in de schepping.

de Hindus geloven dat uit de klank '*omm* ', de dingen van de wereld werden geschapen.

In de symboliek betekent de letter M de vereniging van man en vrouw. [519-p63].
Het genereren van alsmaar nieuwe woorden en de evolutie van de talen, is een hoogst fascinerend gebeuren.Het lijkt een evolutie zonder doel, een zoektocht zonder rustpunt, een eindeloos reïncarneren in nieuwe zinnen, dialecten, en talen.Het is alsof ze zoeken naar een wonderwoord, dat ene Woord dat alles kan uitleggen en verstaanbaar maken. Alsmaar worden nieuwe woorden uitgeprobeerd en gelanceerd alsof men zoekt naar een alles - winnend woord. Nimmer werd dat Woord gevonden of uitgesproken. Dat allereerste, alles omvattende Woord dat alle woorden ooit omvat, blijft ongehoord. Het Woord zijn we kwijt, vergeten, ontnomen en ieder woord dat we spellen wordt mis-speld. Een woord omgekeerd spellen brengt ons niet dichter bij de oplossing en creëert zelfs blasfemeren als je God en Lord omdraait. Wat je ook probeert, je komt nooit dichter bij de *essentie*, noch van God, noch van Dog. Het woord 'essentie' is eigenlijk een vervloeiing van ex-existentie. Het is niet van deze wereld. Filosofen zoeken sinds alle tijden naar de essentie van een ding om het te kunnen verwoorden.

Dit is een illusie. Taal drukt het correct uit: het staat buiten, ex '-ist', buiten ons bestaan.
Aan ieder woord kunnen we vele betekenissen geven, geen enkel woord wordt ooit bevestigd of ontkent in zijn betekenis. Ieder woord is het teken van een teken. Het eindteken of het begin teken zullen we nooit vinden. Hoe zeer we ook proberen, verder komen we niet. Daarom is ieder woord mis-speld.
Wat sta ik hier te preken.
De woorden die uit mijn mond klinken of die uit mijn pen vloeien, kunnen niet vertalen wat mijn ziel wil bekendmaken. "*Penséé exprimée est mensonge*" zo drukt Tiucev Fiodor het uit in zijn gedicht Silentium[1060].

Als wij een woord horen of lezen, dan maakt ieder hiervan zijn eigen versie of interpretatie. Meer nog, geen enkel woord bestaat op zich zelf. Ieder woord is afgeleid van een ander woord en slaat op een vorig beeld in een poging om een nieuw beeld te vormen. De verwantschap en de beelden uit de oerwoorden hebben dit hopelijk al genoeg geïllustreerd. Alle woorden dringen in dichte drongen, in een spiraal processie, rond dat ene magische Woord, dat we nooit kunnen uitspreken. Sommige woorden markeren de weg of de ruimte, andere woorden begeleiden de tijd. Nog andere woorden spelen de rol van politieagent die de grote massa aan woorden richting moet geven. Dit zijn wat we kunnen noemen, de *betekeniswoorden*. Ze vormen ongeveer de helft uit van alle gebruikte woorden. Het zijn de woorden die in zich een bedoeling, een boodschap, een waarde meedragen. Het is alsof ze in een processie lopen, ergens naartoe. Wat de bestemming is blijft een raadsel. Deze stromen van woorden vergelijken met een processie wordt wel duidelijker als we Taal *tellen*, iets wat we doen eenmaal we in het zicht komen van het Land van Scientifica. De *tijd-, plaats-,* en de *bewegingswoorden* hebben maar één taak die is: de boodschapwoorden naar *zingeving* te brengen. Echter blijft dit een vage bestemming. De woorden uit een tekst of een discours, gedragen zich juist als een kolonie mieren die voedsel brengen naar de Koningin diep in het nest. Woorden en zinnen gedragen zich als de massa Hadji pelgrims die jaarlijks rond de Zwarte Steen in Mekka wervelen. Hoe dichter je bij de Steen komt, hoe meer je dezelfde woorden hoort. Zo zijn ook de gebeden van de gelovigen. Hoe intenser gebeden wordt, hoe schraler de woordenschat van de gelovigen wordt. Allah is groot. De Heer zij met u. Gloria in de hoge. Dit zijn de meest herhaalde zinnen van de gelovigen. Zelfs de

ongelovigen die nooit Mekka bezoeken of naar de kerk gaan, bidden al even hard voor hun Taal God, al beseffen ze dit niet.

Gelovige of niet gelovige, ieder mens gebruikt enkele magische woorden. In al wat we zeggen, zingen en schrijven, steeds dansen die woorden al feeën rond de Steen van het Ene Woord. Deze magische woorden zijn de Engelenwoorden die alle naar dat onuitgesproken Woord verwijzen. U kent ze allemaal, ze worden alom gebruikt en toch staan we er nooit bij stil; misschien omdat ze toch ongrijpbaar zijn.
Je kunt geen zin uitspreken zonder één van de Engelenwoorden te gebruiken: *het, er, waar, ze, te, dat (het* goed gaat)*…; it, mere,…; il, y, ou, …; es, das, ….*
Probeer maar eens die woorden rationeel uit te leggen.Wat is *het* ? Hoe ziet *er er*uit? Deze woorden zijn niet rationeel, ze hebben hun betekenis aan de andere kant. Er zijn nog meer van dit soort magische sirene woorden. Bijvoorbeeld het woord 'louter' (*mere, itself*) wil een woord zuiveren van alle overtollige bijbetekenissen. Neem de zin: 'Louter en alleen maar genieten van de loutere schoonheid van de maan'. Het woord *louter* wil de bevrijding van iets, iets dat het zelf niet onder woorden kan brengen. Deze woorden maken voor ons de brug met de andere kant, de droom kant, de onbekende zijde. Ander voorbeeld: "*het* is *er* koud". Waar verwijzen '*het*' en 'er' naar? Het kan alles zijn, ook iets waarvan we geen kennis hebben of het ons zelfs niet kunnen voorstellen. Waarom schrijven we, *het* paard staat naast *de* koe? Wat bedoelen we als we verder vragen naar *louter het* paard, *het ding op zich zelf, the thing it-self*, *la chose* ***elle****-meme* ? Het mysterieuze waar we naar verwijzen is wellicht een godin. In ons antwoord op de vraag 'wat' het zijn kan, laten we ons opnieuw verleiden door ellenlange zinnen die…, opnieuw bol staan met *het, er,…* , alsof dit offerwoorden zijn voor de mysterieuze godin.

Dit gebeurt niet zo in alle talen, zeker niet bij die culturen waarbij ruimte, tijd en leefwereld veel meer geïntegreerd zijn in de wereld van de dromen en het hiernamaals.Deze culturen hebben meestal een andere kijk op de 'tijd'. In zijn boek 'Language and Reality' [302] beschrijft Bejamin Lee Whorf, hoe de Hopi indianen hun leefwereld in een totaal ander taalconcept verwoorden. 'Het bliksemt', 'het licht flitst' is voor de Hopi indianen "rehpi", wat wordt vertaald als 'geflitst'. De Hopi Indianen hebben geen magisch woordje *het* nodig. Flitsen is een proces dat hen ook zelf toebehoort, ze zijn

erbij betrokken. De volkstam vormt een eenheid met alle natuurfenomenen in hun leven. Hun lichaam is niet zoals bij ons, gescheiden van hun ziel. Hun doden leven gewoon met hen verder samen. Ze hebben geen er, het, de, -woorden nodig.
Wat kan nog meer gezegd worden van de boodschap-drager-woorden?
Neem bijvoorbeeld de zin: “de zon schijnt”. Impliciet kunnen we onderstellen dat de tijd en de ruimte eerder werden vastgelegd uit een context; bijvoorbeeld heden aan het strand. De betekenisdragers zijn ‘zon’ en ‘schijnen’. Welke betekenis ‘zon’ en ‘schijnen’ krijgt, hangt af van de ontvanger. Iemand hoort of leest een woord. Die persoon zal een interpretatie verzinnen naar wat dat woord voor hem/haar betekent, of volgns de context van het verhaal waarin het woord past. ‘Zon’ kent een kring van betekenissen zoals: ster, center van het zonnestelsel, bron van licht, warmte of leven, mechanisme die dag en nacht maakt, enz.
Wanneer we een woord dat aan zingeving doet, afpelt tot op de kern of zijn diepste betekenis, dan zie je dat de betekenissen dichter en dichter bij elkaar komen; juist als de oerklanken en oerwoorden waaruit iedere taal gegroeid is. Iedere schil van het woord verbergt een andere laag van betekenissen. Iedere schil werd gevormd door een vroegere ervaring of leerproces. Uiteindelijk blijft maar één kern over die gemeenschappelijk is voor alle woorden. Er blijft één begrip over dat een woord tot woord maakt: het is herinnering. Ieder woord, zelfs een cijfer, getal, een wiskundige variabele, heeft als taak iets vast te houden, iets te herinneren. Analyseer eens gewoon het woord “herinneren”: *her-inneren*, het wordt opnieuw binnen gebracht. *Re-member* maakt op nieuw lid van. *R-appeler* roept opnieuw op, alsof we smeken om binnen het paradijs te komen en er opnieuw bij te horen als lid.

Kun je jezelf één ogenblik voorstellen herinner -loos te kunnen leven? Je ziet je hand en die lijkt al even vreemd als een bezemsteel. Alles wat we in de leefwereld ervaren, moet worden teruggebracht naar het onbewuste. Op zijn beurt brengt het onbewuste opnieuw iets o[nieuw naar de leefwereld door middel van woorden en de zinnen die we formuleren en onze taal die we hanteren. Freud noemt dat het actieve onderbewustzijn *Id.* Voor Georg Groddeck is het *Es* [708].

Wij, kinderen van Taal, verwijzen constant naar het medium Id en Es in het overvloedige gebruik van het woordje ‘*het*’. De Alchemie van Taal is het naar binnenbrengen van de ervaringen die we opdoen in

de leefwereld; juist als de bijen honing naar hun Koningin brengen. Echter kan taal niet bestaan als, na wat we naar binnenhalen, niet wordt gevolgd door iets naar buiten te brengen. Hier begint het grote probleem van Taal. Wat wordt gezegd of geschreven, is dat ook wat de auteur bedoeld heeft? Schiet de bedenker niet tekort in de kennis van het juiste woord en een goede zin om iets te verwoorden? De persoon die de boodschap beluistert of een tekst leest, zit eveneens met hetzelfde probleem: verstaat hij of zij hetzelfde wat met dat woord wordt bedoeld?

De afstand tussen zender en ontvanger kan zeer breed worden. De enige mogelijkheid om die afstand te overbruggen tussen de betekenis van het woord of de zin ervan, is opnieuw een vraag te stellen. Anders uitgedrukt, we moeten een dialoog aangaan. De goede vragen die men moet stellen zijn: **w**aarom wordt dit gezegd, waarom iets zo formuleren, of met **w**elke bedoeling wordt dat woord gebruikt en geen synoniem? **W**ie is hij of zij die dit zegt of schrijft? **W**aar en **w**anneer wordt dit gebracht? **W**aartoe dienen deze uitspraken? Al deze vragen draaien alweer om woorden die beginnen met de letter **w.** Wellicht wordt het allereerste woord van Taal ingeleid met W. Alle vragen beginnen toch met W: wie, wanneer, waarom, waar, welk, wat,... alle duiden ze naar het w-oord, het WOORD alwaar het Woord -Wezen woont.
Het woordje 'wezen' is ook zo'n speciaal woord; het klinkt als: 'we zijn'. Een 'wezen' is een 'w -zin'. Een wezen is iets levends dat ergens voor dient of een doel heeft; een wezen heeft een zin. Ook mensen zijn wezens, wezens van Taal. Enkel kunnen we de zin van ons zijn, maar niet vinden.

De letter **W** is niet het enige teken met een speciale betekenis. Al is de W wellicht het meest mysterieuze woord, de meeste edele is de letter **M,** die ooit werd geschreven als **M,** **/\/** , wat de voorstelling is van de golven op de zee. De hemelse **W** is een omgekeerde aardse **M.** In de oudste scheppingsverhalen werd het M teken aanzien als androgeen of vrouwman, waar uit alles werd geschapen. In M steken de aardse **m**ysteries. M staat symbool voor

water, de diepste dieptes van de oorsprong. M heeft zich geleend aan de woorden moeder, *mere, das Meer*, Metis (de Griekse godin van de wijsheid); Mirna (de godin van het Woord en de Logica); Mithra, Myriam of Maria, Minerva, Moses die ook uit het water werd opgevist, mens, mythe, mystiek,...[513 –p382]. De letter M is duidelijk een spiegeling van de goddelijke W die iets **m**onkelen, maar het nooit zal uitspreken.

Heer Taelman, onderbreekt Klein Duimpje timide.
Is ‘www’ ook een wezen?
Zeker, repliceert Taelman: www is een uitdijnend web-wezen. Maar laat mij eerst mijn betoog afmaken over de zoektocht naar de oerknal van het WOORD. Zo zag ook T.S. Eliot het in het volgend gedicht.

If the lost word is lost, if the spent word is spent
If the unheard, unspoken
Word is unspoken, unheardt;
Still is the unspoken word, the Word unheard,
The Word without a word, the Word within
The world and for the world;
And the light shone in darkness and
Against the Word the unstilled world still whriled
About the center of the silent Word.

DEUGD AAN EEN HERINNERDE DEUGD.

De herinnering is de Oergod, de Vader, de Moeder, de mythe, de Bijbel van iedere taal. Een Taal is herinnering, her -inneren. Herinnering is dat ene mysterieuze IETS dat altijd spreekt zonder ooit iets te zeggen. De voedster -vader, de voeder en het voeder van de herinnering, de voeder van Taal, de Taal Alchemist.

De oerklank of Alfa-klank is v,w,f,ph. Dit is de klank die Adam het eerst heeft verblijd toen hij de appel van de boom in het paradijs plukte en daarna in de appels van Eva beet. De oerklanken hebben

ons zo verblijdt dat ze ons zijn bijgebleven; in ons *ge-heugen* (van heug en meug)*.*
Het terugbrengen en naar binnen nemen, schept genoegen, geneugten en vreugde. Trouwens de meeste woorden die in zich 'eu' dragen, duiden op een 'binnenpretje'; een genoegen aan het 'binnen nemen'. Luister maar naar de woorden zoals: verheugen, geneugten, meugen(dialect van 'lusten'), teugen, zeugen, verkreukelen, leugen, *heureux, jeu,* euforie, eucharistie (eu - charisma), euthanasie ('eu' betekent in het Grieks: goed voelen), eufemisme (woord met goede oman). De woorden gleuf, sleuf, leuk, leuze; zijn woorden die wellicht door Adam bedacht werden.

Woorden proberen ook al eens meerdere *beelden* van het ding weer te geven. Een fopspeen heet een 'teut' en dient als vervanging van dat ding bij Eva waaraan Adam al eens mocht sabberen. Als Eva een dergelijke handeling uitvoert heet het woord 'sabbelen'. Als een boezem opvalt door een scherpe vorm wordt, het een 'tet' of 'tiet' genaamd. Adam heette die dingen ook al eens 'mammen', dat gebeurde toen de kinderen alle aandacht krijgen van hun mamma, en niet langer Adam ervan mocht genieten. Het feit dat een vrouw veelal aandacht vraagt voor haar boezem, hebben haar borsten met vele woorden gekneed. Er zijn nu eenmaal dames met bloezevolle hangelingen die hutseklutsen en sloense sletten die met hun tetten trompetten. Let wel heren, in deze woorden komt geen –eu voorkomt; dus stel uw verwacht niet opscherp.
Vele van de –eu deugdaanvoelende woorden werden later uitgehuwd aan de dominante mannelijke klanken van **r** en de harde **d**, zoals te horen is in: deur (een controle op de gleuf), veur (gleuf die vruchtbaar wordt gemaakt), kleur, geur. De **r** maakt van een subjectief gevoel iets objectiefs, iets om aan te raken, om in te knijpen. Kan het duidelijker? Dat uit deze erotische deugd verder nog iets voorspruit, wordt verteld door bijvoorbeeld het woord 'vlinder' en zijn Engelse vertaling '*butterfly'*. De vlinder staat in vele culturen symbool voor de vrouwelijke psyche. De duistere versie van de vlinder is de mot of nachtvlinder. 'Mot' is in het Frans *phalene*, wat klinkt als een vrouwelijk fallus (*phallos).*
Een vrouw die zich wat wulpse gedraagt, wordt al eens met 'vlinder' aangeduid.
Maar van vlinderen komen er andere dingen. Melk is bekend dat het kan stremmen tot een vloeibare vaste massa. Mits wat geduld verschijnt er een vorm (*form[e])* als boter (*butter*) of kaas

(*fromage, fromaggio)*. Wanneer bij het vlinderen witte melk in de V verdwijnt van het vrouwtje, kan het zijn dat ze zwanger wordt. Pap is een bereiding uit afgeroomde melk, die we misschien nog herinneren, toen we als kleuter met de paplepel werden gevoed. Een vlinder en een '*papillion'* worden uit een pop geboren. Haar baby zal ze knuffelen met de woorden: mijn poppeke. Als de baby een meisje is, zal het niet lang duren of ze speelt met een pop. Dit verhaal heeft het woordje '*butterfly'* geschapen [305-p90]. De Vlaamse jongens 'poepen' hun meisjes, en samen genieten ze van het 'vlinderen'. Dit zijn voorbeelden van het geheime leven van woorden. De Kerkelijke semioten (uit het land Semiotica) zullen dit verhaal van de taalvlinder niet geweten hebben wanneer ze de ziel van de mensen soms voorstellen als een mot of een vlinder.
Vele woorden en uitdrukkingen kijken op naar een erotisch vader en brengen sfeer. Om er wat stemming bij te brengen kunnen we bijvoorbeeld naar de muziek van een luit luisteren of zelf op de fluit spelen. Luit was ooit het dialect van vagina [1002] en als woord klinkt luit aardig met 'fluit'. Sommige Vlaamse meisjes worden bestempeld als een lotje of in het dialect een '*lutte* ', of ook al eens een kutwijf. Bij het woordje fluit, is wellicht geen tekeningetje nodig. Deugddoend erotische spelletjes worden wel eens door de **r** uitgerekt tot het pijnlijk ruw aanvoelt. Dit doet zich voor wanneer **r** en **k** samenspannen en 'kreu' klinken. Je vindt ze opnieuw in: kreunen, kreupel, kreuken, krijsen, kraken, kruipen, kermen, *cruel, crust,* … Deze klanken zijn een verre echo vanuit het Oud Indisch dat een voorlopertaal is van het Sanskriet. Onze Nederlandse en Franse taal hebben het Sanskriet als moeder. In het Sanskriet heeft 'kreu' de betekenis van bloed of rauw, zoals in de woorden *kravyam* (rauwe vis) en *kravis* (korst van ijs).

Kardinaal, het moet wel een Gods zegen zijn, Alfa te mogen heten. Nomen est Omen. Uw naam Alfa betekent 'eerste'. Alfa, Alva, je bevat de oerklank fagan, en het voorzetsel al-. *Fagan* betekent de vanger. *Al-* wil zeggen – met het karakter van … -, zoals in het woordje 'als'.
Nu bent u Kardinaal Alfa de eerste vanger van nieuwe zielen; ooit in een vorig leven was u vanger van non-conforme zielen en daarvoor wellicht waart u vanger van herinneringen.
Wat anders is de Bijbel? Het Woord is Vlees Geworden. Een woord op zichzelf kan niets, enkel "herinneren". Soms dansen ze met zichzelf in 'zijn- rijmpjes', zoals elfen rond een lichtje huppelen.

De echte wereld moeten we reconstrueren door het vormen van zinnen. Zinnen zijn woorden die op alle mogelijke manieren met elkaar verweven worden. Het zijn deze combinaties die de aarde doen ronddraaien en de sterren laten fonkelen. Woorden gesponnen in zinnen, maken taal. Zij zijn de Woord Zonen van een taal. De Taal Zoon wordt door de Vader (onze gedachten) uitgestuurd. Zinnen worden door onze mond uitgesproken; met onze handen geschreven; met onze oren beluistert. Als we het niet met woorden kunnen zeggen, doen we het met ons lichaam, onze blik of houding, een grimas, morren of gewoon niets zeggen. Deze acties komen van het Vlees. Het Woord is Vlees geworden en het Vlees maakt met het woord de zinnen. Ons intellect, onze kennis en wijsheid krijgen we door Taal, het Woord dat Vlees werd. Daarom spreken we van 'levende talen'. Uiteindelijk brengt de Taalzoon alles opnieuw naar zijn Vader, het Woord. De Zoon gebruikt hierbij de Herinneringen en de Engelen Woordjes. Wat de Zoon terugbrengt naar de Vader, wordt altijd beantwoordt met een nieuwe vraag van de Zoon. Ons bewustzijn wordt opnieuw tot werken gedwongen. Onze geest moet alsmaar herinneren, de zaken afwegen en beslissingen nemen. Daarna begint het proces opnieuw van vernieuwde beelden samen te stellen...rijp voor een nieuwe zin. Dit is het mechanisme hoe wij de wereld scheppen door de Taalgod in ons. Iedere dag opnieuw moeten we scheppen, zelfs al spreken we geen woord of schrijven we geen krabbel, onze gedachten zullen niet ophouden met het scheppen van beelden.

Hoe verkwikkend is het dan ook, te mogen slapen en alles over te laten aan onze dromen. Iedere nacht is een ware droomvakantie! De Franse taal heeft dit geheim trouwens goed begeconserveerd in de woordenreeks '*rêver, songer, penser'. Rêver* werd in het Engels '*to rave'* in de mening van brabbelend ijlen; *songer* komt van het Latijn *somniare* wat slaat op slaap. Het verschil tussen *songer* en *penser* is het duidelijkst in '*songer ou penser au suicide'.* Het eerste betekent dat er wordt gepiekerd over zelfmoord plegen, het tweede refereert naar het analyseren van een zelfmoord [214 –p76].
Zo ziet u dat Taal vele waarheden, informatie en geheimen bewaart.

DE WAARHEID VAN TAAL.

De rede, of beter uitgedrukt, ons aangeleerd logische denkmechanisme, samen met de onkunde van de mens om te communiceren, *vervormen* steeds het ware beeld.
Een beeld dat we met onze ogen waarnemen, kunnen we niet met taal reproduceren op dezelfde wijze als we het beeld hebben geobserveerd. Zo is ook de manier waarop we ons voordoen in de buitenwereld, verre van wat we langs binnen zijn en ervaren. Dit heeft te maken met fundamenteel verschillende processen tussen 'zien' en 'spreken of formuleren'. Een beeld zien is een parallelle actie; je observeert veel ineens. Iets met woorden reproduceren is serieel: klank na klank, woord na woord, zin na zin. Woorden verbruiken tijd. 'Zien' vergt geen tijd. Wat wel tijd vergt is het analyseren van wat we zien; wat eigenlijk een vorm is van formuleren. Daarbij komt nog dat het bijzonder moeilijk is om gevoelens te beschrijven. Gevoelens 'uitdrukken' lukt een stuk gemakkelijker en is meestal spontaan. Lichaams*taal* doet hierbij het meeste werk. Toch is het opnieuw de Taal van spraak en schrijven, dat de waarheid en de oorspronkelijke betekenis behoudt. Een voorbeeld: de Bijbel gebruikt steeds de woorden: Vader, Zoon en Geest. Logisch, want de Schriften en de verspreiding ervan zijn het werk van mannen; moeders en dochters zijn maar figuranten in de Bijbel. Toch behoudt Taal de ware inhoud: Alfa, u bidt en preekt toch over de 'voed**ster** Vader'. Beste Kardinaal, schroom je niet om ook eens de uitdrukking 'God de Moeder' of 'Moeder God' te gebruiken. Je doet hiermee de Taal -God, de ware God, alle eer aan. Het is ook Taal die Eva in eer herstelt. Volgens de Bijbel, werd Eva aan Adam toegevoegd als gezell**in**. Dit interpreteert Georg Groddeck als gezellig-in, en dat is iets anders dan enkel maar kinderen krijgen. Trouwens over het verwekken van kinderen staat er niets in de Bijbel; enkel dat Adam er mag van genieten…, in zijn Eva. [708 –p106].

Misschien is het maar goed, dat heel wat van het ware gelaat van de woorden of de oorsprong van de woordbetekenissen, vervaagd en gebleekt werden door de tijd. Zo is de ware betekenis van 'persoon', *persona*, wat oorspronkelijk een toneelmasker is. De uitdrukking: 'hier ben ik in hoogst eigen persoon' verklapt dat ik mijn masker op heb. Heerlijk niet hoe Taal eerlijk is! Maar goed ook dat je de betekenis van 'lichaam' vergeten bent, zeker op het moment wanneer je in de spiegel kijkt. Je ziet jouw eigen lijk, een

woord met dezelfde stam als lichaam, *Leichnam* in het Duits. Toch nog liever een Duits *Leib* wat dichter staat bij *lieb, leben* en *bleiben;* in levenblijven als lijf.
Je mag als individu genieten van aanzien en succes in het leven, maar pas op met uw gedrag van '*streven naar...'* ; dit impliceert opnieuw: sterven. Genieten doe je wellicht ook in een concert wanneer de cimbalen door de concertzaal zinderen en jou eigen snaren laten meetrillen. Cimbalen vormen namelijk een muzikaal orgasme; het woord komt van het Griekse '*symballein*' wat betekent samenvallen, samen klaarkomen. Zo is ook '*symbolon*' het Grieks van symbool.

Een symbool, wat een belangrijk begrip is binnen Semiotica, wordt gevormd wanneer een 'teken' samenvalt met 'betekenis'. Vele mensen koesteren eigen speciale symbolen. Dit kan zijn een melodie, een hoekje in het park, een kiekje, een cadeautje, een ereteken enz. Op die manier is ieder symbool een micro orgasme van Taal, die iemand in vervoering brengt of waaraan herinnerd wordt. Zo bestaan er ook symbolen van afschuw.
Het is dus niet enkel in onze dromen dat we wild in het geniep kunnen stoeien; onze geest krijgt vrij spel in Taal, iets wat we niet altijd beseffen. Met deze voorbeelden ziet u hoe Taal ons continu in het ootje neemt. Zalig de simpele van geest. Gezegend wezen ook de gecompliceerde geesten.

DE HERINNERINGEN VAN DE FILOSOFEN EN DE WETENSCHAPPERS.

We hebben reeds geleerd hoe de Vader Taalgod, zijn Zoon, als de bijen de wijde wereld instuurt om verse honing te verzamelen uit de bloemenwaaier van betekenis. De Zoon brengt de nectar naar het nest van onze innerlijke psyche. Het is enkel in de dromen dat wij als menselijke bijen mogen rusten. Maar eenmaal we uit onze dromen ontwaken, dan begint het opnieuw. Wij (onze gedachten) zijn constant bezig met iets. We denken over iets, aan iemand, we piekeren of verzinnen alles en nog wat zonder ophouden. Onze levenstaak is altijd nieuwe ideeën binnen te halen, die gedachten te kneden en als taalconstructies opnieuw te uiten. Hierbij hopen we, dat iemand interesse toont voor ons eigen ideeënspinsel of visie. Nog beter, we verwachten dat iemand erop reageert. De anderen doen juist hetzelfde.

Ook zij hopen op respons. Dit proces van gemeenschappelijke creatie is onze bijdrage tot de Edele Code.

Eén van de moeilijke vragen, waarmee de Vader (die van de Drie Vuldigheid) ons tergt is: wie is nu het eerst: de Kip of het Ei? Hoewel de Kerk aan deze vraag nog nooit een Concilie heeft gewijd, vermoed ik dat het antwoord van de Kerkelijke Curie hierop klinkt: de Kip is het Oude Testament en het Ei met haar Kuiken, vormt het Nieuwe Testament.
Het verhaal van de Heilige Drievuldigheid is voor de Kerkpredikanten altijd een moeilijke klus geweest. Eigenlijk is het dezelfde vraag die de Griekse filosofen bezighield. Wat is meer wezenlijk? Wat is eerst? Wat domineert: materie of vorm?

De materie is de bron die een vorm krijgt en ooit tot stof terugkeert. De kunstenaar boetseert een beeld uit was of met klei. Warmte of water smelt het beeld opnieuw tot een amorfe klomp materie of in het geval met water, tot een vloeibare oplossing. De relaties en de verbanden tussen de kunstenaar, het gemaakte beeld en de materie waaruit het werk is gevormd, kan alleen worden weergegeven in woorden en zinnen die behoren tot Taal. De briljante Mysticus Meister Eckhart (1260-1328) heeft als middeleeuwse Kerkvader het inzicht gegeven dat de kern van taal en van ons menselijk bewustzijn een drievoudig principe kent. Het is een restant van wat we ons herinneren van het Paradijs. Meister Eckhart werd echter door de Kerkelijks Inquisitie veroordeeld. Gelukkig heeft HET ervoor gezorgd dat een natuurlijke dood hem spaarde van de verschroeiing op de brandstapels van de generatie van de Hertog van Alva.

Hoe zou Meister Eckhart, Taal verbinden met de Heilige Geest en de vraag over kip of ei eerst? Zijn antwoord zou klinken: geen Kuiken uit het ei zonder Haan!
De Geest heeft Maria's Zoon verwekt. De Geest is het grote Principe die alles in beweging zet. De Geest is de beheerder van de Edele Code. Dit is een code die al eens verwoord wordt als -de *wil en kracht tot leven,* of ook met de naam -*liefde*. Deze geest is immer een doener. Zonder actie kan geen sprake zijn van goed of kwaad, liefde of haat. Deze actieve Geest is de grote inspirator van de dichters, romanschrijvers, musici en alle kunstenaars. De Geest is de grote steller van vragen die ons verheugen, *ver-heugen* om zo ons geheugen te bouwen. Zo zijn Vader, Zoon en

Geest de eenheid in ons leven die door taal wordt gedragen. Afzonderlijk bestaan ze wel, maar in hun eentje doen ze niets. Zo gedragen zich ook woorden, zinnen en betekenis. Ieder is in de andere vervat en toch acteren ze afzonderlijk. Het verhaal van de Heilige Drievuldigheid is van alle tijden en is in alle culturen te vinden en werd door vele poëten in menselijke taal verteld.
Stel de vraag aan een theoloog of God in het geboetseerde beeld aanwezig is? Dergelijke vragen worden beantwoord met ellenlange zinnen. Vraag een filosoof hoe het voelt een bronzen beeld te zijn. Hij kan *het* zich niet inbeelden.
Inbeelden betekent toch, zich in de huid stoppen van iets of iemand. Als je iets niet kunt inbeelden, hoe kan je dan over *dat* iets communiceren? Toch beweren kunstminnaars dat kunstwerken communiceren. Dat filosofen *er* moeite mee hebben, zich in een wassen beeld te 'voelen', kunnen we nog aannemen. Filosofen kunnen namelijk zich enkel 'naast' de wereld bewegen om er iets over te zeggen, alsof ze zelf God willen spelen.

Nog erger is het, wanneer Kerkvaders en Geestelijke leiders van alle slag, communiceren. Zij treden in de eerste plaats op in de naam van God. Soms doen ze dit met dingen die goed zijn voor de mensen, zoals het prediken van rechtvaardigheid. Echter maar al te vaak promoten ze zaken die mensen belemmeren of zelfs schaden in hun ontwikkeling of geluk. Het ergste is de pretentie van het recht op de waarheid. Aangezien God nooit iets zegt, kunnen die religieuze betweters toch niet weten wat goed of slecht is. Alles is en blijft een intuïtief aanvoelen dat onder de vorm van taal wordt geuit. Het meeste krediet moeten we geven aan de Wetenschapslui; zij doen nog het meest hun best om het 'intuïtieve' te objectiveren en antwoorden te vinden op vragen van de mensen. Zij bieden wiskundige geometrische formules die het wassen beeld uit de intuïtie van de kunstenaar vast leggen. Ze dokteren een recept uit voor het best kneedbare en vormvaste materiaal om het beeld te maken. De wetenschappers maken chemische, moleculaire en atomische analyses van de materialen, gereedschappen en bouwwerken om ons leven comfortabel te maken. De wetenschappers toveren zelfs de mens in biologische modellen met evolutionaire verbanden tot de alchemisten formule van de oersoep. De wetenschap maakt ook haar eigen micro en macro talen, uiteraard binnen Taal, zoals wiskunde en geometrie.

Ook kunstenaars, musici, poëten en literaire schrijvers vullen Taal aan met andere talen, zoals muziek, choreografie of stijl. Wil je als mens er iets van opsteken, ervan leren, het met anderen delen; dan kan het enkel onder de regie van de ene en enige moeder van alle talen, de Taalgod. Wanneer je religieuze of filosofische teksten en wetenschappelijke beschrijvingen analyseert, dan zal je vinden dat het eigenlijk telkens opnieuw '*verhalen van verhalen van verhalen* ' zijn, uitgedrukt in '*metafoor van metafoor van metafoor' en 'analogie van analogie van analogie';* en verder nog alle combinaties van analogieën en metaforen en verhalen.

Laat ons eens de proef op de som maken. We maken een histogram analyse van welk woord het meest voorkomt in alle wetenschappelijke, filosofische en theologische werken. Bovenaan het histogram staat het magische woord 'HET'. Wat 'het' betekent, werd nooit uitgelegd of in een formule gegoten. Taal maakt ook hier een wassen neus van al die menselijke geleerdheid. Ik heb het woordje 'verhalen' gebruikt. Het betekent: van '**ver** halen'...tot bij de Blinkende Steen. Al de geleerden en filosofen die beweren dat zij 'het verstaan, zeggen niets anders dan dat ze –ver staan van Het. Verstaan in het Frans is '*savoir '*, wat klinkt als '*ça-voir'.* Het zien van en het werpen van een blik op de blinkende steen. Dit is de enige herinnering waarover filosofen en wetenschappers 'het' hebben.
Hiermee echter kennen we nog niet het antwoord op de vraag die de Vader stelt: wie is eerst, Kip of Ei? Misschien kan de Geest de Zoon helpen!

DE DRIEVULDIGHEID.

Het duidelijkste verhaal en wellicht ook de meest mysterieuze benadering van de Code van Drie-Eenheid, staat beschreven in een boek dat nog veel ouder is dan de Bijbel. Het Boek der Veranderingen, ook al eens de Bijbel van de Chinezen genoemd. Dit werk is het meest verspreide boek ter wereld, het is ook het meest mysterieuze boek aller tijden. In dit boek is de Vader (Moeder, is hier een beter woord) de oorsprong, het niets, het non-actieve, de digitale '0', het *vrouwelijke* of Yin principe. De Zoon is het actieve iets, wat iets teweegbrengt, de digitale '1', het *mannelijke* of Yang. De Geest is wat de verandering doet ontstaan van '0' naar '1' en opnieuw naar '0'; met andere

woorden: datgene dat richting en het juiste moment van verandering geeft.
Kardinaal, het is deze geest die god in dog heeft verdraaid in uw brein. Blijkbaar staat je bij de grote Geest niet op het beste blaadje. Zij wil je wellicht een lesje leren. Dat de geest een 'zij', wordt door de TaAlchemist later getoond.

De Chinezen hebben het basis concept van de dynamiek van wisselende 0 en 1 grondig uitgewerkt. Hiermee beschrijven ze de wisselwerking tussen de ziel, het lichaam en de geest. In het Boek der Veranderingen worden 64 type situaties of toestanden gedestilleerd die in metaforen worden uitgelegd. Het wordt voorgesteld in *hexagrammen* die opgebouwd worden met lange strepen en gebroken streepjes. Een lange streep kan worden beschouwd als '1', de onderbroken twee korte streepjes zijn de '0'. Mits een beetje oefening is '*the Book of Change*' een zeer verrijkende en sturend middel zijn in ons leven. Carl Gustav Jung beschrijft dit boek als een 'meesterlijke uitdrukking van de menselijke geest, die in staat is onze diepste krachten te mobiliseren en te gebruiken. Het is het Boek van de Edele Drievuldigheid, de Edele Code. Zo ook zag Meister Eckhart *het*. Eigenlijk horen we niet te grijpen tot de Bijbel en het Boek der Veranderingen om de werking van de Code van de Drie-eenheid te illustreren. Er bestaat zelfs één enkele formule uit de Code. Onze moderne leefwereld in al zijn normen en waarden, wordt volledig gedomineerd door deze code. We zullen die formule leren nadat we geconfronteerd worden met Big Brother uit het land van Dichotomica. Ook op heden klemt die Big Brother de geest van de moderne mens in een houdgreep. De heersers van Dichotomica hebben een gedeelte van de formule gestolen uit de Edele Code. Ze verzwijgen dat je dit gedeelte van de code samen met een ander stuk moet gebruiken om echte kennis en inzicht te verwerven. Door maar één gedeelte van de formule toe te passen kun je mensen domineren. Dit wordt verzwegen. Enkel Taal ontsnapt aan die heerschappij. Die ene helft van de formuleregel heet LOGICA. Taal heeft zich nooit onderworpen aan Logica; daarom is Taal vrij.
Wat heeft Logica te maken met de Drie Vuldigheid? Ik spreek niet van een Heilige Drie Vuldigheid.

Een Logische presentatie of uitwerking, bevat altijd drie elementen: term, propositie, afleiding (afgeleide). Het *eerste*

element wordt als de Vader (Moeder) vertegenwoordigd door het ding -waarover het gaat. Het ding is er, bestaat gewoon, zonder enige relatie tot iets anders. Het is een ‘steen’ die Klein Duimpje opraapt.
Het *tweede* element bouwt een relatie op met iets anders. Met de steen die Klein Duimpje in de hand heeft, kan hij verschillende dingen doen: gooien naar een vogel, een noot stukslaan of met andere stenen en takken een constructie bouwen. De steen verandert hierdoor niet van naam. Dit gebeurt enkel als de steen een exclusieve taak krijgt. Bijvoorbeeld wordt het een baksteen of een edelsteen. Beide woorden dragen nog de eerste kreet van ‘steen’, maar dat hoeft niet; omstandigheden kunnen een totaal ander woord verzinnen.
Het *derde* element van de logische opbouw, wordt gerealiseerd wanneer de eerst betekenis samen met de tweede betekenis, een nog hogere betekenis krijgt. De stenen constructie heeft de taak gekregen van een wegwijzer, mijlpaal, grafsteen of een menhir. Deze woorden kunnen opnieuw als basismateriaal dienen voor een nieuwe keten van betekenissen zoals: een instructie, herinnering, een eeuwigheid enz. De vele combinaties met de fantasieën in de geesten van de mensen, zullen hieruit vele nieuwe woorden scheppen. Wat fout zit in het gebruik van Logica is dat mensen de derde term als *waarheid* voorstellen, als *enige waarheid*.

Wel alwetende Taelman! Repliceert Kardinaal Alfa na het lange zwijgen. Je vertelt toch niet dat een basis logische formule van 1+1=2 niet juist is.
Natuurlijk beste Alfa het is juist. Echter is het maar en heel klein stukje waarheid. Gebruik makende van dezelfde termen kan ik even goed verdedigen dat 1+1=2 als dat 1+1= 0+2; 3-1; 4-2, 5-2-1 enz.

Zo zijn Logica, de Bijbel, het Boek der Verandering, alle variant verschijningen van hoe ieder op zijn manier, opzoek gaat naar een hogere betekenis en of naar dat ene Woord dat we maar niet kunnen uitspreken. Al deze vormen van Taal slingeren zich voordurend rond de Blinkende Steen. Woorden brengen een herinnering maar geen zekerheid. Woorden kunnen van alles bekennen of betekenen. Niets hiervan is constant. Je moet de oefening steeds opnieuw doen. Enkel als je dichter komt bij hét Woord wordt alles rustiger en standvastiger. De zin ‘*het* is *er* donker’, kan verduidelijkt worden door te zeggen: de nacht,

de kamer is donker. Echter wanneer je probeert uitleggen wat de 'nacht' is, of wat 'donker' betekent, zal je opnieuw een uitleg geven met zinnen waarin staat: '*het is, er* gebeurt *iets'. Het* en *er* behoren tot het eerste en het laatste woord dat we gebruiken als we de limiet benaderen. Daarom hebben we die Engelenwoorden genaamd. Het is alsof de Engelenwoorden dat Ene Woord der Woorden, beschermen. Geen enkel menselijk wezen kan beschrijven hoe de Blinkende Steen eruitziet of schittert. Er is wel een schakering van de schijn van de Blinkende Steen bekend. Die wordt ons gegeven door Erotiek. Luister maar naar volgende middeleeuwse gedichten.

Plus bas encore mon amour
Ah plus bas mon cher amour
Ces choses doivent être murmurées
Comme entre deux mourants.

Alin Grandbois [102 –p33].

Au secret de mon âme,
combien précieusement je cèle le nom de mon aimée.
Jamais ne n'en prononce les syllabes
pour le garder mieux,
à tous je ne cesse de le rendre plus obscur
par des énigmes.

I
bn al Haddad [601 –p31].

Eerwaarde Kardinaal, bij Job 33:14 staat toch in de Bijbel geschreven: "God spreekt eens en voor alle en Hij zal hetzelfde nooit een tweede maal herhalen" [501 –p87]. Alle woorden werden afgeleid van dat ene Woord. Alle zinnen zijn anders. Zelfs al wordt een woord of een zin identiek gekopieerd; dan nog heeft ze betekenissen in vele aantallen.

'Iets' binnen Klein Duimpje vertelde hem dat hij op die plaats best stilhield, om iets te doen dat zijn toekomst zou leiden. Het resultaat was dat hij uitvoerde wat het 'iets' hem inspireerde: 'breng een merkteken aan'. Toen Duimpje later, tegen dat merkteken aanliep, deed 'het iets' wat. Het deed hem herinneren hoe hij het teken moest interpreteren en welke weg hij het best

kon inslaan. Onze levensweg wordt geplaveid in veelvouden van ieder drie bij elkaar horende stukken. De wijzen uit de Geschriften hebben deze principes als een Drie-eenheid genoemd: de Inspiratie*bron*, de uitvoerings*daad* en de *richting, afweging, en beoordeling.* Daarna wordt de volgende stap gezet. Dit zijn dezelfde principes als uit het Boek der Verandering. Ze behoren tot de Edele Code.

STILTE.

De TaAlchemist heeft opgehouden te praten.
Niemand anders durft nog iets te zeggen. Wellicht zijn ze aan het nadenken over wat Taelman hen heeft geleerd. Het kan natuurlijk ook zijn dat het gezelschap zich geen moer interesseert is wat de TaAlchemist uitkraamt. In dat geval mag je wel verwachten dat de toehoorders protesteren of zelf een onderwerp aansnijden. Het kan natuurlijk ook zijn uit ontzag; wat bewijst dat ze het verhaal wel geloven. Tegen God, ook al heet zij Taal, slaat je niet meteen keet en kan je zwengelt niet zomaar een discussie aan. Het zwijgen duurt. Durend zwijgen.

Klein Duimpje is de eerste die de stilte breekt met de overweging dat - inderdaad God niets zegt. Maar die redenering houdt geen steek, want Taelman heeft de hele tijd al gepraat, dus kan hij ook God niet zijn; van Logica gesproken. Nou ja, het zal wel zo zijn dat er in godentaal niet geredeneerd wordt en je met logica geen kant uit kan. Opnieuw een lang zwijgen wat zo langzamerhand ondragelijk wordt. Kan een mens dan toch niet zonder praten? In ieder geval geldt deze uitspraak voor vrouwen, vult Duim nog aan. Een wezen dat niet praat of enige uitdrukking maakt met gebaren, heet een zombie. Zombies leven zonder taal. In Taelmans optiek wil dit zeggen goddeloos.

De TaAlchemist als goddelijke Allesweter, beseft nu maar al te goed wat zijn zwijgen teweegbrengt bij zijn gezelschap.
Op het moment dat je met praten stopt, begint de stilte. Eigenlijk begint de stilte niet. Stilte is iets dat zich opdringt. De stilte is er altijd geweest en haar aanwezigheid kun je wekken. Dit kan enkel wanneer je zelfs iets met die stilte wilt aanvangen. Alleen jijzelf kunt de stilte starten. Stilte beginnen, kan je op twee manieren. De eerste manier is, wat bij vrouwen meestal voorkomt: losjes praten zonder nadenken. Een andere manier om stilte op te roepen is door iets te doen zonder echt doel, als afleiding. Toch

dringt stilte je niets op, je moet er zelf iets uitputten. Stilte kan je niet met iemand delen en toch weet je als iemand in stilte is. Het is iets sacraal of heilig. *Stilte is de moeder van Taal.* Stilte was er al vóór dat duisternis ontstond. Taal is uit stilte ontstaan toen het 'stille iets', het woord 'duisternis' formuleerde. Met het uitspreken van dit woord werd de grote stilte verbroken. Deze actie lokte meteen een reactie uit en zo werd het woord 'licht' geboren. Duisternis en licht waren daarom niet de eerste woorden.

Na de eerste menselijke oerkreten waren wellicht de eerste taalwoorden die probeerden een betekenis te omarmen: 'het' en 'er'. Dierlijke kreten die bijvoorbeeld 'gevaar' wekken zijn losse woorden. Een kreet kan wel een betekenis dragen, maar met dit soort woorden worden geen zinnen gevormd. 'Het' en 'er' zijn woorden die naar iets met inhoud verwijzen. Ze vragen om een zin; een zin met meerdere woorden die de inhoud wil vrijgeven. Een inhoud die zich in stilte verhult. De stilte is op zichzelf een wereld die we zijn vergeten. Stilte draagt in zich die dingen die we al eens met woorden omschrijven als 'schoonheid, erotiek, galanterie, liefde, smaak'. Dit zijn de dingen die ons aan de echte stilte herinneren. Als iemand zegt of schrijft dat iets mooi is, betekent nog niet dat dit ook zo is voor jou. Het aanvoelen van schoonheid komt uit jou eigen stilte. Het vormt je hoogst eigen sacrale tabernakel [306-p1-68]. Stilte is ook het hoekje waar je engelbewaarder schuilt en alwaar jou Oman zijn uitkijkpost heeft ingericht. De stilte is je eigen spiegel. In die spiegel kan niemand anders kijken.

Het gezelschap van de Kardinaal en Klein Duimpje houden zich in stilte onder de woorden van de TaAlchemist. Een afleiding. Ze moeten niet na te denken. Enkel horen dat Taelman praat. Niet eens luisteren. Je kunt niet luisteren naar de stilte, want dan is het niet stil.
Eindelijk verbreekt de piepstem van Klein Duimpje de stilte. Kardinaal, als de gelovigen naar jou preken komen luisteren in het kerkje van San Giuliano dei Fiamminghi, dan is het niet omdat zij iets uit jou preken willen leren; neen, ze komen omdat ze er stilte vinden. Hoe harder je brult, hoe dieper je de gelovigen in hun stilte duwt.
Klein Duimpje die thuis ook al eens stil moest zitten, weet dat mits wat oefening, je iets van Stilte in ruil kan krijgen, namelijk inspiratie.

Wel TaalAlweter vervolgt Duim: kan het zijn dat vrouwen meer schrik hebben van de stilte dan de mannen? Vrouwen kunnen toch niet zwijgen!
Attent van jou Duimke! Klopt, en dat weet de Kardinaal maar al te goed. Vraag maar eens aan de kloosterzusters, hoe zwaar de marteling van het verplicht zwijgen is. Duim, geloof maar niet te vlug dat je veel weet over vrouwen. Ik zal je nog wat verklappen als we voor spiegeltje, spiegeltje aan de wand, staan.
Alfa zwijgt nog meer. Dit getuigt dat de Kardinaal geen vrouw is, hij is een man die zwijgen kan; wellicht een Alfaman.

7 De mirrim van Klein Duimpje.

Toen Klein Duimpje uit het Paramaradijs wandelde, kwam hij terecht in een namaakmaatschappij. Deze gemeenschap werd voor het grootste deel bevolkt met wezens van de Revolutionaremente Homo Fantalusia. Eigenlijk is dit een verzamelnaam voor vele stammen met afzonderlijke namen als ‘Stam van Semiotica, DNA-Dichotomica, Broeders en Zusters van Religica, Strekking Politica en Uitzaaiing Scientificum. Ze zijn onderling zo vermengd dat ze allen op elkaar lijken. Hoewel, mits wat aandacht, merk je geregeld een duidelijke uirbraak van de dominante genen van hun eigen stamvaders.

Deze oerstammen bestaan al zeer, zeer lang; en worden de ‘oeroeroeren’ genaamd. Hoewel ze elkaar altijd hebben bestreden, toch kun je merken dat ze zich onderling hebben vermenigvuldigd. Iedere stam spreekt nog zijn eigen taal, maar de stammen onder elkaar, spreken een dialect die voor ieder verstaanbaar is. Dit is een dialect dat ontstaan is uit het feit dat discussies van de ene stam met een andere stam nooit tot een besluit kwamen. Redetwisten in een gekozen taal draaide nooit op iets uit. Ook niet, zelfs wanneer de redenaars elkaars talen perfect beheersten. Als er in een bepaalde taal gediscuteerd wordt over bijvoorbeeld het begrip ‘waarheid’, ‘goed of slecht’ enz.; duren de disputen zo lang tot wanneer beide gouwpartijen overschakelen naar het gemeenschappelijke dialect. Enkel dan wordt de bocht genomen. De problemen worden opgelost, de ideeën passen fijntjes en de verstandhouding is weer gladgestreken.
Dat dialect wordt ook wel eens de taal van het volk genoemd en trekt zich meestal niet veel aan van wat er allemaal in de beschaafde gouwtaal wordt gebrabbeld. Dat dit dialect helemaal niet zo moeilijk is, mag u straks zelf ervaren. De TaAlchemist heeft voor u een preek van Kardinaal in dat dialect genoteerd. Kardinaal Alfa heeft op een bepaald moment begrepen, dat je de zielen van de mensen enkel kunt veroveren in hun oorspronkelijke taal.
Het zij tenminste een troost voor Klein Duimpje, dat ook hij, de grote mensen kan verstaan en niet alleen Taal-allesweters en Alchemisten.
De papa en mama van Klein Duimpje hebben in de knapzak van hun zoontje, naast wat paparaad en mamaraad, ook nog een

mirrim gestopt. Het is een mirrim met twee zijden om door te kijken. Wanneer je de mirrim draait, is het opnieuw een mirrim; een soort doorkijkspiegel. De twee zijden zijn maar in één iets verschillend en dat is in een tekst die in de bovenrand staat gegrift.
Aan de papa -raad kant (p -kant) staat geschreven:

"wie leert zien, weet"

Aan de mama –raad zijde (m–zijde) zijn de woorden:

"wie weet zien, leert".

Duimpjes papa heeft nog de betekenis van de woorden uitgelegd. " Wie leert zien, die weet", betekent dat je, alles wat je ziet moet analyseren en proberen het in eigen beelden te omschrijven, om het dan in eigen woorden te formuleren. Wat is het dat ik zie? Hoe zal ik het noemen? Wat valt het eerst op en wat valt het meest op? Wat trekt mijn aan en wat stoot mij af in het beeld dat ik zie? De p -kant beoogt dus eerst alles objectief op een rij te zetten, en enkel dan zoekt het de verbinding met het subjectieve of die dingen die je gevoelens beroeren. Duimpjes vader wijst er verder nog op dat, eenmaal je hebt geleerd te observeren, je ook telkens bewust moet worden dat, er evenveel is dat je niet hebt waargenomen. Daarom draai je best regelmatig de mirrim om als je dingen wil bekijken.
De woorden van de mama –raad (m -zijde) zijn: "wie weet te zien, die leert". 'Wat je niet meteen met de ogen ziet, moet je leren voelen', heeft zijn moeder er nog aan toegevoegd.
Vader geeft verder instructies hoe je best door deze m -zijde van mirrim kijkt. Laat het object wat je ziet aan het woord, laat het ding dat je bekijkt of voelt, zelf spreken. Waarom zie je mij? Waarom val ik op bij jou? Wat wil je dat ik beteken voor jou of wat wil je dat ik doe? Dat zijn de soort vragen die je krijgt van het beeld dat je ziet. Dan is het aan jou beurt om hierop antwoorden te vinden. Eigenlijk komt het hierop neer: het m -beeld stelt vragen over jou zelf in relatie met wat je observeert.

Wanneer je in een vreemd land honger krijgt en je wilt een vis vangen, zal de m -kant van de mirrim jou vertellen dat het eigenlijk de vis is, die jou vangt. Door vis te wezen leert de vis jou behendigheid in het vangen van vissen om je honger te stillen; maar het leert ook de gevaren van het water. Daarenboven is het voor de vis een eer als een lekker hapje te eindigen voor een mens; liever dan te worden verscheurd door een andere vis of

dier. De richting van de spiegel met de papa-raad, zal de geschikte locaties tonen waar je best vist. Hij zal ook uitleggen wat een smakelijke vis is en hoe op te merken als de vis giftige vinnen heeft.

Bij het gebruik van de mirrim moet je die bij aanvang, goed vertikaal houden. Vergeet vooral niet, afwisselend door de andere richting in de mirrim te kijken. Je zult ook opmerken dat bij het draaien van de mirrim, je onder een bepaalde hoek, jezelf weerspiegelt ziet samen met het beeld dat je bekijkt. De mirrim is namelijk onder een bepaalde hoek half doorlatend; weliswaar in beide richting, maar met een ander effect. Je kunt jezelf zien op één plaatje met het m -beeld en p -beeld op de achtergrond of omgekeerd. Nog één waarschuwing, mijn zoon, zegt Duimpjes vader nog: zorg goed voor de mirrim; vele boze wezens en kwade krachten zullen jou de mirrim willen afpakken. Ook hier wil de mirrim je helpen. Als je de mirrim in plaats van vertikaal te houden, een beetje horizontaal richt, zullen de beelden vervormen. Soms worden het harde en scheve contouren. In een andere positie zie je in het beeld de vloeiende en harmonieuze lijnen van de dingen. Je zult al vlug ervaren dat er ook een positie is die alles zeer vleiend en fixerend voorstelt. Zo voetl het toch aan. Dit is de charme positie van de mirrim. Maar ik waarschuw je zoon, blijf er niet te lang naar kijken, je kunt erdoor gehypnotiseerd worden. Wacht tot je voldoende vertrouwen krijgt in de mirrim vooraleer je er mensen door bekijkt. Dit is een zeer delicate operatie die vele risico's inhoudt. Veelal leidt het bekijken van mensen door de mirrim tot diepe ontgoochelingen, maar je kunt er ook wel eens een precieuze schat mee ontdekken: 'is het niet zo moeder? ' eindigt Duimpjes vader lachende naar zijn vrouw.
Nog nooit heeft Klein Duimpje zijn vader zoveel woorden aaneen horen spreken. Duimpjes moeder is nooit zo zwijgzaam geweest. Wat ze voelt, rolt in tranen over haar wangen. Klein Duimpje vertrekt.

Klein Duimpje heeft al snel door dat de mirrim een wonderlijke kijk geeft op de wereld. Het is wel wat wennen om voldoende scherpe beelden te krijgen. Je moet wat zoeken om een boeiend plaatje te vinden dat je aanspreekt, of waarmee je iets kunt aanvangen. Met wat voor zin kijk je door een mirrim als je er niets mee doet? Bij vele posities van de mirrim krijgt men beelden alsof

ze van op een andere planeet worden doorgestraald. Het zijn plaatjes die ondoordringbaar lijken, althans met de huidige kennis van de mensen. Daarenboven, lang door de mirrim kijken, maakt je gek; zeker als er teveel impressies uit de beelden stralen. Het lijkt alsof bij iedere positie van de mirrim er een geëigende taal hoort.

DE KRONKELS EN RECHTE LIJNEN IN SEMIOTICA.

Eén bepaalde positie van de mirrim wordt benoemd als -de geometrische positie. De beelden in die stand, herinneren aan wat we werden aangeleerd in onze babyjaren. Het is een wereld van geometrische patronen en kleuren. Onze eerste babyspeeltjes zijn blokken in verschillende vormen en kleuren. We werden al vroeg aangeleerd hoe we de blokken in een overeenkomstige gatenpatroon konden passen. Van papa moesten we zo vlug mogelijk het bijhorend gaatje vinden. Dit is de eerste stap naar een prestatie-leefwereld. Ruimte en tijd, daarin moet en zal alles zich afspelen. Gelukkig mochten we in onze eerste levensjaren nog dromen om alles te kunnen verwerken.
De geometrische stand van de mirrim doet ook denken aan het kijken door niet aangepaste brillenglazen; je zult eerst moeten scherp stellen om een juist beeld te krijgen. Maar wat is een juist beeld? De beelden in de geometrische positie variëren van schrille of flitsende lijnen en contrasten, tot wazige en kronkelige patronen. Kijk je naar een landschap of naar een bloem door de p -zijde, dan worden *lijnen* geaccentueerd. Wanneer je het zelfde plaatje door de m -zijde bekijkt dan vallen de vervlechting van curven eerst op. Wanneer je verder inzoomt, dan zie je cirkels en krullen; in tegenstelling tot de p –kant die zich met rechthoekige patronen vult.
Klein Duimpje, die al wat ervaring heeft opgedaan met tekens en het toekennen van een betekenis aan zo’n teken, heeft weinig moeite om de taal te ontrafelen die de mirrim laat zien.

De CIRKEL met haar Middenpunt, is de moeder van alle patronen en wordt door alle culturen aanbeden als een geschenk van de goden. Zon en maan zijn niet alleen bron van leven en energie, maar ook van het ongrijpbare en van continue en terugkerende veranderingen. Geen wonder dat de zon dan ook geassocieerd wordt met het mannelijke, terwijl de maan met het vrouwelijke voorstelt. Het feit van een figuur die simultaan *eindig, oneindig* en

perfect is, maakt de circel het meeste mysterieuze van alle tekens. Vandaar dat de cirkel geassocieerd wordt met het hiernamaals, de andere wereld waarin de geesten leven, het mystieke. De Natuur rondom ons is geschreven in dezelfde karakters van bogen en curven, alles vloeit in elkaar over, zonder begin noch einde en telkens anders en veranderend. Vandaar dat men al eens leest dat God, eigenlijk de Natuur is of, dat God zich manifesteert in de Natuur. De Natuur bestuderen is hetzelfde als een vraag stellen aan God. Wacht eens even, eigenlijk is het Taal die de vraag formuleert en het antwoord komt opnieuw van Taal, niet!
De mens zelf, heeft in navolging van zijn goden en de Natuur, ook vele tekens geschapen. De mens is nog steeds bezig alle mogelijke combinaties te vormen van de Grote Tekenpuzzel. Geen enkele van de mensentekens, zelfs boeiende fractals die computers kunnen tekenen, heeft de cirkel (van zon en maan) kunnen evenaren op het vlak van 'zingeving'. Ook de letter 'Alfa' of de letter 'V', wat u er ook moge van denken, Heer Kardinaal, krijgen niet de inhoud van wat de cirkel betekent.

De archeologen die de allereerste menselijke Aardse tekens beschrijven, zien zowel curven als strakke lijnen. De curven werden meestal gebruikt om de dieren en de natuur weer te geven. De strakke lijnen zijn de eerste invulling van het besef van ruimte en tijd. Al zeer vroeg in archeologische tijd gerekend, worden op rotsen, stenen, wapens en werktuigen, de afbakeningen van gebieden weergegeven met gekraste tekens. Samen met tekens van de Tijd vormen ze de eerste taalzinnen van de primitieve denkwereld. Ruimte en Tijd, zijn onze eerste intuïties waarop onze hele leefwereld wordt gebouwd. De cyclussen van dagen en maanden werden als hiëroglyfen-tekens gekerfd; dit zijn de eerste tijd -woorden van Taal. Deze tekens van de afbakening van ruimtes en een opvolging van gebeurtenissen in de tijd, vormen zo de allereerste karakters van een geschreven taal. Ook nu nog, dient de helft van de taaltekens voor het simuleren van tijd en ruimte. Dit wordt duidelijk wanneer we Taal gaan tellen.

Sinds de oertijd is aan de fundamentele structuren van Taal niet veel veranderd. Enkel de wiskunde heeft een echt nieuwe taal toegevoegd... die meestal verkeerd wordt begrepen. Om deze stoere uitspraak van de TaAlchemist te toetsen moet je wachten tot we in Scientificum beland zijn.

Van de vierkant afbakeningen van de ruimte uit de oertijden, werden later vele andere tekens afgeleid. Voorbeelden hiervan zijn kruisen en haken die ook al eens werden gegoten in combinaties met cirkels en bogen. Zowel de Kelten als de Oosterse beschavingen hebben al heel vroeg het zonnerad, de swastika en het hakenkruis in een cirkel geplaatst. De combinatie van rechte lijnen, cirkels en curven suggereren de positie die de mens zich in de natuur toebedeelt. De Swastika kreeg de betekenis van drang of de energie die het leven voortstuwt. Deze tekens insinueren zowel ruimte en tijd samen, en krijgen nieuwe betekenissen. Rechtsdraaiend (bevat ruimte en tijd) zal de betekenis krijgen van ‘overheersen’; links georiënteerd van ‘onderwerping aan de natuur’. De verbinding van het kruis of andere rechte lijnstukken met de cirkel, suggereren de aanknopingspunten met het eeuwige. Het is deze drang tot leven, die door Friedrich Nietzsche de naam kreeg van: *will to power* of het instinct te willen leven. Dit werd ook al eens vertaald in ‘een drang naar macht’. Zoals Nietzsche schrijft, ’God is dood’; werd ook de wil, het streven naar macht, niet altijd correct vertaald of uitgelegd.

Laat ons wat oefenen met de mirrim.
Een goede introductie in de alchemie van lijnen en curven uit Semiotica, is te vinden in de Oosterse en vooral de Chinese Cultuur. Het VIERKANT heeft in de oudste culturen op aarde, de betekenis gekregen van dat wat ‘aards’ is. Het Midden Rijk, zoals China genoemd wordt, heeft als symbool een vierkant midden gedeeld door een verticale streep. Het vierkant in combinatie met een cirkel, dragen in de Chinese kunst, architectuur en het dagelijkse leven, het symbool van evenwicht tussen het materiële en het geestelijke. Een voorbeeld is het ronde Chinese muntstuk met het vierkante gat. Geld is een universeel iets, waarmee aardse goederen en diensten worden gekocht. De Chinezen, en de meeste van ons, kennen eigenlijk maar één god en dat is geld. De CIRKEL is een m –woord, het vierkant een p -woord. Doch kent de cirkel ook een p -karakter wanneer hij refereert naar de zon. In de vollemaan is het vrouwelijke compleet; een puur –m teken. De zon geeft licht en energie. Daarom wordt daar de zon geassocieerd met het mannelijke. De maan en de aarde en zijn vrouwelijk; zij ontvangen. Trouwens, de gehele Oosterse denkwereld is opgedeeld in m- en p- componenten, die de naam dragen van yin

en yang. Wil je China en het Verre Oosten begrijpen, leerd de mirrim hanteren met de m- en p- positie als yin/yang.
Om wat korter bij huis te blijven, oefenen we in het bekijken van de Christelijke symboliek [503]. Ook die is geschreven met m– en p–tekens. Meer nog, veel van de Christelijke symboliek werd geschreven in de code van Erotica.
Het begint bij de zon als mannelijke oppergod met zijn gemalin de maan. De maan beroert de gevoelens en de zon zorgt voor de energie zorgen om leven voor te brengen. Samen spelen ze een 'hemels' spel dat eigenlijk nooit ophoudt en steeds varieert. Als zon en maan al eens echt op elkaar vallen, doen ze het in een intieme duisternis. Bij een zoneclips wordt het licht op aarde gedempt. Bij deze gebeurtenis kregen de profeten op aarde de taak om te voorspellen. Het intieme 'voorspel' tussen zon en maan heeft het woord '*voorspellen* ' geïnitieerd. Hieruit zijn vele mythes en Bijbelverhalen ontsproten. De meerderheid van de gebeurtenissen in de Bijbel zijn gekoppeld aan bijzonderheden in het schouwspel van de kosmos. De sterrenconfiguraties kregen een dierennaam. Hierdoor worden de sterren met een taak belast om de psyche van de mensen te sturen. Alles op aarde spiegelt zich aan het gebeuren aan de hemel. Precies als de zon s' morgens afscheid neemt van een intieme nacht met de maan, zo laat de zon het over aan de maan om s' nachts de baas te spelen.

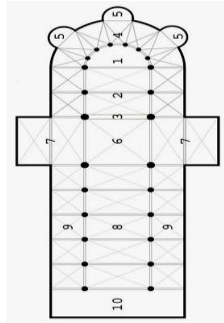
Erotiek brengt de Geest van man en vrouw samen. Erotiek is het verhaal van Semiotica. De fallus wordt opgemerkt al wat recht is, zoals de palmboom die zijn noten onder zijn palmen verbergt. De pijnappel vol met zaden, menhirs, pilaren, pijl en boog, een gestrekte duim, opstaande driehoek, een serpent die zich opricht, de staf met zijn krul, enz., vertellen van de mannelijke erectie. Mandjes, bollen, blaadjes illustreren zijn scrotum. De vrouwelijke yoni of vulva wordt getekend als de maan, de aarde, water, een schuit of ark, een ring, een vis, schelp, poort, tuin, fontein, roos of vijg. Deze tekens vind je terug in de Bijbels en illustraties van alle culturen. Voorbeelden zijn: de ark van Noach, Jonas die opgeslorpt wordt door een grote vis, de palmprocessie, een wonderlijke visvangst, een tabernakel, het sproeien van wijwater. Het zijn alle erotische getinte verhalen gegoten in een goddelijk sfeertje geschapen met zonne-monstransen en heiligen-aureolen. Zelfs de Katholieke Universiteit van Leuven, één van de oudste universiteiten van Europa, heeft als embleem een yoni en een sleutel.

Het is beslist het werk van de Heilige Geest, merkt Klein Duimpje hierbij op; enkel die is in staat dat soort symboliek in elkaar te knutselen. Tom verzwijgt dat zijn naam Duimpje, ook een erotisch symbool kan betekenen.

De semiotiek van de Christelijke symbolen vertelt heel veel over de ware dingen die speelden in de levens van de mensen onder het Kerkelijke bewind. De Christelijke leer heeft alles geprobeerd om de ware achtergrond van haar symbolen te verbergen. Dat de vrouw hiervan het eerste slachtoffer is dan ook logisch. De Kerk heeft nooit een taak willen toekennen aan de vrouw in het christendom. Toch worden in Frankrijk, de meeste kathedralen als grote symbolen van Semiotica, toegewijd zijn aan de Heilige Maagd. Dit was wellicht bedoeld om de massa's naar de preek- en biechtstoel te lokken.
De rol van Maria in de Kerk heeft ze eigenlijk te danken aan de heidense culturen. Overal worden bij de heiden godinnen aanbeden naast de goden, de verering van Maria is een tegmoetkoming aan de gelovigen die anders de godinnen zullen vereren. Maria de moeder van Jezus mag worden geprezen. De prijs die Maria hiervoor betaalt, is dat ze Maagd moet blijven.

Zo zagen de architecten van de vele kerken het wellicht niet. Ze hebben veel vermomd van wat de kerkgangers echt geloofden. Waneer je goed de ingang van de kerken en kathedralen bekijkt, dan merk je meerdere concentrische bogen. Om tot het tabernakel, het Sanctum Sanctuorum te komen, zal je de poort binnen deze bogen moeten openen en zal de priester met zijn staf op de poort (van de vulva) bonken en in het tabernakel zal nieuw leven ontstaan. Dit is een Kerkelijk ritueel op Palmzondag, een week voor Pasen wanneer de Heer verrijst (incarneert).
Op Palmzondag doet Jezus zijn intrede door de poort van Jeruzalem. De palm staat in de semiotiek als symbool voor de fallus, dit vanwege zijn vorm. Vele kerken hebben twee torens naast de hoofdingang en daarachter 'liggen' twee zijbeuken. Ze herinneren aan de opgetrokken benen en de billen van de vrouw [513 –p382]. Etymologisch betekent beuk hetzelfde als buik. Het middengedeelte van een kerk of kathedraal heet het 'schip'. Mozes werd binnengebracht in de testamenten via het water. Hij werd de eerste vernieuwer in het Oude Testament. De vertaling in het Engels van het woord kerkschip is '*nave* ' wat klinkt als navel. In

sommige kerken omsluiten de zijbeuken de altaarruimte, in een innige houding.

Vis en Yoni   Het Logo van de K.U.Leuven   Gekartelde Yoni hebben menig man verorberd.

Ik heb al verteld dat bisschoppen en kardinalen in de westerse Kerk een staf dragen met een grote krul. In de oosterse Kerk is dit een staf met de T -vorm; de letter Tau symboliseert het mannelijke. De gekrulde staf is niets anders dan een symbolische penis met scrotum. In zijn eigen bisdom draagt de bisschop de staf met de krul van hem weg, gericht naar zijn schapen. Als deze bisschop zich buiten zijn bisdom tussen de gelovigen beweegt dan is de krul naar zichzelf gericht. Dit zien we ook onder de dieren die hun territorium afbakenen. Het dominante mannetjes dat het exclusievieve recht heeft met de vrouwtjes te paren, toont zijn autoriteit veelal door zijn geslacht naar de meute te tonen. Het mannetje heft zijn staart op. Buiten zijn domein waar een ander mannetje het voor het zeggen heeft, hpudt hij zijn staart tussen de benen.

Oosterse godsdiensten kennen geen taboe van het seksuele. In de Kama Sutra wordt het erotische zelf vergoddelijkt. Daarom vind je in de Oosterse monumenten en tempels niet de verborgen en suggestieve patronen die naar erotiek verwijzen. In de Kerkelijke semiotiek wordt het erotische met een veil bedekt. We worden nog weinig geconfronteerd met de Bijbelverhalen of met de kunst die ooit volledig in de dienst stond van Religie. Luister vooral goed naar Taal en in het Land van Semiotica krijg je veel erotiek te beleven.

EEN VERHAAL VAN VER GEHAALD.

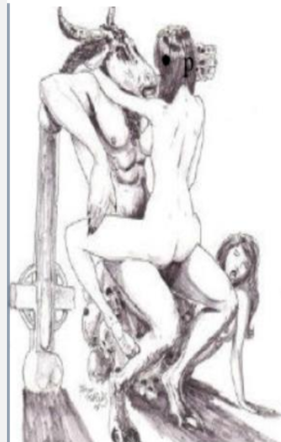
De Kerk beeldt de Duivel af met horens. De oorsprong van deze voorstelling begint bij de bronnen van het christelijk geloof, namelijk de Hebreeuws--Joodse cultuur. Dat hun herders op eenzame grasvlaktes al eens goesting kregen naar seks, is zeer menselijk. Dat ze bij gebrek aan herderinnetjes het al eens deden met een vrouwtjesschaap of een geit, is wellicht maar een dagelijkse zonde. Geitjes blijken de voorkeur te krijgen, zo wordt het toch verteld in het sprookjes van de zeven geitjes en wolf met de poot wit gekleurd met bloem uit grootmoeder’s keuken. Toen was het blijkbaar al een privilege om tot het blanke ras te horen. De witte poot is het stijve lid dat uit de zwarte begroeiing van de wolf steekt. Zeven is een heilig getal wat verder wordt verklaard. Dat herderinnetjes ook erotische opwellingen kenden net als bij de herders, valt ook menselijk te noemen. De erotische opwellingen van het herderinnetje was voor de Kerk ver erover. De Curie die de Kerk al heel vroeg oprichtte, zal dergelijke verfoeilijke gevoelens van herderinnetjes, voor het nageslacht verborgen houden met alle middelen. Moet ook nog gezegd dat volgens de eerste Kerkvaders, vrouwen geen ziel toebedeeld kregen.Na vele concilies kregen ze dan toch van de Kerk een ziel, weliswaar van een lagere categorie. Nooit zal de vrouw enige rol krijgen in de Kerk, alleen Maria als Maagd kreeg dispensatie.

De gedachte alleen, dat geile vrouwtjes die zich tot een hevige geitenbok richtten, moest gesmoord worden. Dat soort bokken zijn de Duivel in vermomming.

Satar betekent in het Arabisch 'bok' en 'satan' zal voor altijd, een voorkeur krijgen voor de vrouwen.

[605 –p140].

De Europese vrouwen waren bij tijden niet minder driftig. Hier deden zich de verhalen van de weerwolf die op vrouwen viel. Maar goed dat Roodkapje in haar onschuld, niet door had wat een wolf in grootmoeders bed deed. Dit sprookje vertelt niet of deze wolf ook een blanke poot heeft. Of de vrouwtjes uit de sprookjes en de volksverhalen beter aan hun trekken kwamen, heeft Taal niet verteld. Wel onthult Taal dat mannetjes geiten, gekend zijn voor stootkracht en de hondjes, eenmaal ze het vrouwtje binnen hebben, een reputatie krijgen datze hun gezwollen ballon langdurig in haar klemmen. Echter moeten we wel omzichtig zijn met dit soort erotische volksgeheimen. Er zindert veel achterklap in de volksmond. Zo wordt geroddeld, dat vrouwen bij het vrijen geil zouden vangen als ze een varken fantaseren. Dit is pure mannenfantasie. Dat de varkenszeug een fontein aan sperma ontvangt van haar beer, is eerder een macho kick voor de mannen. Stel je eens voor als vrouw; op het meest intieme moment, voel je een knorrend gesnuffel en gewroet aan je tabernakel. En even later bij de climax, schreeuwt die beer boven u een snijdend langgerekte 'triéeeek'! Taal heeft het wel over een knorrepot of een knorbeer, een zuurpruim, een zeurtrien, een arm schaap of zo, maar uit vermeende neigingen van vrouwen voor varkens werden geen woorden geboren. Uit het woordje 'climax' klinkt wel een erotische noot(je) en de Taalalchemist alweter kan het weten.

Met uw naam 'Alfa' mag je nog blij zijn, voegt Taelman nog toe.

De letter alfa komt van *aleph,* wat stier betekent. Eerst werd de letter alfa geschreven als een omgekeerde A, met de horens in de lucht. De stier werd ooit beschouwd als het symbool van de briesende chaos die door de god Mithras werd beteugeld. De afbeeldingen van Mithras als de slachter van de stier, zijn wijd verspreidt in de oude kunstafbeeldingen in Europa en het Midden Oosten. De stier werd aanzien als de grote bevruchter van de aarde. De driften van de mensen dienden te worden beteugeld. Dit is duidelijk de boodschap die Mozes bracht bij de verering van het gouden kalf. Men zal voortaan niet meer genieten. Dat paste uitstekend in de plannen van de Kerkvaders. Alle prikkels van genot, en zeker alles wat erotische tinkelde moet worden gesmoord. De voorstelling van Christus als een bloedend lam is een aangepaste versie van de bloedende stier. Dat een lam als symbool wordt gekozen is omdat wit het symbool is van zuiverheid.
Geld is de alfa is van de mens, dit wordt semiotiek geïllustreerd met de stier in de financiële wereld. De stier briest een bruisende geldmarkt. Als echter het tij keert en de verliezen druipen van je jas , dan verlang je naar de knuffel van een beer. In een financiële berenmarkt hangen mannen nog liefst aan moeders rok. Je mijdt de vrienden en hoopt dat het tij gaat keren. Je kent plots opnieuw de schietgebeden voor moeder Maria en haar weldoener de Heilige Geest. Weet je dat de Heilige Geest in de Hebreeuwse cultuur, van het vrouwelijke geslacht is. In droevige tijden wisselt het gebed tot de Vader en de Zoon gemakkelijk tot -in de naam van de Moeder, de Dochter en de Geest. Trouwens het gebed “wees gegroet Maria”, heeft als oorsprong een heidens volkslied gericht aan Mithra. Men durfde toen nog openlijk de vrouw eren. In de oude Perzische cultuur speelde de vrouw een voorname en evenwichtige rol in de maatschappij. Dit was bij de Gotische en Noord Europese stammen, niet anders. Kardinaal, hoe vaak heb je niet gebeden: Heer geef mij Genade! Etymologisch komt het woord ‘genade’ van het Oud Indische *gna-* , wat de betekenis draagt van ‘goddelijke vrouw’ of ‘godin’ [200 –p807]. Dus al de tijd heb je gesmeekt voor een vrouw, weliswaar een bijzondere; en dat terwijl uw Instituut, de vrouw misprijst. Goed dat de ware Taalgod, alles op haar manier corrigeert.

Wie de taal van de Semiotiek leest kan veel boeiends ontdekken. Als je bijvoorbeeld de kunst van het Westen vergelijkt met het Oosten, dan valt op dat het Westen vele cirkelmotieven verdoezelt onder een raster van

materiele lineaire symbolen. Zelfs het evenwichtige vierkant of de rechthoek, worden veelal in stukken gespalt. Dit opsplitsen staat voor 'verdeel en heers'. Hierdoor werd de DRIEHOEK gekroond tot autoritaire heerser van de Westerse semiotiek. Als je het Westen door de mirrim in de geometrische stand bekijkt, dan zie je dat de driehoek alles overwoekert. De driehoek wordt het symbool van de menselijke dominantie over de Natuur. Enkel de gelijkzijdige driehoek krijgt een diepere betekenis, zoals het symbool van de Drievuldigheid. De meeste driehoeken in de Westerse kunst hebben ongelijke benen. De scherpe kerktorens hebben gedurende eeuwen de horizon in Europa getekend. In het Oosten waren het de koepels van de *stupas*. Het christelijke gezag van Rome heeft niet altijd en overal in Europa geheerst. Op het tijdstip en de plaatsen wanneer dit veranderde, verdwenen bijvoorbeeld ook de scherpe kerktorens. Zie maar protestant Duitsland, Nederland en Engeland. De tijdspanne wanneer dit gebeurde, loopt synchroon met het moment dat de geschreven taal niet langer het exclusieve gereedschap was van een elite.

De boekdrukkunst heeft Taal verheven tot een gemeen goed. De TaAlchemist maakt hierna veel vrienden. De massa krijgt toegang tot wat ze nodig heeft om een eigen mening op te opbouwen. De verbreiding van de geschreven taal leert de mensen hoe hun omgeving in elkaar steekt. Het ontzag dat de mensen voor de Kerk betoonden, heeft de Kerk verzilverd in gezag met exclusieve autoriteit voor één persoon, de paus, iets wat nooit werd betwijfeld. Dit exclusieve gezag aan het hoofd van de Kerk wordt vertaald in de symboliek van de haan bovenop de spitse driehoektoren van de parochiekerk. Nochtans is het de hen, die zich veel gemakkelijker naar de wind kan richten. De protestanten waren de eersten die na eeuwen onderdrukking, een rol aan de vrouw toekenden in hun organisatie. De spitse kerktorens en de haan verdwenen uit het beeld. De protestanten bezaten de grote troef van de boekdrukkunst. die het eerst groeide in de dissidente regionen die moeite hadden met het monopoliegezag van één paus. De vele boeken verspreiden zich veiliger dan de dissidenten die persoonlijk blootstonden aan repressie van de almacht van Rome. Het was voor vele mensen een boeiende tijd als wat we nu bleven met het Internet. Dankzij de boeken konden de mensen lezen dat de Kerk ook aan afgoderij doet. De Kerk aanbidt nog altijd de heidense Zonne God. De kerken worden gebouwd met het altaar gericht naar het oosten waar de zon rijst. Het altaar is

meestal versierd onder een stralende zonne-monstrans. Ook de gewone mensen zijn de zon blijven aanbidden, daarom zie je nog steeds huizen die versierd worden met een wiel als het symbool van de zonnegod die door het uitspansel rijdt. De kazuifel van de priester die een religieuze ceremonie leidt, is versierd met de hamer van de dondergod Thor, die blijkbaar zijn symbool van Scandinavië tot in Rome heeft geworpen [505].
Alfa, uw officiële kardinale *pontificalia* is in purper of paarse kleur. Paars is een mengeling van blauw en rood. Het woord 'paars' komt waarschijnlijk van 'paren'; het werd gevormd uit de paring van rood en blauw. Rood en blauw zijn in de middeleeuwen de kleuren van het mannelijke en het vrouwelijke. Cardinaal, de paarse kleur van uw habijt symboliseert de copulatie van de mensen uit uw schapenstand. Dit is geen fabeltje, zie maar de oude Bijbels en de taferelen die in blauw en rood werden geschreven.
Deze symboliek van rood en blauw werden zelfs overgenomen in de nationale vlag van vele nationale staten. In die Staten waar men een duidelijke scheiding doorvoert tussen Kerk en Staat, werden rood en blauw afgescheiden door wit. Ziet u maar de vlag van Nederland en de USA! [714], [715].

Rooms Katholieke kerk   Stupa   Protestante kerk

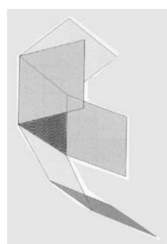
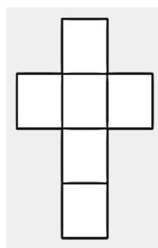
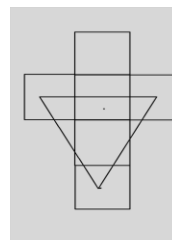
Roomse mijter   Orthodoxe mijter

De competitie tussen cirkel- en driehoeksymbolen heeft zijn bron in het oude India. Het Indische en Oosterse denken stond toen diametraal tegengesteld aan het Griekse denken. Griekenland kreeg de naam van het Land van de Ondergaande Zon. De Oud Indische cultuur stelt dat de ziel zich in kringen evolueert en ze streeft naar een stabiel middenpunt Nirwana geheten. Hier komt alles tot rust. Ziel en lichaam zijn voor de Indiërs niet nauw verbonden. De ziel reïncarneert toch en zal zich in een nieuw en ander biologisch lichaam nestelen. Vandaar dat het kastensysteem in India niet als een probleem ervaren wordt; het is toch maar een indeling van lichamen. De geestelijke tocht van ons zijn, is veel belangrijker.
De Griekse denkwereld in tegenstelling, ziet de ziel als een wandelend en ronddolend medium dat zoekt naar iets. De geest beweegt zich in een traject dat een doel heeft, '*ein Ziel*' in het Duits. Daarom noemen wij onze onsterfelijke geest een ziel. Wij Westerlingen hebben een ziel met een doel gekregen. Het leven wordt een tocht, een evolutie naar een hogere Ideale Sfeer, daar waar de Goden heersen [711 –p305]. Vandaar dat de driehoek naar boven is gericht. Wij moeten ook God worden, en het kaartje daar naartoe wordt door de Kerk verkocht.

HET KRUISTEKEN.

Heer Kardinaal, u zult nu terecht opmerken dat het belangrijkste symbool van Moeder de Heilige Kerk, het KRUIS is. Klopt ! Het KRUIS is een oer-teken van lang voor de Joden en het christendom zich tot een religie ontwikkelden. In zijn primitiefste vorm is het kruis een T teken. Het is een symbool gevormd door een rechtopstaand teken samen met hetzelfde teken dat neerligt. Opmerkelijk is dat het liggend streepje de bovenhand heeft. Uit dit eerste kruisteken is een vervolgsymbool gegroeid van de vrouw met gespreide armen die haar kroost verwelkomt. Dit is het symbool van aanvaarding en blijdschap. Dit is het beeld bekeken door de m –zijde van de mirrim. Bekijk je het kruis door de p -zijde, dan krijgt het kruis de betekenis van opoffering; de man die offert om ook een god te worden.
In de oude culturen van het Midden Oosten werd veel afgeleid uit de patronen en bewegingen van de sterren. Hierin worden twee soorten patronen onderscheiden: de cirkelpatronen zoals zon, maan en hun trajecten aan het firmament en daarnaast, vierkante en kubus structuren die door sterrengroepen gevormd werden. Een kubus die in een vlak wordt uitgeplooid heeft de vorm van

een kruis. Vertikaal vier segmenten en horizontaal drie. Deze projectie van de stellaire kubus heeft op aarde het symbool gecreëerd van het Kruis. De projectie is een neerdaling op aarde geworden. Ze is tevens de oorsprong waarom zeven, het heilige getal is in alle Bijbelverhalen.
De kubus is een gave van de goden aan de aarde. Ze wordt het symbool van de goden die op de aarde zijn neergestreken.
De koepel is de weergave van de godenwereld. Veel tempels en basilieken vormen een constructie van kubus en koepel, een verbond tussen de mens en de goden. Het tabernakel bevindt zich in het heilige midden in de kerk, precies als bij de meest intieme geborgenheid in de vrouw, alwaar het leven wordt geboren. De priester die de mis opdient, bouwt rond de kelk opnieuw een kubus met een vierkant kaartje en een doek. Met dit ceremonieel wordt de menswording van de Heer in alle intimiteit beschermd. Dit is dezelfde kubus, de blinkende steen, waaromheen de moslimgelovigen toeren in de hadji processie.
Een andere versie van het verhaal van de kubus heet de doos van Pandora. Er is nog meer. Wanneer je de kubusdoos uitvouwt op één vlak, dan creëer je de vier verticale en drie horizontale segmenten van het kruis. Verbindt de middelpunten van de horizontale uiterste segmenten en de onderste van de verticale en je hebt een driehoek gevormd. Dit werden de nagelpunten van Christus aan het kruis [513 –p320]. Dit is duidelijk een vrouwelijke driehoek en staat dan ook als symbool voor de verdrukking van de vrouw in de Kerk. Zij is het die moest sterven aan het kruis. In de doos van Pandora staat de vrouwendriehoek gespijkerd. De Kerk zal daarom de vrouw vervolgen om haar detinitief in de doos te stoppen. De vrouw is voor de Kerk de bron van alle kwaad.

Echter heeft Taal ook hier de echte waarheid bewaard. Je kent wellicht de uitdrukking van -een vrouw alle hoeken van de kamer laten zien. Dit wordt gezegd wanneer je een vrouw een overweldigend orgasme kunt bezorgen. Is het dat, wat de Kerk wil

wreken? Of wil de Kerk de vrouw als offergave voor haar God? Archeologische vondsten laten kruisconstructie zien die worden opgesteld bij het offeren aan de goden. Met een offer wilde de man iets van de goden afkopen. Hij aanvaarde niet langer het noodlot waaraan de natuurkrachten zijn bestaan onderwierp. De onzekerheid moest worden afgekocht, verhandeld, alsof de goden handen hebben.
Vrouwen zijn altijd een aantrekkelijk ruilmiddel geweest. De Kerkvaders hebben het kruissymbool misbruikt door er de betekenis aan te geven van *noodzakelijk* lijden, kastijding en dood. Het kruis in de Kerk krijgt niet het teken van aanvaarding. Het kruis pronkt boven op de driehoek van de kerktoren. Het is het symbool geworden waarmee het eeuwige leven kan worden afgekocht. Een leven van lijden op aarde wordt met het kruis verheerlijkt. Voor wat, hoort wat, zo redenen de Kerkvaders. De mirrim van Duim laat u zien hoe het kruissymbool wordt gebruikt als de drang tot macht over de mensen. Van de Kerk krijg je enkel iets onder voorwaarden, en dan nog met iets dat we niet eens op deze aarde krijgen. Leven zal je alleen in het hiernamaals. De voorwaarde is wel dat je jezelf onderwerpt aan de dictatuur van de Kerkelijke Wereldse macht.

IN DE BAN VAN DE HEIDENEN.

Eros en Cupido die ooit vleugeltjes hadden, moesten die afstaan aan de kerkelijke engelen. De vijfde dag (vijf is namelijk een mystiek getal) van de week kreeg de naam van 'vrijdag', de vruchtbare dag, genaamd naar de godin Freyja (Frida). Die dag werd de dag van het vrijen. De vulva krijgt alle aandacht. Een symbool van de vulva is o.a. de vis. Hierachter steekt de christelijke traditie om op vrijdag vis te eten die eerst werd gaar gebakken in de boter bij de vis. Andere voorstellingen van de vulva zijn de schuit en de ark. Dat op de ark van Noach enkel plaats was voor één koppel van ieder dier, betekent dan ook niets anders dan, dat het nu eens uit moest zijn om met eenieder wild te stoeien op het ritme van de driften van de dag.
De dag na de vrijdag was de Heer wel moe en aan een sabbat toe. Zaterdag werd dan ook genaamd naar de god Saturnus, de 'Lord' onder de Romeinse goden. Saturnus was de Romeinse Schepper-god die de God uit het Oude Testament van de Joden en de Christen concurrentie aandeed. Saturnus werd gevierd op zaterdag. Dit strookte wel niet met de andere God, want die zou op de zevende dag rusten. De eerste Christenen die in

Rome in de minderheid waren, hebben een vergelijk gesloten met de heidenen. De heidenen aanvaardden de zevende dag als officiële rustdag, onder de voorwaarde dat die dag de naam meekreeg van zonnedag, wat later tot zondag werd ingekort. De dag na vrijdag is zaterdag. De Christenen hadden wellicht niet in de gaten dat voor de Roomse aanbidders van Bacchus, in de naam 'zaterdag', het woordje 'zat' het meest doorklinkt. Vrijdag zat van het vrijen en zaterdag nog zatter van het drinken. *Feeling sad.*
De moslims hebben een gebedsstonde op vrijdagnamiddag, de dag van het vrijen. Of de bedoeling van dit gebed een succesvolle beurt is of het vroom beleven van het vrijen, vertelt de Koran niet. Dat de moslims en joden er moe van worden (volgens kwatongen gebeurt dit heel snel) wordt bevestigd door het gegeven dat ze op zaterdag zowel Joden als Moslims hun sabbatroes, uitslapen. Al dat vrijen, al goed en wel; maar daarna moet nog boter bij de vis komen. De vrouw maakt dit duidelijk op maandag. De maan is godin en gemalin van de Zon. Vandaar dat de man op Maan -dag, weer aan de slag moet; in het zweet van aanschijn. Dinsdag, de volgende dag is gewijd aan de oer Germaanse god Tuis. In het oud Engels heet dinsdag, *tuisday*. Woensdag, de middendag van de week, *Mittwoch,* is gewijd aan de god Odin, een oud Noorse god, verwant met het oud Duitse *Wotan*. Op donderdag is de god Thor aan bod; die is wel het best af, want morgen is er de godin Frigga. Een nieuwe cyclus van deugd en geneugten kan beginnen.

Voor de Kerk van de Christenen waren al die lijfelijke geneugten er te veel aan. Ontzien en afzien werden een moto van de Kerk. Het lijden wordt verheerlijkt tot zelfs in de overtreffende trap (om eens een taalterm te gebruiken). Een voorbeeld is de houding van de Kerk ten aanzien van 'zelfdoding'. Het is een hoogst moedige beslissing om uit het leven te treden of een eind te stellen aan de 'wil tot leven'. Dit wordt door het christendom beschouwd als een laffe daad tegenover de Kerk. De opname in 'haar' hiernamaals wordt bij zelfdoding uitgesloten. Niet gedoopte kinderen en mensen, waar ook ter wereld geboren, worden na hun dood, de toegang tot het Paradijs ontzegd. Begrijp je nu waarom Taal, het woord **Pa**radijs gebruikt en niet **Ma**radijs. Je bent enkel welkom wanneer je een geheel leven voor de Kerk hebt opgeofferd. De Kerk belooft een hiernamaals, maar het bestaan van haar 'hemel' werd nooit bevestigd. Wel zijn sommige takken van het christendom meer spiritueel en minder imperialistisch dan de Roomse Kerk. Dit laten ook hun eigen kruissymbolen zien. Het Koptisch en Ethiopische kruissymbool

suggereren een nauwer aansluiting met het hiernamaals; zoals ook de Egyptenaren het beschouwen.
Je mag nu wel de overweging maken dat de glorietijden voorbij zijn van het bouwen van kerken en het vereren van Kerkelijke symbolen. Kijk nog wat verder door de p -zijde van de mirrim hoe het logo van bijvoorbeeld de Loge, de Scientology Kerk en de vele andere geloofsekten eruitziet. Uit het spel van driehoeken en cirkels in logo's allerhande kan men veel decoderen.

NOG MEER KERKELIJKE SEMIOTIEK.

Nog even herinneren: cirkel en vierkant krijgen de basis betekenis van hemel en aarde. De driehoek in de oudste culturen had nog niet de betekenis van autocratie en dominantie. De eerste driehoek is gelijkzijdig, wat wijst op evenwicht. Met de punt naar boven refereert deze driehoek naar de 'man' en het 'alchemistisch vuur'. Met de punt naar beneden verandert de betekenis van de driehoek tot 'vrouw' of 'water'. In mannen taal spreekt men van de vrouw 'haar driehoek'. Wanneer je in Oost Europa het toilet opzoekt dan kies je tussen de deur met het figuurtje van een cirkel of dat met de opstaande gelijkzijdige driehoek. De combinatie van de man- en de vrouw-driehoek samen, vormen een hexagoon, die het symbool werd van het Joodse volk, de Davidster. Het pentagram, met vijf zijden, speelt door de eeuwen heen een nogal duistere rol, zeker als het in een cirkel figureert. Het symboliseert bij vele culturen iets magische, maar duidt ook naar het Satanisme en de Vrijmetselarij. Let vooral op wanneer het een pentagram is met niet-gelijkzijdige benen en zeker als de benen in elkaar overvloeien. Het pentagram centraliseert duistere macht. Denk aan het Pentagon in de USA, maar ook de vorm van de mijter van de Kerkmachtshebbers.
Daarbij, mijn waarde Kardinaal, hebt u al ooit eens opgemerkt hoe uw mijter eruit ziet van opzij bekeken? Jawel, je ziet een open **V.** Een andere interpretatie is de kop van een vis met open mond. De vis is altijd een symbool geweest van het vrouwelijke. Het woord "mijter" komt van de heidense god Mithras die de woeste stier temde. Op vele kunstafbeeldingen staat Mithras te zien die de stier slacht. De ware symboliek van de mijter zijn de horens van de stier. Aan de mijter die de Kerkoversten dragen hangen meestal ook twee linten die op de houders hangen. Dit zijn de teugels die de driften van de stier moeten sturen. Je ziet maar dat de Kerk de oorspronkelijke betekenis van vooral de erotische symbolen heeft

verdoezeld. Volgens de Kerk zijn de twee delen van de mijter het symbool van het Oude en het Nieuwe Testament [516 -p19]. Hierin zit wel wat waarheid, want het grote verschil tussen de twee Testamenten is dat de mens zijn gevoelens en driften leerde kanaliseren. De linten aan de mijter worden door de Kerk beschouwd als de 'letter' en de 'geest' van de Heilige Geschriften

De Testamenten zitten wel letterlijk vol met erotische verwijzingen. De Kerkelijke machtsdrager houdt bij officiële gelegenheden een Staf in de hand. Met die staf sloeg Mozes op de rots en toen opende de zee in een **v**, zodat zijn gehele volk (van spermatozoïden) erdoor kon trekken. Bij sommige kloosterorden wordt God in lichaamstaal uitgebeeld door beide handen in een pentagram te houden. Bij die kloosterorden wordt de Kerk voorgesteld als een pentagram gevormd door schouders, bovenarmen en voorarmen. Wat is God toch klein in de ogen van de Kerk. God ziet U! Het is het oog van de Kerk die uit haar Kerkdriehoek kijkt. De Taal der Tekens liegt niet.

Zo krijgt ook de Drievuldigheid nog al wat symbolen toebedeeld; het zijn opnieuw variante op het kruis in combinaties met driehoeken.
In het geheel van symbolen van machtsdragers is het meest consistente symbool dat van het Hermetisch Zegel. Het is een combinatie van cirkel, vierkant en driehoek. Het hemelse als bron, de ziel van de mens en het materiële, worden in het alchemisck logo alchemistisch gecombineerd. De Vader, De Geest en de Zoon.

Hermetisch Zegel

Pentagram

Koptisch Kruis

Scientology

de Loge

Niet alle symbolen zijn religieus of doctrinair geïnspireerd. In het dagelijkse leven zijn er nogal wat symbolen die afgeleid werden uit de leefwereld van lang vergeten tijden. Bijvoorbeeld de trouwjurk van de bruid heeft een lange sleep en de bruidegom pronkt in een kostum met zwaluwstaart. Beide herinneren naar de oer-jager die een stuk wild heeft neergelegd en de staart van het dier als jachttrofee meebrengt. De jager zelf heeft zich gehuld in de huid van het neergehaalde dier. Deze staarten hebben ook een afgeleide versie gekregen in de vorm van strepen, banden en linten op uniformen en de toga van bekleders van gerespecteerde functies [707].

DE EROTIKA STAND VAN DE MIRRIM.

Het duurt niet lang of Duimpje heeft een andere interessantepositie van de mirrim ontdekt. De beelden die je ziet verwekken erotische gedachten, en vertellen een getrouw verhaal. In uw termen, Kardinaal, heet dit -slechte gedachten. Het woord ‘slecht’ heeft dezelfde stam als ‘geslacht’. In vele gevallen zal Taal de oorsprong van een woord verdoezelen. Of het woord ‘slecht’ verbonden is met slachten, slagen of geslachtsverkeer, zal Taal je niet meteen onthullen. Veel woorden willen hun oorsprong enkel met een verhaal vertellen. Steeds opnieuw reiken die verhalen en de woorden, tot heel ver in begin van de menselijke bewustwording. Dit beweert toch de gekende wetenschapper en psychiater dr. Gröddeck. Deze geleerde heeft ons een grondige studie nagelaten van de oudste verhalen en vooral van de eeuwenoude sprookjes, die ons ooit zó konden boeien. Misschien is het beter dat we eerst bij de religieuze voorbeelden blijven en Klein Duimpje niet nodeloos in verlegenheid brengen. Zou jij Alfa als man, de insinuatie willen horen, dat je maar een klein duimpje hebt? Ook voor een gewijde geestelijke is dit een affront. Nog een waarschuwing: zoek niet al te ijverig naar een erotische inhoud van de woorden. Zo is Assepoester niet afgeleid

van *ass* en *poes.* In de zoektocht naar de oorsprong van de woorden is het ook boeiend om 'vergeten' woorden te ontdekken. Assepoester is in het oud Vlaams 'Sloddeken-vuil' of 'Vuiltje-vaagt-den-oven'[103 -p80].

VROUWEN EN HET VIJGENBLAD.

Verhalen met een erotische inhoud zijn bijvoorbeeld de slang in het paradijs. De slang laat zich zien als de penis van de man, dit is beslist het geval in de m -positie van de mirrim. In de p-stand is Eva's vijgenblad niets anders dan de hand van Adam. Wist u dat het vijgenblad een zeldzaam blad is die vijf vingers telt! Hebt u in de Bijbel ooit een protest gelezen van Eva met betrekking tot het fameuze vijgenblad? Dat het vijgenblad van een appelboom is gevallen, heeft zelfs Adam niet bemerkt; zo verblind is hij toen hij Eva begluurde onder de appelboom. Hij ziet alleen de appels van Eva en voelt zijn elf vingers tintelen.

Trouwens, **v**ijf is een magisch getal, geschreven met dezelfde **v** van vijg en vagina. Welke vrouw droomt al ooit niet van door vijf magische vingers gevingerd te worden. Adam's hand leidt het voorspel in; het hoogtepunt komt wanneer zijn stijve rib, diep in E**v**a stoot en Eva luid A**v**e kreunt. Enkel in deze extase kan ze vergeten dat zij Eva, door God gevormd werd. Daartoe moest God wel een kromme rib uit Adam wegsnijden. Haar periodieke bloedingen, herinneren Eva eraan dat ook zij ooit eens een penis had; die ze jammerlijk aan de man moest opofferen om kinderen te kunnen baren. Eva's na-ijver voor de fallus van de man zal blijven, ook vandaag is dit zo. Vandaar ook dat iedere vrouw zo gemakkelijk geprikkeld wordt tot jaloersheid.

Wat de TaAlchemist zonet heeft onthuld, zijn 'verhalen van woorden' en 'woorden die verhalen vertellen'. De Bijbelteksten hadden het niet gemakkelijk om overal indruk te wekken, wat blijkt uit de versie van het vijgenblad van de Ierse Eva. De onthulling van het vijgenblad kent ook zijn gelijke in de Ierse sagen. Het volkssymbool van de Ieren is de *shamrock,* wat ook de Engelse naam draagt van *clover.* In het Nederlands is dit - klaver. Schaamrok en C-lover zijn meteen te herkennen. Dat het klavertje vier een geluksblaadje is valt dan ook te begrijpen, zeker wanneer je weet dat het plukken van het vierde blaadje voor iedere man een voorrecht is. Eenmaal het vierde blaadje binnen is,

vallen de klaverblaadjes niet langer op in de grote weide van de soortgenoten groene blaadjes.
Het grote verlangen naar vereniging (in de zin van samen ver-innigen) wordt in alle culturen telken herhaald in een symbool van ver-eniging (in de zin van –enige- als'exclusief') op het moment dat man en vrouw trouwen (huwen). De trouwring die het paar draagt, symboliseert dat de penis van de man het exclusieve recht krijgt op de opening van 'zijn' vrouw. Op die manier kan Eva het grote onrecht vergeten en de amputatie van haar penis van weleer vergeven. Ze heeft haar eigen fallus terug en die blijft van haar. Daarom zijn vrouwen zo jaloers wanneer hun echtgenoot naar een andere vrouw loert. Ze willen niet nog eens geamputeerd worden. Er zijn nog vele andere tekens in het dagelijkse leven die wijzen op het verlangen naar lichamelijke vereniging tussen man en vrouw. Heb je al eens opgemerkt dat wanneer een vrouw haar mond afveegt, het doekje naar het centrum van haar mond beweegt. Bij de man is dit van zijn mond weg. Hij 'geeft weg' en zij 'zuigt naar binnen'. Hetzelfde geldt bij het aansteken van een lucifer. De vrouw strijkt het zwavelstokje naar haar toe en de man geeft zijn vuur, weg van hem.

Klein Duimpje wil ook niet al te lang door de Erotica positie van de mirrim kijken. Neem nu de vele vrouwen die met felrode lippen lopen; het is precies alsof ze zonder lippenrood niet durven buiten te komen. De mirrim heeft hierover wel een eigen mening. In een bepaalde stand van de mirrim beginnen die dametjes te lijken op baviaan vrouwtjes, die in hun vruchtbaarheidsperiode, met hun rood opgezwollen schaamdelen opvallend paraderen.

PEN EN INKT.

Om deze prille erotische ervaringen te kunnen vergeten beslist Klein Duimpje om een brief naar zijn ouders te schrijven. Onoplettend houdt hij nog steeds de mirrim in dezelfde erotica positie als daarnet. Meteen krijgt hij een erotische boodschap. Schrijven is symbolisch neuken. De pen gaat op en neer als de penis en stoot haar inkt uit. Deze inkt vervloeit in het papier dat het vocht gretig opzuigt en vasthoudt als ware het haar bezit. De inkt kan niet terug naar de pen. Eenmaal de geschreven zin af is, heeft het papier haar 'zin' bekomen… tot iemand anders zin krijgt om die zin te begrijpen… terug te 'grijpen'. Dit is het eeuwige ritueel van de vrouw. De p –richting van de mirrim laat

een pen zien die alles vol wil schrijven; zeker als het blad maagdelijk wit is. De m –zijde zoekt naar de zinnen die haar diepere betekenis willen geven. Toeval dat 'pen' en 'penis' in vele talen erg gelijk klinken?

DE PORNOGRAFISCHE STAND VAN DE MIRRIM.

Gelukkig dat Taal het grootste deel van onze herinneringen in zich opbergt en niet zomaar kwistig rondstrooit. Ik mag er niet aan denken dat ik om de haverklap een zoen geef op rode Baviaan schaamlippen. Of jou geliefde komt erachter dat de tekst op het kaartje, met sperma werd geschreven. Het is Erotiek die ervoor zorgt dat de nare herinneringen van wat we ooit waren en deden, op afstand worden gehouden.
Doch zijn er ook mensen die graag de primitieve herinneringen opwekken om die beelden opnieuw te beleven in al hun ruwheid. De mirrim laat die zien in pornografie op een bord rauw vlees. Herinnert u nog de Bijbelse uitdrukking 'het Woord is Vlees geworden'? In de pornografische teksten wordt dit omgedraaid: 'het vlees wordt woord'. De woorden in porno worden eerst geslacht, zonder leven noch voeling; gewoon vlees met één enkele betekenis. De woorden zijn alleen samengepakte letters, die niet mogen fantaseren, die niets kunnen beleven. Het zijn *playmobile* en *lego* blokjes, waarmee je een beperkt aantal constructies kunt maken. Je weet al vooraf wat mogelijk is, alleen de volgorde waarin het in elkaar wordt gestoken, is de enige variatie. Lego speel je ook moeilijk met twee of in een team, het is een één -één relatie tussen de schrijver van porno en de lezer. Beide weten precies waar het eindigt. Het spel kan men enkel rekken met meer woorden. De lezer krijgt niet eens de uitweg zichzelf weg te cijferen in het verhaal. Hij mag niet eens een scenario verzinnen, het computerprogramma werd voor hem geschreven en zo verloopt het tot het laatste woord. Porno lezen en bekijken is propaganda maken voor zichzelf.
Ieder mens weet toch dat stoeien, vrijen en neuken een basis behoefte is. Waarom steek je dan jou tijd in propaganda die het nog eens duidelijk maakt dat seks een primaire behoefte is. Je vergaapt je toch ook niet aan advertenties die zeggen dat je moet eten als je honger hebt. Wel wil je in de advertentie vernemen wat een lekker hapje is, en welke leuke combinatie van saus en vleesnat bij het gerecht hoort [603-p12-18]. Dat vooral mannen de mirrim in de pornografische stand houden, is wellicht te verklaren door het feit dat ze hun jagersinstinct niet meer kunnen uitleven in de huidige ontwikkelde wereld. Waar anders kan je nog een speer in levend vlees stoten dat geveld voor je ligt en kreunt en zucht?

Daarom trekken vele mannen naar de eeuwige jachtvelden van de oerinstincten. Vergis je niet, ook daar ontmoet je vele vrouwen. Zij willen zich vooral de amputatie van hún penis opnieuw beleven; die speciale masochistische pijn die aan het genot van een penis herinnert.
Het woord 'seks' is ontsprongen uit twee Latijnse woorden: *sexus,* in de betekenis van 'opdeling' en *secore* voor 'afsnijden'. Seks en 'sikkel' zijn verwante woorden [604]. Taal bevestigt inderdaad dat Eva haar penis verloor, wellicht afgesneden met een sikkel.
Voor diegenen die in porno een taboe zien en het wat meer geciviliseerd laten overkomen, kan je het ook stellen met wat verfijndere symbolen die hieraan herinneren.
Mannen pronken graag met een dure pen of met een blinkende dasspeld. Die dasspeld houdt je fallus publiek stijf. Ooit was een viriele penis een prestige gereedschap; vandaag proberen mannen het met een gouden dasspeld die opvalt tussen de menigte van slappe stropdassen die aandacht zoeken met wat kleur en bedrukking.
Meisjes verkiezen hun intieme gedachten in een dagboek cryptisch neer te schrijven. Ze verlangen naar een volgeschreven dagboek, dat alleen zij kunnen begrijpen. Jongens hebben geen eigen dagboek, ze willen enkel in haar boek schrijven. Is het u al eens opgevallen dat vooral vrouwen met hun pen rond haar vingers draaien en altijd veel pennen verzamelen. Vrouwen winden zich op telkens als er geen pen bij de hand is.
We hebben al wat erotische tafereeltjes getoond binnen de semiotiek van de Kerk. De Kerk doet ook aardig mede als het seks en voortplanting betreft. De stellen die kindjes bestellen zonder langs het winkeltje der oerdriften te passeren, kunnen het ook doen met een Kerkelijke handleiding bij de hand. Hierin staat dat de enige toegestane houding, de missionarishouding is. De enige bedoeling van die positie is de vrouw te bevruchten. De vrouw ligt op de rug verbonden met moeder aarde. De man mag haar benaderen steunend op de knieën in dezelfde houding als hij voor het altaar knielt. De vruchtbare aarde heeft haar 'voor' geopend om het zaad te ontvangen. Het tabernakel wacht op de offergaven. Een vloed van levende spermatozoïden zullen worden opgeofferd. De aarde zal ontvangen en leven terugschenken.
Wat de mannen meestal niet merken onder het vrijen, is dat in alle standjes, de driehoek van de vrouw domineert. De punt van haar pubis driehoek richt zich naar de fallus en zal de bovenhand houden, anders komt hij niet binnen. Alleen, in de *soixante neuf* houding, kan de driehoek benaderd worden van haar basis uit.

De mirrim is nog niet aan het einde van zijn Latijn gekomen. Nog meer verrassingen in petto. Als je nu de mirrim nu verder af houdt van de pornostand en nog iets voorbij de erotica stand, dan kom je onder de wasem en kleuren van Charme. Dit doet zich ook voor in Taal.

LUST

Luister maar naar een erotisch tafereel opgevoerd in de taal van toen, wanneer de gedachten nog natuurlijk wild waren. Toen waren de mannen nog echte jagers en het wild was ook 'wild' wild. Rauwe middeleeuwse taal van ooit, klinkt nu van op afstand zelfs charmant.

Den Hellehond is een schricklijcke Monsterdier met hondsche en bijtachtige tanden, een kruisinghe tussen een Wolf en een wreede Beyr.
Zijn begeerlijckheid wordt eerstes gepricket bij 't zien van schoone uytblinckende vrouwen. En als die vrouwen nog goed vleesige zijn dan steken ze zijn ziedende lusten met een onverzadlijcke slocklust, aan alle zyn sinne-pijpen.
Eerstens zuigt hij alle borsten vol van toverdrancken melk vraetig leeg tot uytgedroogdhede Mammen.

Het brieschen van den geilen man steeckt het jonghvrouwschap, dat nog in den Maeghdelijcke Staet bevindet, aan met zin-dwaelinghe en koortsige breynzieckten.
Ze beswijmt en smelt teenemaal weg in de duysternisse van vuyle gedachten; waarin haer beschaemende deelen gepricket worden door de Slange, en ze tesamen in kronkelingen opgaen en nedergaen.
Als den wreeden Hellehond de sapige soutigheid snuift die opwelt uit de maegdelijke vleeschelijcke trog, diep in het schaduwachtige voorhof van de Jonckvrouwe; dan wendet Hij zich af van de leeggezoghende Mammen, nu op zoek naar de nog gesloten, maar zeker op-gheswollen trog.

Zijn Beyre Mond slurpt nu al naar de Honing Soete uit den trog.
Als de Jonckvrouwe haer witte Hals toont met vinnig tegen-streven, kronkelt ze al evenzeer met hondsche nyd. De gheilheit swelt om den kop van het Monsterdier en 't zwarte bloed stijght d'aders op. Syn oogen flicken als een vier so fel als Slang of Tijgher dier. Haer flonckerige ogen drijven en tollen dertig en rond.
Alle Sinne-pijpen van heel de waereld zijn leeg , leeeg.

Hierna is alle goesting in rook opgegaan en de pijp uitgeklopt. Niets is aan de strijkstof blijven kleven. Over de oorsprong van het woord 'goesting' wordt verteld dat dit zou komen van '*jus ding'* die gerelateerd zijn aan *juicy taste, touch*; een woord uit passie geboren [315 –p21].

De TaAlchemist die merkt dat de Kardinaal wat rood aanloopt, komt de eerwaarde blussen met een technische vraag. Taelman moet te allen tijde vermijden dat onschuldig Duimpje het zoveelste slachtoffer wordt van intieme kerkelijke ontlading. Weet u Alfa wat het semiotisch teken is van Eros? Welnu, dit is heel eenvoudig. Het is de vrouwen driehoek die met haar punt de mannendriehoek raakt. Toch blijft er een illusie. Beide driehoeken zijn niet af; ze mankeren de basis. Het is nog niet rijp, het kan niet echt zijn. Het verlangen zal blijven.

X

Hier komt een volgende verrassing van de mirrim. Hou je nu de mirrim terug verder af van de XXX -pornopositie en nog iets voorbij de erotica hoek, dan kom je onder de wasem en de kleuren van Charme. Charme claimt een apart hoekje in Taal.

DE CHARME POSITIE VAN DE MIRRIM.

Eigenlijk is de Charme positie van de mirrim dezelfde als de Erotica stand. Je hoeft hem enkel iets verder van je houden zodat de beelden vager worden en de verbeelding nog meer vrij spel krijgt. Fantasie is wat de wereld in beweging houdt.
Wat de Cirkel zo mysterieus maakt, is dat je zoveel kunt verzinnen rond dit teken. Dit is ook het effect van de glimlach van de Mona Lisa. Uit 'haar' mond ontsnappen al 'jou' intieme binnenpretjes.

Charme wordt gemaakt door beelden waarvan de details uitgekleed werden als *dé-taillé*. Je moet ze zelf opnieuw aankleden in je fantasie. Je kunt er een verhaal rond bouwen dat alle kanten op kan. Voor één keer, ervaar je echt wat 'vrijheid' is; toch moet je niet kiezen. Dit is het grote probleem met onze vrijheid; we moeten zelf kiezen.
Dat vrouwen veelal moeite hebben met kiezen suggereert daarom dat zij eigenlijk geen weg kunnen met hun vrijheid; ze laten zich liever leiden. Ze willen er charmant uitzien want het Charme Ding kiest voor haar. Wie zich overgeeft aan Charme, kiest voor een vrijheid die zich niet laat inpakken door concepten en het soort begrippen met namen als 'oorzaak en gevolg'. Charme beheerst jou vrijheid. Stel nooit aan Charme de vraag 'waarom of hoe'; geen enkel antwoord past hierop. Het enige wat Charme toestaat is luisteren naar de sirenes van vroegere verre ervaringen. Met Charme kan je opnieuw varen naar het verre mysterieus verleden en opnieuw ervaren wat vergeten is. Het is een verhaal (van ver gehaald) van de zeemeermin en haar nimfen. Je wilt een stukje verleden uit een hoekje, in de toekomst vangen; de binnenpretjes uit de mond van de Mona Lisa. Charme is een Taal, ze behoort tot Taal.
Het is een Taal waarin de zintuigen geen tuig zijn die iets doen; ze getuigen over de zin die de zintuigen willen uiten. In de mirrim kun je Charme zien in de p –kleuren onder de naam '*galanterie*' en de m –parfum zal je ruiken als '*gratie, gracieus'*, *bevallig*. Charme is meer dan dromen, het zijn dromen die je bijna kan aanraken. Precies als dromen, maakt charme zich geen zorgen over waarheid of leugen. Cosmetica bijvoorbeeld is een van Charmes' leugens. Het is een Taal die er enkel plezier in heeft zich uit te drukken zoals de dansende 'Zijn–rijmpjes'. Daarom zijn die rijmen zo charmant.

Waarom,

is de charme van Charme charmant ?
is het gracieuze van gratie zo gracieus?
bewijst zich het galant zijn, in Galanterie?

Daarom!

Vandaar, dat voor ons mannen, heer Kardinaal, vrouwen behoren tot de Tuin van Charme en Gratie. Elke vrouw wil mooi zijn en aanbeden worden; het maakt niet uit door wie en waar. Voor

Friedrich Nietzche is de grootste voorwaarde voor charme, *afstand*. Charme is actie op afstand. De actie bestaat erin van rol te wisselen. Zoals het werd uitgedrukt in de taal van de middeleeuwen, een taal die we nu enkel kennen van op afstand.

' Bleibt nicht auf ebenem Feld!
Steig nicht zu hoch hinaus
Am schonsten sieht die Welt
Von halber Hohe aus'. [ ]

'Elck een maeck zich een God:
en in den houck zijns hert,
Verzint hy een ghebouw,
dat tot zijn tempel wert '. [ ]

Je vindt een boeket bloemen charmant omdat je in gedachten jezelf voorstelt als iemand met de uitstraling van die bloemen. Je droomt jezelf in de magie van de bloementuil.
Charme taferelen verschijnen in alle mogelijke toneeltjes.
Zo is de vrouw charmant als ze, in groter gezelschap zich ten opzichte van haar man, geniep en onderdanigheid veinst. Toch laat ze in de conversatie subliem doorschemeren dat thuis zij wel degelijk de broek draagt. In de charme opvoeringen wordt verzoend wat tegenstrijdig is. Charme is een tonicum tegen het ranzige Dichotomica, de gouw die we straks gaan binnentrekken. Iets is goed en toch is het een beetje slecht. Het is verboden en toch mag het een ietwat. Charme ontsnapt aan ieder protocol, kent niet de richtlijnen van concepten, ontvlucht alles… in pure vrijheid. Als je Charme wil vangen, verdampt die meteen. Je kunt toch ook de liefde niet vangen, je kunt er enkel van genieten en *erover* praten. 'Er over', betekent: voorbij, gepasseerd. Als je de vraag krijgt 'waarom je van iemand houdt', is er toch ook geen antwoord. En als je dan toch een antwoord krijgt, betekent het, dat je het over iets anders hebt, zeker niet over liefde.
Met de woorden van de troubadour klinkt het:

*...quand je suis loin d'elle moi se
précipitent les mots
Et quand je suis tous près,
je ne sais plus que dire.*
[601 –p29]

Velen hebben geprobeerd de formule van charme te bepalen. Het heeft iets te maken met asymmetrie; maar ook dat is niet te vatten in wetten of formules. Wat we een knap en mooi gezicht heten, wordt bepaald door de balans van de asymmetrie in de fysionomie. Daarom zijn gezichten die door een computer gegenereerd worden, snel te onderscheiden van echte gezichten. De computerprogrammamakers hebben nog niet de formule van 'schoonheid' kunnen ontsleutelen. Zo zitten ook Charme, Galantie en Gratie in elkaar; ze stralen een asymmetrie uit in een conventioneel evenwicht. Toch zitten er leugens ingebakken. Zo is de oorsprong van het woord 'gratie' een Frans meisje dat zich meer als jongen of '*garçon'* gedroeg [317 –p82].
In de taal van vroeger, een taal op afstand klinkt, begrijpbaar en toch tegen de richtlijnen van de huidige grammatica, vertelt Charme over zichzelf:

*Charme is daer waer
verre en dichte in elckander
overvloeien in
den Grooten Schouwburg van
het betooveren en merveilen, en
waer
den Schauspeler en de
Toeschauwer
hun eigenen Temple verwechselen.*

*Het is hier dat de tafereelen van
overdeftige Zinnebeelden vervangen worden door
die jeughdelijcke lichtvaardighyt.
Eens dat de vrouwelijcke Schaemachtigheyt gepricket is
door de Slange, dan smelt de eeuwige gedurigheyt van
Geveinstheit in de Suyverheyd.*

Met dartele schalkheyt tovert ze tevoorschijn een
Seecker aerdigheyt in haar bevalligheyt,
Die als een sauce van de Schoonheyt smaekt.

De aengenaemheyt van 't aensien in haar soete lach
en hoflijcke beweginge verraet een
heimeliche begherte naar lichtvaerdigheyt.
Een goestinghe die altoes wederkeert. [ ]

8 Langs de stroom van de Tijd.

VAN TOEN EN NU.

“Het woord wordt misspelt als Tijd“. Alfa mediteert diep over het raadsel dat op een blaadje prijkte aan zijn deur. Zeker is dat dit opschrift van de TaAlchemist komt. Alfa zoekt concentratie. De diepste concentratie die een mens kan bereiken, gebeurt in de ‘trance meditatie’. Hierin wordt alles, buiten één iets, verbannen uit uw gedachten. Er blijft één iets over zonder enig verband met iets anders, het kent geen oorzaak en staat buiten de tijd, heeft geen verleden of toekomst. Het verwacht niets. Ondertussen heeft Alfa geleerd dat, enkel onder een concentratie met smachtend verlangen, de erotische toverwezentjes uit zijn vorige dromen ongestoord durven verschijnen. Zozeer heeft hij zich 's nachts geconcentreerd op die wezentjes, dat hij zelfs God heeft vergeten. Één enkele gedachte lang vasthouden is haast onmenselijk. Niemand slaagt hierin. Altijd duiken andere gedachten op. Denken kun je niet stilleggen. Dat de Kardinaal plots weer denkt aan het raadsel van het woord dat misspeld werd als Tijd, dringt zich nu zomaar op uit het niets. Het Niets is een verzameling van alle mogelijke gedachten. Wie, welke en wanneer een gedachte ontsnapt uit het Niets, blijft een raadsel. TIJD is de kerngedachte waarop Alfa zich nu concentreert. God heeft ooit tijd gemaakt om de Aarde te kunnen scheppen. Dus Tijd was vroeger dan Taal. Tijd begrijpen is dichter komen bij God. “Gods Tijd” of de ”Tijd-god”? Opnieuw een ketterij of een schisma gromt een alerte Kardinaal. Bij zulke gedachte kun je geen enkele meditatie aanhouden.
De sirenen laten zich horen. De mime nimfen zijn terug. De ’zijn–rijmpjes’ worden opnieuw ingezet. Zoetjes en nog steeds bedekt.

Mijn eerste woordje uit Tijd is ‘toen’.
Vele ‘toen-tjes‘ zijn mij gevolgd.
Met toen -zoentjes van Tijd.

Toen brak één ‘toen’ in ‘toen’, ‘toen’ en ‘toen’
zo kwam ‘dan’ tevoorschijn

en de tijd werd gevolgd door
'dan' en 'dan' en 'dan'
Tot op dan-nekes dag
'toen' en 'dan' werden gevangen in NU
Met een zoen van 'dan' en' toen'.
Nu is 'niet langer' en 'nog niet'.
Nu is 'was' en 'zal'.
NOW is 'soon' and 'gone'
NUN is 'bei vor' und 'vor bei'
Wat sta je nu zo één en alleen in 'NU' ?
Wel *Nu*, ben jij een Elf van Tijd? Even ongrijpbaar en niet begrijpbaar. Of ben je enkel een wuivend gebaar van Tijd?

Voor Nu wordt het: -nu of nooit, -nu en dan, -nu nog niet. Nu is de eigen zuiverheid zelf van de Tijd. Nu heeft geen verleden, maar ook geen toekomst. Puur en naakt, '*toute nue* ' in het Frans. Geen twee 'nu -s' passen in, op, onder, of bij elkaar. Wij, sirenen kunnen enkel huppelen op een gaas van Tijd van Nu tot Nu, in het waas van Tijd tot Nu en NU. Fladderen naar een nieuwe Nu, zoals een *papillon dilly- dalliet* van fleur tot bloem, geroepen door nectar om zin te geven aan het rijm van vlinder te zijn. Zoals bloemen de vlinders vinden om mooier bloem te zijn.

Als knoppen in het veld,
verschijnen ook de 'Nu 's' in de Tijd.
Ze kennen geen uur noch duur.
Wat ze doen is enkel 'zijn' zo puur

Precies zoals het rijmpje uit vervlogen tijden.

't Roosjen allen Goden bloemtje
Dat den mensch tot wellust leyt
Draegt van geur en reuk het roemtje
Ciersel van Bevalligckheyt.

[?704 -p53]

Dit is zeker de Bevalligheid van een naakte 'Nu'.
Hoewel ieder op zichzelf blijft, zijn de Nu's alle verbonden in het gaas van Tijd, *tenant les mains* zoals in '*maintenant*'.

Met deze toververzinsels van Taelman weten we alweer veel en veel -niet.
Hierop spreekt de Kardinaal zijn gezelschap aan met: Taelman, of kan ik nu beter zeggen Taeldame: behoort ook Charme en Bevalligheid dan tot Tijd?
Wat ik hiervan weet antwoordt Taelman, is dat voor Bevalligheid en Charme er een ‘waar en wanneer’ nodig is; een afstand in tijd en een afstand in ruimte. In de Nu’s bloeien woordjes als ‘gratie’, ‘charme’, ‘galant’, bevallig’. Nog iets te onthouden is dat de meeste woorden die eindigen op ‘-heid’, zoals schoonheid, goedheid, enz. het nooit lang uithouden in Nu. Wil je ooit de Edele Code begrijpen, dan zal je vooral, tijd moeten nemen om Tijd te begrijpen. Luister goed Alfa, ik probeer het in mensentaal uit te leggen, hoewel het in elfenwoorden veel gemakkelijker zou zijn. Alle ‘toen’ punten van ‘ooit’ verbinden elkaar onderling; zo doen tevens de “toen’s” met de “dan’s” en de “tot’s” en alle andere woordjes die naar de tijd refereren. Alles wordt in één netwerk verbonden genaamd *de Tijd*. Meer nog, op Aarde en in het Heelal worden ‘hier‘ en ‘daar‘ ook door Tijd overspannen. Alleen ‘geesten’, dus ook de zielen van de dode mensen, kunnen op al deze punten van toen, nu, dan, hier en daar; terzelfder tijd wezen. Niet dat ze **er** altijd zijn. Geesten kennen het woord 'verplaatsen' niet. Ze verbruiken namelijk geen tijd om op een andere positie in de ruimte te komen. Ook nemen de geesten geen ruimte in. Wanneer een geest in contact treedt met een persoon dan creëert *het* eerst ruimte en tijd, eigenlijk een Nu punt. Alfa, heb je opgemerkt, hoe vaak we alsmaar het woordje ‘er’ gebruiken. ‘Er’ en ‘het’ zijn van die onopvallende woordjes die in alle teksten en conversaties veelvuldig gebruikt worden. Geesten zijn als de woordjes ‘er’ en ‘het’. Of misschien zijn ‘er’ en ‘het’ wel geesten die ons gidsen door het leven? Zeker is dat ze de taak van gids vervullen in onze taal. Probeer maar eens een verhaal te vertellen of te schrijven zonder ‘het’ en ‘er’.
Blijkbaar is er in deze boodschap iets wat Alfa wakker tikt.
‘Van geesten op het web, kan ik best meepraten, zeker met spinnen in een web’ roept de kardinaal boven de droom uit. Meteen wordt Alfa door de Taalgeest terug onder de droom lakens geduwd.

Woorden zoals “moment, ogenblik, toen, nu en bewegen”, kennen de geesten niet. Dit zijn begrippen die de mensen gebruiken om tijd en ruimte aan elkaar te klinken. Begrijpen, *comprendre,*

begriffen, zijn woorden die duiden op het samen grijpen van tijd en ruimte! Zo is een begrip in mensentaal niets anders dan het knijpen van ruimte en tijd in één punt. Eigenlijk kan deze enkel maar één keer, in één Nu. We hebben er zelfs een woord aan te danken: *nipt* en op het *nippertje* illustreren het knijpen van ruimte en tijd [104]. Precies op tijd om in een Nu te worden geknepen. Daarna zijn de omstandigheden veranderd en wordt het begrip of het begrijpen al weer iets anders.
De uitspraak "schat wat ben je mooi", geldt maar één keer. De volgende keer dat je dit zegt is de "mooi" een andere "mooi" en uw schat heeft ook al niet meer de schatinhoud van zojuist. Op die wijze gaat het met alle begrippen. Daarom is ieder geschreven of gesproken woord '*misspeld'.* Iedere woordinhoud is enkel geldig in zijn Nu. Als 'Nu' een begrip loslaat, dan verdampen die begrippen meteen in ongrijpbare dingen. Voorbeelden hiervan zijn de woorden goed, kwaad, veel, mooi. Deze begrippen verdampen meteen en blijven hierna hangen als ongrijpbare wolken boven de gouw van Dichtomica. Deze begrippen hebben hun persoonlijkheid, hun eigen moment en ogenblik, verloren; ze grijpen in het niets.
Gelukkig priemt ook in Dichotomica de zon nu en dan eens een ogenblik door het wolkendek, om een nieuw Nu punt te creëren van bijvoorbeeld een andere: 'mooi' of 'gek'. Je herinnert wel beslist nog de Nu's van '*tenant les mains*'. '*Les mains qui maintiennent les moments des maintenant's ensemble*'. Zo ook 'gebeurt' iets in een Nu-punt. Dit is overduidelijk in het Franse "*il arrive (que)":* het gebeurd (dat). *Arriver* gebeurt altijd op een bepaald tijdstip en op een bepaalde locatie. In het Engels "*it happens (that)* duidt ook op het vastknijpen. *To happen* is nauw verwant aan het Nederlandse 'happen (in, naar iets)'. Ook het Engelse *to know* is gebouwd op *now*. Kennis wordt verworven in het 'nu'.

Zoals je ondertussen al geleerd hebt, verraden sommige woorden veel over de ware natuur van de dingen in ons leven. Je vindt dit soort woorden in iedere taal. Doch zal niet iedere taal voor ieder van zijn woorden, het geheim verklappen. Hoe meer talen je kent, hoe meer je van dit soort geheimen kunt ontdekken.
Het web van de ogenblikken 'waarop' en 'waarin' tijd en ruimte samensmelten, vormen de wereld zoals wij mensen, die ervaren. Ons *voelen* is niets anders dan het trillen van het web. De mensen en de dingen brengen de knopen van het web in trilling. Dit is het

ware wezen van ‘tijd’. Die trillingen planten zich voort over het hele net.
De grote ronde kei die Klein Duimpje op zijn weg plaatste, was een moment en plaats waarbij Duimpje, de kei, de locatie en het tijdstip samen in vibratie kwamen. Als Roodkapje de kei opraapt in een ander verhaal en op een ander tijdstip, dan trilt ze mede met Duimpjes vibraties van ooit op die plaats en met diezelfde kei. De kei en de plaats in het bos trillen voor een tweede keer mee in het web, dit keer samen met Duimpje en Roodkapje.

Het zal voor u wel als een schisma klinken, Kardinaal Alfa, maar ook die kei heeft een ziel. Het is de papa-raad van Klein Duimpje’s mirrim die de kei helpt vinden. De mama zijde van de mirrim, zal de ziel van de kei tonen. Het ogenblik dat Duimpje de kei opraapt krijgt di -kei betekenis en een doel (het herkennen van de weg) voor Duimpje, of in jou terminologie: de kei krijgt een ziel. *Ziel* betekent in het Duits - doel, bestemming. De bestemming van uw ziel Kardinaal is toch ook God. De bestemming van die kei is Duimpje en de bestemming van Duimpje zijn ziel is wellicht ook God. Ziel in het Frans is *âme*, wat een familielid is van het Nederlandse dialect voor adem of asem, de basis activiteit dat een wezen doet leven. Hoe vaak horen en lezen we de zinnen: het zegt me (n)iets, het spreekt voor zich, dat beeld spreek iedereen aan, het is zoveel (niets) zeggend, het ziet er naar uit dat... Iets anders wil met ons praten. Herinner je nog het woordje 'wezen'? We-zijn, w -zijn. Een ster aan de hemel wordt een wezen wanneer we bijvoorbeeld, bij het zien van dat fonkelende puntje, een wens uitspreken. Die wens is het antwoord wat op de vraag, die de ster ons heeft gesteld. De filosoof Gadamer verwoordt het als: Taal is ons Zijn dat we kunnen verstaan. Zonder taal zijn er geen wezens, want wezens zijn nu eenmaal Taal die met ons, over ons en tot ons spreken.

Raad nu eens vriend Alfa, wie is nu de ‘spin’ in het web van ons bestaan? Het is een spin die al het voelen moet begrijpen, lokaliseren en kanaliseren’. Een reuzengrote taak. Een edele opdracht. Niet TAALSPIN’!
De Taalspin vangt alle signalen op, ontrafelt de boodschap en stuurt ze gedoseerd rond op het net. Soms direct, soms indirect, vaak selectief, in gesproken taal of in een geschreven versie, maar ook in de vele tekens die Semiotica aanrijkt.

De bedoeling van de Taalspin is dat ergens één of vele punten zullen meetrillen als blijkt dat de boodschap hen raakt. Raken is voelen. Voelen is wat het trillen van de web-punten doen. Zoals de rimpels die de kei in het water doet ontstaan, verspreiden zich ook de trillingen over het web. Dit is de Tijd. Tijd komt altijd uit één punt, uw eigen punt. Een Nu punt.
Mensen zien de tijd teveel als een continu abstract iets, dat voor hen rent met een wortel die van alles kan zijn, zoals: hoop, beter, nog meer geld of wat minder zorgen. De massa's mensen die achter deze wortel hollen zijn die lui, die beweren dat de tijd vliegt. Niet alle wezens ervaren een langgerekte tijd. Bijvoorbeeld, dieren leven veel korter bij hun Nu. Ze horen niets te plannen of zich iets te verwijten; alleen in leven blijven, zich voortplanten en hond of kat zijn; dat is hun levenstaak. Dit is de verklaring waarom vele mensen verpozing en rust vinden in het gezelschap van een dier. Niet de hond ligt vastgebonden, de hond bindt de mens aan zijn Nu [600 –p34]. Ook dit is een aspect van de Edele Code.

De mens van buiten het Paradijs bouwt ook zijn eigen aardse web. Het zijn vooral de prinsen van Dichotomica die hier ijverig in zijn. Zij hebben voor hun net een aangepaste taal ontworpen. De trilling van het mensenweb noemen ze in Dichotomica '*denken*'. In het Frans wordt dit vertaald als ***p****enser*, van dezelfde stam als *pauser*. De vibratie van het Tijdweb is in het Frans '***s****onger',* uit de woordstam *somnium* of droom. Het verbinden van trillingen van nabijgelegen knooppunten krijgt de woorden: *verband, relatie, causaliteit enz.* De denkprinsen hebben hun web genoemd het Verbond der Verbanden. Dit Verbond der Verbanden moet de Ruimte en de Tijd onderwerpen en, het mogelijk maken om toekomst en verleden te voorspellen. Hierin zijn vooral de mensen uit Scientificum ijverig.

Weet u Kardinaal, dat het voorspellen van het verleden al even boeiend is als het lezen van de toekomst. Nomen est Omen! Heer Alva, uw eigen verleden en reputatie wordt door het Verbond der Verbanden van Namen beklonken. Het luidt: Spaanse Hertog van Alva, geboren Fernadando alvarez de Toledo in 1508 en tot de geesten teruggekeerd in het jaar 1583. Alva, beter bekend als uitdrijver van Duivels, door het scheiden van lichaam en geest van de mensen. Dit gebeurt in de naam van het Ware Geloof en met het oogmerk van... (hier volgt een lange lijst, om er

zeker van te zijn dat niets wordt over het hoofd gezien op het laatste Oordeel).
Onder het bewind van Hertog Alva, en dat van zijn navolgers, werden 120.000 mensen in West Europa tot de brandstapel veroordeeld. Verlies echter de moed niet Heer Alfa, er kunnen nog tijden komen dat de maatschappij anders over u zal oordelen. Zoals gezegd, blijft de voorspelling van het verleden, al even onbetrouwbaar als de voorspelling van de toekomst.

Geen wonder dat de TAALSPIN alles over de tijd weet. Taal verbergt niet alleen vele geheimen van ons bestaan, Taal spreekt continu over en met de tijd. Wellicht heb je dit nog niet gemerkt. Let eens op de woorden: dan, straks, ooit, nooit, immer, nimmer, eens, tot, altijd, weldra, meteen, alsmaar. Met zijn alle, zijn dit markeringen van Tijd. Toch blijven die woorden ongrijpbaar. Wanneer komt ‘ooit’, hoelang duurt ‘meteen’, wanneer startte ‘nimmer’, al ooit een ‘immer’ moeten uitstaan? Probeer (eens) een tekst te schrijven zonder die woorden te gebruiken. De ware Tijd markeert voor ons een traject waarlangs we bewegen kunnen in de tijd. Dit is de eerste kennismaking met de *ware* Tijd. Wie is nu eerst: taal of tijd?

DE MENSEN-TIJD EN DE MENS ZIJN TIJD.

Er zijn vele soorten ‘tijd’. Er bestaat een tijd die door taal gemaakt wordt; er is ook nog de Aarde -tijd, een Zon -tijd, een Orion –tijd. Dit soort tijden is altijd relatief ten opzichte van iets anders, en toch behoren ook zij tot de Tijd. De Aarde -tijd kennen we van de dagen, maanden, jaren en een zestig jarige cyclus. Dit soort tijd werd afgeleid uit de onderlinge bewegingen van de hemellichamen die wij observeren.
In het Westen hebben we al snel een aantal aanvullende tijdsbegrippen ingevoerd, zoals, eeuw, uur, minuut, nanoseconde en nog meer speeltjes uit de verbanden-doos der wetenschappen. Nog altijd hebben we horlogemakers die in competitie strijden om de meest precisie tijd te evenaren. Waarom zoeken de geleerden niet naar de meest ‘perfecte’ tijd, schertst Taelman. Misschien zijn die lui nog steeds bang van de Inquisitie. Galileo werd door de Kerk tot de brandstapel veroordeeld omdat hij beweerde dat de baan van de aarde rond de zon geen perfecte cirkel is. Galileo werd niet veroordeeld omdat hij aantoonde dat de aarde (het pronkstuk van de Schepping) rond de zon draait. Het was niet omdat Gods aarde

niet langer het middelpunt van het uitspansel was. De veroordeling kwam omdat Galileo beweerde dat het traject niet een perfecte cirkel of baan volgde, maar schommelend rond een ideaal traject. Dat God een niet perfect traject geschapen heeft, was de doodzonde van de geleerde Galileo! De cirkel het embleem van de goddelijke perfectie, werd gered door de opstaande driehoek van de Kerk!
En vervolgt Taelman in zijn 'ex cathedra' stijl. Ik heb nog een vraag: ”weet iemand wat nu eigenlijk de tijd aan de Noordpool is“? Stilte. Vervolgens tekent Taelman met zijn wijsvingers een klok in het zand met een grote en klein wijzer, zoals het hoort bij een analoge klok. (Het zand werd wellicht door het Zandmannetje in de ogen van de Kardinaal gestrooid). “Welnu, mijn geleerde heren, zie hier een klok die 100% zeker, twee keer per dag de juiste tijd aangeeft, en dat kan geen van jullie klokken nadoen! Geen enkele klok kan ooit middernacht twaalf uur precies aanduiden. Ofwel is het nog te vroeg, ofwel is het al voorbij. Twaalf uur middernacht is namelijk een NU punt, dat laat zich enkel *voelen* en laat zich niet aanduiden. Is de horloge van Taelman nu een klok van de ware Tijd en het uurwerk van de geleerden een klok van de Aarde -Tijd?

Er zijn nog veel meer vragen over de tijd. Heeft ieder schepsel zijn eigen tijd? Heeft een hond een hond -tijd en een kat een kat -tijd, zoals de aarde haar tijd heeft? Is mijn tijd dezelfde als uw tijd? Taelman is weer op prikkel dreef gekomen, alsof hij de sporen van de Zwarte Ridder in zijn zij voelt. Jullie geleerden worden soms verblind door al die wetten van krachten, bewegen en versnellen. Daarmee maak je een über –robot, geen über-mensch! Nietzchie, Nietzschie…. Blijkbaar kriebelt nu ook nog de neus van Taelman. De provocatie gericht aan de Geleerde Heren van deze aarde, wordt vervolgd. Weet iemand onder jullie, wel edele geleerden, wat de definitie van ‘tijd’ is? Presenteer nu vooral niet één van uw abstracte constructies; of denkt u dat ik driehoeken en imaginaire getallen knabbel als ontbijt? Het blijft lang stil. Vooralsnog geen geleerd verweer, ik vermoed dat de haas nog steeds de schildpad aan het inhalen is. Inderdaad, niemand heeft ooit een definitie van de tijd geformuleerd.
Taelman breekt de wetenschappelijke stilte. De beste omschrijving die ik in mijn eigen begrijpelijke taal heb gehoord, en trouwens die komt niet van een emeritus professor, maar is door een simpele geest bedacht, iemand die begrepen heeft wat NU is.

‘Tijd is het mechanisme dat belet dat
alles tegelijkertijd zou gebeuren.”

Hiervoor gebruiken we het woord *temporiseren*, wat een verkorting is van TEMPERIODISEREN of ‘*temps periodiseren’.* Tijd in perioden hakken betekent, tijd creëren. Alchemie of weer een taalintimiteit?

Tijd temporiseren gebeurt door ‘periodieke merktekens’ neer te zetten, iets wat gebeurt op alle momenten en plaatsen, dus zowel in tijd als in de ruimte. De natuur is vol van die merktekens. Voor ons mensen zijn de belangrijkste mijlpalen, geboorte en de dood. Daartussen is het één net van tijd knopen die met draden aan elkaar geknoopt werden. De knopen zijn de momenten die wij ons herinneren. Het zijn merktekens die herkenbaar zijn voor groepen van mensen (niet iedereen voelt zich door alles aangesproken). Hetzelfde geldt ook voor locaties; aandacht voor iets is niet eeuwig durend.
Tijd, plaats en gevoeligheden zijn het canvas van een Cultuur. Dit kan zo zijn voor families, verenigingen, bedrijven, staat, enz.
Als de boswachter in het sprookje van Roodkapje, zijn pet afneemt wanneer hij langs een hoopje opgestapelde keien komt (wellicht door Duimpje gebouwd), dan behoort dit tot de Cultuur van de bosopzichter. Al de aangebrachte tekens zijn lid van Semiotica. Opnieuw welkom in de heimat Semiotica, zegt Taelman trots met een afgemeten ceremoniële reverence, eigen aan zijn persoonlijke cultuur.
Ondertussen hebt u kennis genomen met de figuranten van Taal die overal tijdvlaggen -woordjes neerplanten zoals: *nu, toe, dan, nog, immer, nimmer*. Hiernaast hanteer ik ook nog in de geschreven taal andere tijdtekens zoals: *punt, komma, puntkomma, vraagteken, uitroepingsteken, dubbel punt, spatie, alinea*. In gesproken taal horen daarbij nog *de pauzes, stiltes, toonvariaties, O! en ach* ! Al deze tekens zijn er om een tijdweb te ‘creëren’. Probeer maar eens een tekst te schrijven zonder die ingrediënten. Zelfs in een tekst met spaties, punt of komma’s, raak je geen drie lijnen verder zonder te putten uit het blik van ‘dan, toen, immer, altijd, steeds enz.’. Die woorden zijn de *beat*, de hartslag en de verkeerslichten van Taal. Semiotica is één grootse vlakte waarop een breed boeket van Tijd bloemknoppen verspreid staat. Iedere knop is geprikt in een ‘Nu’ gaatje. De Nu gaatjes vormen de knooppunten van het Tijdweb.

Een andere illustratie van wat de ‘Nu momenten’ en de ‘web -verbindingen’ kunnen voorstellen, kan je ook vinden in Kunst. Visuele kunst raakt ons in één flash, een NU moment van geen tijd. Je kunt wel lang naar het schilderij of de architectuur blijven kijken, maar de flash waarom je blijft staren is in geen tijd en het effect is ook tijdloos. Ook morgen word je er door gefascineerd. De verbindingen met andere Nu -momenten, of Nu -monumenten, kan men best illustreren met ‘melodieën’. Het is kennelijk alsof je die altijd gekend hebt. Twee noten zijn genoeg om een melodie te herkennen, zelfs jaren uitelkaar. Over een melodie kan je niet nadenken. De impact van de melodie verdwijnt als je ze sneller of langzamer probeert af te spelen. Een melodie wil niet gebonden worden door de tijd van de mediaspeler. De melodie heeft haar eigen tijd, onafhankelijk van de mensentijd. De luisteraar kan enkel van een melodie genieten als hij/zij zich voegt naar de tijd van de melodie. Het is precies als de relatie tussen een persoon en zijn huisdier, je moet er je naar toe schikken. In het woordje ‘schikken’ zitten namelijk twee ‘ik -en’.

Wanneer je alles over trillingen wil leren dan moet je beslist in de gouw van Scientifica wezen. Trillingen worden gemeten en uitgedrukt in het begrip ‘frequentie’, wat staat voor: het aantal trillingen per tijdseenheid. Frequentie wordt ook wel eens de Inverse van de tijdsduur genoemd. Het wiskundige verband is eenvoudig: het product van Tijd met Tijdinverse is gelijk aan één. In wiskundige notatie is dit $T \times T^{-1} = 1$. (T^{-1} stelt de Tijdinverse voor). Er zijn vele woorden die vorm geven aan de inverse tijd. In het dagelijkse leven gebruiken we de termen: seconde, uur, eeuw, enz. Een groot gedeelte van onze tijd wordt gemerkt met frequentie termen. Voorbeelden zijn: drie pillen per dag, één maal per jaar op vakantie, acht uur slapen… Daarenboven zijn er nog veel verborgen begrippen die puur tijdskokken zijn en die een invloed uitoefenen op ons dagelijks leven. Uw horloge, de lijnen per seconde die uw televisie beeld bepalen, de klok van de processor van uw computer, de schakelfrequentie van uw mobieltje en GPS. Alle behoren ze tot het T^{-1} arsenaal die het tempo aangeven en die je volgen zal.

Hoe minder we Tijd temporiseren, of met andere woorden, hoe meer we laten gebeuren in een korte tijd,

hoe minder we aan onze eigen tijd kunnen spenderen. Het product Tijd x Inverse Tijd blijft gelijk aan 1.

Dat tijd en herhaling nauw in verband staan, kan worden geïllustreerd met routinematige gedragspatronen. De eerste keer dat je een traject aflegt, duurt het altijd lang. Hoe meer je dezelfde weg aflegt, hoe minder lang het duurt. Dit geldt voor alle herhalingspatronen. Herhalen doet de tijd vliegen. Je vergeet gewoon de tijd.
Sinds Copernicus en Galileo de mensheid heeft overtuigd, dat de aarde samen met andere planeten rond de zon draaien met ieder een eigen frequentie, heeft men eigenlijk stilzwijgend de Inverse Tijd ingevoerd. De industriële revolutie onder de inspiratie van o.a. Isaac Newton heeft de Inverse Tijd in ons leven ingevoerd als de dominante Tijd. Afstand afleggen moest in een bepaalde tijd gebeuren. Een taak uitvoeren werd aan een tijdbestek geknoopt. Alles wordt aan een tijdschaal gerelateerd: organisatie van het werk, salaris, pensioen, kostprijs van iets, enz.

Om dit bewustzijn te vermommen krijgen we een arsenaal van toestellen toegeschoven om het tempo te kunnen volgen van de inverse tijd T^{-1}. Er wordt permanent een rad van de virtuele tijd voor de ogen gedraaid in onze moderne Aarde tijd. De virtuele tijd is in feite een tijdmonster dat maar één doel heeft: zo veel mogelijk te 'doen' gebeuren in uw persoonlijke tijd. Zo krijg je geen eigen Tijd. Uw tijd wordt door '*Big Brother'* gestolen. Wiskundig is -het product van uw eigen tijd met uw virtuele tijd, altijd gelijk aan één. Dus als de ene component verhoogt, blijft er minder over voor de andere. Vele mensen beseffen al niet meer dat ze een eigen tijd hebben. Hun eigen tijd ervaren ze nog enkel voor de spiegel in de badkamer of achter de gesloten deur van het toilet. De virtuele tijddomineert dusdanig de eigen tijd dat de mensen schrik krijgen van hun eigen tijd. TV, mobilofoon, een volle agenda, vele mails; alle behoren ze tot het grote excuus om de confrontatie met de eigen tijd niet te moeten aangaan. De mensen zoeken de luidruchtige menigte omdat ze bang zijn van de noodkreet van hun eigen stilte [405 –p256].
Als oplossing verstoppen we ons in de virtuele wereld van de media. We voelen ons ongelukkig als niet ieder kwartier een sms berichtje valt, of als we het een dag moeten stellen zonder e-mail. Het voorbeeld van climax, is de verslaving aan de video spelletjes met virtuele levens en tezelfdertijd wordt nog TV gekeken en

chatten ze met de vrienden simultaan met wat getwitterd tussendoor op meerdere '*community sites*'. Er is zelfs een ziekte naar genoemd; personen die een verlatingsangstfobie ervaren bij het missen van hun mobilofoon of *blueberry,* worden nomofoob geheten naar *no mobile fobia.* In onze moderne tijden vluchten massa's mensen in de virtuele wereld tot… de dood hen scheiden zal van hun twee Tijden. Dan zijn Tijd en de Virtuele Tijd opnieuw verenigd.

Het verbaast niet verbaasd dat zoveel pubers zo vroeg en vlug de 'cultus van de dood' in hun leefwereld binnen brengen. Ze hebben zichzelf geoefend in het versneld verwerken van altijd meer feiten en situaties; ook de dood behoort daartoe. Als ze zich in dit proces vergalopperen dan wordt zelfdoding een uitvloeisel van het proces.

Dat de TaAlchemist een betoog houdt als een aardse geleerde, zal wel een reden hebben, zo denkt Klein Duimpje. Zonder Tijd en Inverse Tijd is er beslist geen schepping. Voor de Big Bang waren Tijd en Inverse Tijd één. Kardinaal Alfa die wel meer saaie leerstof heeft verteerd, vindt het jammer dat hierdoor wellicht de naakte nimfen zijn droom overslaan. Gelukkig bestaat er geen tijd in dromen; dingen gebeuren wel in een volgorde, maar dat is niet hetzelfde als tijd. Taelman zou niet de Taalalchemist zijn als hij nu niet wat afleiding zocht in een gedichtje over de Tijd.

Je ziet maar.

Hij was nog jong.
Zij riep: kom, kom vlug, kom veel.
En hij liep en kwam zeer veel.
Juist op tijd om te zien
dat Zij het niet was,
nu zijn tijd is vergaan.
Tot ziens ooit.

Zie je wel.

Zij was nog jong
Hij zei tot haar: ik hou van jou.
Zij gaf zoveel liefde aan de Liefde,

Dat zij Hem vergat,
tot hij er niet meer was,
en ook haar tijd was vergaan.

Zie je nu dat
Liefde alleen Liefde lief heeft.

We kunnen de TaAlchemist niet verwijten dat hij de eer van Taal en Literatuur hooghoudt. Het is trouwens zijn eigen winkel. Hij raad ons aan regelmatig een boek te lezen, zo kunnen we wat van onze eigen tijd terugwinnen.
Hoezo Taelman?, repliceert de nuchtere geest van Alfa.
Welnu, ik heb u verteld van de punten, komma's en het blik vol met 'dan -nekens '. Die tekens en woorden geven het ritme aan van het verhaal of de boodschap die de tekst kwijt wil. Ook dit tempo brengt op zijn beurt een virtuele wereld binnen in uw eigen Tijd T. Dit is de manier waarbij de auteur in zijn boek een mensenleven comprimeert, of het verhaal van een familiedynastie overspant of een oorlog, een romance en een triller in uw eigen Tijd binnenloodst. Het grote verschil met de vorige voorbeelden van videomedia, is dat het lezen van een boek uw eigen actie is, een actie die behoort tot de eigen tijd. Je kunt zelf het tempo bepalen om te reflecteren, zelf een opinie vormen, mede genieten of ondergaan. Deze actie wordt duidelijk bepaald door uw eigen T-Tijd. Op die manier wordt de Inverse Tijd beter gebalanceerd. Trouwens een goede auteur weet vooral hoe een boeiend spel te smeden tussen T en T^{-1}. Terecht met trots kan Taelman besluiten dat *Taal de moderator is tussen uw eigen twee tijden T en* T^{-1}.

Soms vloeien T en inverse-T perfect over in elkaar. Dit is het geval in een Mythe of in poëzie. Alles in een mythe speelt zich af in 'geen' tijd, een tijd van toen, die 'nu' is en waarin nu zich in 'toen' en 'dan' afspeelt. Het Tijdweb kent in een mythe geen Nu-punten. Het is zoals in een droom waar plaatsen, momenten en personen alle door elkaar verschijnen, zonder de volgorde te respecteren zoals wij die ooit ervaren hebben.
Alfa, ik heb je al veel verteld over de dromentaal van de mensen. Het wordt nu langzamerhand tijd om u voor te bereiden voor de tocht door de gouw van Dichtomicum en Scientifica. Op die tocht is het van groot belang om de wisselwerking van Tijd en Inverse Tijd goed te snappen. Daarom nog wat Tijd-Sport.

Neem een privé belevenis in uw eigen tijd T. De intensiteit waarin iets beleefd wordt, bepaalt de diepte (of hoogte) van de trilling van het Nu punt op het tijd-web. De emotie plant zich verder, of laat zich voelen, in de Inverse Tijd T^{-1}; die op zijn beurt een echo terugstuurt naar het Nu T –punt. Een echo is een regelmaat van signalen die antwoorden op het oorspronkelijke signaal.
Stel dat je een ongeluk overkomt. Emotioneel zal je dit wellicht heel intens beleven in de T–tijd. In de buitenwereld (het T^{-1} -web) creëert dit voor u een serie bewuste acties die in uw T -tijd gespreid worden. Er komt een ziekenwagen, politie, verzekeraars, briefwisseling, telefoontjes, dokters afspraken enz. Over de tijd gebeuren er allerhande acties. Vele acties herhalen zich meerdere keren of, anders uitgedrukt, ze hebben een repetitief karakter. Deze acties doven echter uit in de tijd. Hoe intenser het T–evenement is hoe breder het spectrum van de acties in T^{-1} die op de gebeurtenis reageren.
Onthoud vooral de formule $T \times T^{-1} = 1$. Als iets voor u intens gebeurt (in een korte tijd), zal het ook heel lang nazinderen in vele andere dingen in jou leven. Emotionele evenementen die we in ons eigen leven beleven, maar ook de collectief aangrijpende gebeurtenissen, krijgen altijd een brede respons. De moord op J. F. Kennedy klinkt nog decades lang na in het brede publiek. Als Jezus werd gedood, was dat toen ook zo. Dit zijn gebeurtenissen die het web van -plaats en tijd, fel doen trillen. Vele mensen voelen die trillingen nog altijd als in hun eigen Tijd. Sinds twintig eeuwen sterft Jezus iedere dag opnieuw op het kruis en neemt de Kerk de rol op zich om de T^{-1} ontstaan door Jezus' dood, te regenereren. Je kunt die Jezus T^{-1} negeren, wat de ongelovigen doen, of je kunt er betekenis aan geven en balanceren met je eigen T, wat de gelovigen doen. Moslims bidden vier maal per dag en herhalen bij iedere actie die ze besluiten (in hun eigen Tijd), met de zin "als Allah het toestaat".

Het wiskundige model van $T^*T^{-1} = 1$ wordt het best in lekentaal omschreven door de volgelingen van Buddha. Het leven wordt voorgesteld door een draaiend wiel. De frequentie van de draaibeweging is equivalent met de tijd, de eigen tijd. Het wiel laat in het zand (of de omgeving) een spoor na. Je wordt herkend in de omgeving. Je rijdt je op een spijker die in uw wiel blijft steken(een emotionele gebeurtenis). Dit laat zich zien in het spoor; de spijker laat zijn eigen spoor na. Met ieder omwenteling van het wiel verdwijnt de spijker wat dieper in de velg; het

merkteken in het spoor vervaagt bij iedere omwenteling. Deze merktekens in het spoor die je nalaat in de omgeving, zijn de echo's uit de inverse T-tijd naar uw eigen T–tijd. De tekens verdwijnen in de omgeving maar niet voor jou. De spijker blijft steken in het wiel.

Wetenschappers noemen Tijd x Inverse Tijd een spectrum. Een spectrograaf is een elektronisch toestel dat de frequenties en hun intensiteit weergeven van een gebeurtenis of de samenstelling van de stoffen of componenten binnen een geheel. Zo is bijvoorbeeld forensisch onderzoek niets anders dan een spectraal analyse. Men zoekt sporen van stoffen in hoeveelheid, aard enz. , die met het object in contact zijn geweest en besmet of beïnvloed hebben. Daarom zal je zeer aandachtig moeten wezen als we door de Gouw van Scientifica trekken. Wetenschap is namelijk één groot forensisch onderzoek naar het Woord, dat Woord dat nooit werd uitgesproken.
Laat mij jou een voorproef serveren van wat de lui uit Scientifica over Tijd vertellen (echter niet verklaren). Het aller grootste moment dat je in Scientifica vindt, is de BIG-BANG. Het is een moment monument, een monument moment, een 'mono Nu - ment'. De Big-Bang is het gezochte Woord dat zich nooit heeft herhaald. Dit is waarschijnlijk ook de beste illustratie van de Tijd en zijn Inverse Tijdsbroeder. In wezen is de Big-Bang theorie een wiskundig model, wat empirisch door de wetenschappers wordt bewezen als -waar en consistent. Een ontzettend krachtige energieknal ploft in een ontzettend korte *tijd*. Die tijd is de T–tijd van de knal. De T^{-1} van de knal kan je uitleggen als de tijd waarin wij leven. Al wat maar mogelijk is, kan gebeuren met alle mogelijke frequenties of herhalingen. Wiskundigen noemen dit een Fourier seerie, naar de Franse mathematicus (1768-1830). Fourier heeft samen met Nobelprijswinnaar Paul Dirac (1902-1984), aangetoond dat een tijdsfunctie (gebeurtenis in de tijd) als de som van een reeks periodieke afzonderlijke functies (gebeurtenissen in de tijd) kan worden omgetoverd, of beter uitgedrukt, ontrafeld. Dit principe heeft zijn nut en toepassingen bewezen in de Natuurkunde van de kleine deeltjes en heeft vele praktische toepassingen in de Elektronica en de Communicatie Wetenschappen. De lezers elektronici hebben hier een voetje voor in het begrijpen van deze uitleg.

Wellicht behoort ook uw incarnatie, Heer Alfa, tot die herhalingen. Ik begrijp wel Kardinaal, dat je liever droomt van nimfen. Liever dan in je dromen te moeten luisteren naar verhalen uit Scientificum of filosofische hersenspinsels van een Taalalchemist. Eens dat je het mechanisme van Tijd doorziet, kun je ook beter genieten van de charme van Taal van Toen. Toen u nog Alva heette, ook toen al was er de spanning om het evenwicht te vinden tussen de mens zijn Eigen Tijd en zijn Inverse Tijd. Laat mij u trakteren met het tijdbestek van de Lekenbroeders van een Kloosterorde in de jaren 1300 -1400. Het gebruik van de Eigen Tijd werd toen ingebakken in het dagelijkse leven, althans voor die kinderen van God die in kloosters opgroeiden.

Niet alles wat de Kerk bepaalde was dwaas, in tegendeel, de mens hoefde (mocht niet) nadenken, maar hiervoor kreeg hij wel de zekerheid van het paradijs als hij maar gehoorzaam was. De oefeningen in stilte herinnert ons mensen eraan dat we uit stilte komen en terug naar stilte varen. Daartussen mag hij lawaai maken zoveel hij maar wil. Het is echter wijs de voeling met de stilte niet te verliezen. Als het kabaal verstomd zal het gemakkelijker zijn aan de stilte te wennen. Dit zullen de broeders van het Roo -klooster ondertussen wel kunnen beamen.

Aus die Laienbruderstatuten und ein meditationsprogramm Aus Rooklooster.

TIEN CAPITTELEN SONDER VERGHETENISSE TE ONTHOUDEN.

Teerste capittel is van den arbeyt.
Sie sullen haren arbeyt trouwelijc ende nerstelic doen ende malcander gheen exemple der traecheyt en gheven.

Tander vanden eeten ende den reventer.
Sie sullen met twee handen drinken ende si nieten ghierichlic storten op die spise, mer die spise zelelike nemen nie na lust des vleyschs, mer als meiciin des lechaems.

Dat derde vanden silentium te houden.
Die ghene die van ghewoenten siin silentium breckt, sal een tijt met nyemant moghen spreken.

Dat vierde vander kerken ende den diest gods.
Sie sullen devotelic bidden voer alle staten der heyligher kerken, als voer onsen paeus, voer onsen bysscop, voer den here vanden lande.

Dat vijfde vander collatie ende den heilighen daghen.
Dan moghen sie wael een tijt gaen in haer cellen, overdenckende wat heme is gheleert in der collacien.

Ten seste vanden capittel te houden.
Voert die eniche becoringhe lidet van enighen dinghe, die sal gaen toten prior ende segghen hem sinen hinder.

Dat sevende van uutreysen.
Als sie buten siin, so sullen si wachten van loghenen, van zweren, van te bedrieghen, ende van alrehande ander quaetheyt die onder die waerlicke zaken pleghen te menghen.

Dat achte van haren biechten ende monighen.
Si sullen op hoeren knyen ende bloots hoefts hoer biecht spreken.

Dat neghende van alre hande cleyn puncten.
Als si van binnen gheroert of enighe passie inder herten ghevoelen, als moghen si best den brant des toorns die hem in der herten op is gestaen, bluschen ende uuytdoen

Dat tiende vanden onderzoekens der ghebreken.
Saltu oefenen met overdencken diinre toecomender doot, dat toecomende eordel, die pine der hellen in die afrondighe put vol vuers, alles stankes sonder lucht en die bliscapen des ewighen levens.. [106 -p33-55]

DE TIJD VAN TAAL.

Plots provoceert Taelman opnieuw.
Alfa, hoe vaak ben je al geïncarneerd? Weer iets om van wakker te schieten! Sluimer maar verder Kardinaal, vervolgt Taelman. Ik weet als geen ander, dat mensen in hun dromen nooit tellen en ook niet tellen kunnen. In droomland bestaat niets dat enig verband heeft met systematiek of logica. Heb je al eens een kruiswoordraadsel opgelost in je droom; of de tafels van vermenigvuldigingen afgerammeld? Nee, zo iets kan niet in een droom. Je kunt wel afzien omdat een kruiswoordraadsel niet opgelost raakt, maar er komt geen fee die je uitlegt hoe het moet en waarom iets niet klopt. Je kunt wel een inzicht in iets krijgen gedurende je slaap, maar taal- of rekenfouten maken, dat is iets voor de wakkere mens. Dat Taal en Dromen iets gemeenschappelijk hebben, dat heb ik al uitgelegd.
Alfa, weet je wat Taal eigenlijk wel is? Wie ben ik als Taalman? Wat betekent Taelman in de geschiedenis van de mensheid? Kan ik mij terecht op het voetstuk naast uw God plaatsen? Herinner je nog dat zonder Taal er geen *sprake* kan zijn van God. Je kunt God verzinnen of hem horen in uw gedachten, maar zonder taal, kan nooit iemand te weten komen wat je ooit hebt bedacht. Iedere gelovige wordt en blijft een Kerk in zichzelf. Zonder Taal hebben we geen Kardinalen nodig, enkel slimme Klein Duimpjes, die ons de weg tonen naar onszelf. De Kardinaal slikt in zijn droom. Stel je voor, een wereld zonder Kardinalen, is al even erg als een wereld zonder God. Wie moet nu de zielen redden? Draai en keer zoals je wilt, zonder Taal, zonder spreken, preken, schrijven, lezen, kan nooit de boodschap van eeuwig leven worden overgebracht. Het wordt nu toch wel langzamerhand tijd wat meer te leren over het Taalwapen.

Taalgeleerden beschouwen Taal als constructies van Lego blokjes waarmee de mensenkinderen wat kunnen knutselen, zoiets wat ingenieurs doen. Alle soorten lego onderdelen krijgen een sticker, die een opdeling maken onder rubrieken als: naamwoord, werkwoord, bindwoord enz. Deze woorden worden meteen aan het ‘werk’ gezet: naamwoorden moeten een *naam* overal meedragen, de werkwoorden moeten multidisciplinaire taken uitvoeren of anders gezegd *werken.* De koppelwoorden of *koppelaars* zullen de verbindingen de onderlinge relaties leggen. Vader, zoon en geest. Dit is de primaire indeling van woordsoorten.

In de catalogus van Taelman komen nog veel meer soorten woorden voor. Eigenlijk zijn dat maar ‘concept kreten’ bedacht in pogingen om de werking van Taal te begrijpen. Voorbeelden zijn: bijvoegelijke naamwoord, voorwaardelijke vorm, lidwoord enz. Eigenlijk zijn er veel te veel om op te noemen. Nooit heeft één van deze benoemingen Taal verbeterd of iets aan Taal toegevoegd. Enkel een last voor scholieren. Wat wel zin heeft is het afpellen van moeilijke woorden, om uit te maken wat ze echt bedoelen. Bij het uitkleden van vele woorden vind je dat er nog wat zijn die beginnen met eenzelfde voorzetsels of eindigen op gelijke achtervoegingen. Hier moeten we zoeken naar de diepere betekenis van bijvoorbeeld ‘ver-, -heid, ta-‘, enz. Deze oefening helpt in het begrijpen van hoe een taal functioneert in haar privaat leven. Vooral wie de taal van Scientifica wil beheersen, krijgt hier veel steun. De meeste voor- en na -zetsel woord fragmenten zijn restanten uit de taalvoorouders. Voorbeelden zijn: ambi-, ana-, cata-, dors-,eso-, … vas-, zym-; -ation, -chym, -duct, -gram, -ous, -ura.

Verder zijn er veel geleerden die onze gesproken of geschreven taal wetenschappelijk klinisch analyseren, op zoek naar DNA slingers van Taal en de onderlinge verbanden. Wat soort type woorden zijn mogelijk in welke combinaties? Hoe verschillen ze in de boodschap die ze overbrengen? Dit zijn uiteraard wel academisch nuttige studieobjecten. Zeker hebben ze nut bij automatische vertalingen en correcties met de computer. Dikke boeken worden hierover geschreven; evengoed als over het bestaan en het wezen van God. Taal en God gedragen zich opnieuw als één.
Met alle taalanalyses hopen de geleerden het geheime leven van Taal te ontdekken. Liever nog, het is de stiekeme hoop van de taalwetenschappers om zelf een Mensentaal te ontwerpen. Het ultieme doel is het -Intelligente Taal Design, waarmee alles duidelijk kan worden gemaakt.

DUIDELIJKHEID, EENDUIDIGHEID en ZEKERHEID, dat is wat de mens mankeert. De mensen hebben van alles uitgevonden om toch maar zekerheid te af te kopen door te proberen alles voorspelbaar te maken. De Wiskunde, de Logica, de Natuurwetenschappen, alle hebben tot nog toe bijgedragen tot de ‘Grote Sociale Zekerheid van de Mensheid’. De enige intellectuele capaciteit van de mens

die niet deelneemt aan de opbouw van sociale en persoonlijke zekerheid, is *taal*.
'Je bent opnieuw Religie vergeten' mort de Kardinaal tussen zijn gebenedijde tanden. Taal mag dan wel de drager en verspreider zijn van alle kennis, maar ze helpt ons zeker niet om op een eenduidige manier, de waarheid te vertellen, en nog minder om zekerheid in te bouwen. Met taal kan je nooit iets grijpen en taal laat zich ook nooit strikken. Precies zoals met God.
Alfa, wat is het moeilijkste als je een andere taal studeert?
Juist: de veelvuldige betekenis en de juiste betekenis van de woorden in een bepaalde context te kennen en te kunnen gebruiken. Zelfs al beheers je een andere taal behoorlijk, dan nog zul je ondervinden dat bepaalde dingen in die taal niet te vertalen zijn, of veel meer woorden vergen om de idee in je eigen taal te uiten. Dit soort dingen behoren tot de ziel van de taal. Zo heeft iedere taal een eigen ziel om de cultuur van zijn volk te weerspiegelen. Een woord laat zich niet binden aan één enkele betekenis. Meestal omvat het woord een betekenisveld, dat soms zeer breed uitstrekt; maar op een andere keer kan die betekenis krap eng zijn.
Een woord op zichzelf heeft geen enkele betekenis, het is het eerste keitje dat Klein Duimpje opraapte en nog in zijn hand houdt; het woordsteentje heeft nog geen bestemming of rol gekregen. Sommige woorden worden veel gebruikt, of komen veelvuldig voor. Andere woorden duiken enkel één keer op. Om een beetje een taal te beheersen moet je wel ongeveer 2000 woorden kennen.
Aangezien mensen in hun droom niet kunnen tellen, vriend Alfa, zal ik het voor u doen. Het komt uit een Engels boekje dat bedoeld is voor anderstalige leerlingen die Engels studeren. De belangrijkste woorden, met hun frequentie, en ieder apart met zijn pallet van betekenissen, worden gerangschikt naar hoe vaak de woorden voorkomen.
De auteur, Michael West [211], heeft hiervoor fragmenten uit teksten verzameld van verschillende schrijvers en rubrieken die bedoeld waren voor een bepaald publiek. Van de 1900 meest gangbare woorden heeft M. West uit de teksten 5 miljoen woorden genomen, gerangschikt en geteld hoe vaak ze voorkwamen. Van de courant gangbare 1900 woorden, blijkt dat er een 100 tal woorden veelvuldig gebruikt worden en daarbovenop nog een 10-tal die zeer frequent herhaald worden. Er is een gradatie in de frequenties, variërend van zeer vaak tot

minder frequent. De frequenties volgen een mathematisch verband dat genoemd wordt een ‘vermogens wet’ (*power function*). Dit is een verband dat zeer veel voor komt in de natuur en in het dagelijkse leven. Voorbeelden hiervan zijn: 1% van de aardbevingen hebben een kracht van meer dat 7 op de Richter schaal, 10% tussen 7 en 6, 80% minder dan de 4. Een ander voorbeeld: 80% van de omzet van een bedrijf komt van 20% van het producten assortiment.

Laten we nu eens Taal tellen!

Van de - *5* miljoen lopende tekst woorden, is de verdeling ruwweg:

15 zeer frequente woorden nemen zowat
15% van het totaal in beslag.
100 frequente woorden nemen voor hun rekening
25% van het totaal.
1850 specifieke woorden vertegenwoordigen
60% van de 5 miljoen totaal -woorden die in de verzamelde teksten voorkomen.

Nu gaan we de 1965 verschillende woorden analyseren naar hun betekenisveld. Van de 100 tot 150 tal veel herhaalde woorden (*40 %* van de tekst), kan als groep ook een betekenis kan worden gegeven. Mits een beetje verbeelding kan men die categorie nog onderverdelen in vier subgroepen.

25 % refereert naar een tijd -indeling of mijlpaal.
25 % duidt naar de ruimtebegrip.
25 % speelt de rol van koppelaar die een relatie smeedt met iets anders.
25% omvat een groot aantal tamelijk ongrijpbare woorden die als achtergrond, voedingsbodem of als context dienen.

Aangezien de telling uit teksten in het Engels komt, zijn de voorbeelden ook in die taal. In absolute aantallen komen de volgende woorden het meest voor: *(The), of, a/an, that, in/into, it, his, on, with, not, this, or, for, one, say.*
Het woord ‘*the*’ werd niet meegenomen in de series aangezien het meestal een aanzet is tot een ander woord en als dusdanig geen eigen karakter heeft. Men kan het Nederlands woordje **het** ook

beschouwen als een referentie naar het Niets, waaruit ieder ‘begripwoord’ werd geboren.

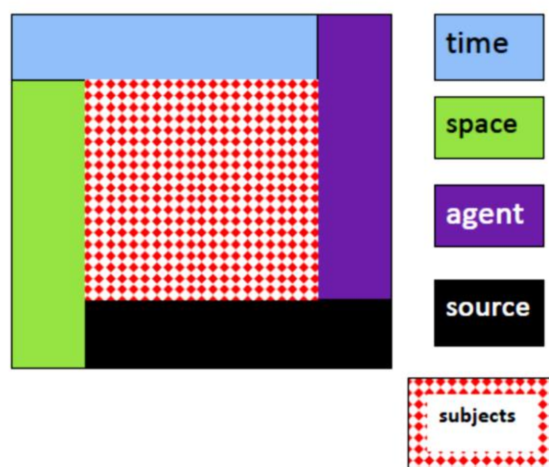
De rangorde van tijdruimte woorden is: *A, that, in, where, there, on, by.* Je kunt gemakkelijk zelf uitmaken dat de meeste van deze woorden zowel een referentie kunnen zijn naar de ***tijd*** als naar een ***plaats***. Taal maakt niet zoveel verschil tussen tijd en plaats.

De rangorde van de ‘ koppelaars (*agent*)’ verbindingswoorden is: *of, by, from, for, with, on, what, why.*

De rangorde van de context of achtergrond woorden is: *It* (1/3), *of* (in relatie tot bijvoorbeeld ‘of the most..’), *that* (the man that…), *they*, *of* (of the people), *all, such, any, some, what* (what is it beautiful).

Als we taal voorstellen als een open veld, dan wordt *40%* van het veld ingevuld door gelijke oppervlakten die ruimte, tijd, netwerkers en de achtergrond voorstellen. De andere *60 %* zijn de bloemen die de betekenis in zich dragen.

Een infografische voorstelling ziet er zo uit:

Beste Kardinaal Alfa, ik weet wel als je straks weer wakker wordt en over deze opdeling nadenkt, dat je heel wat repliek kunt formuleren, wellicht terecht. De bedoeling is niet om een scholastiek document te produceren, maar je taal te laten voelen, te smaken, kortom wat ik, Taelman, als Taalalchemist kan en ben...een beetje God, nietwaar! Ik schep ruimte en tijd uit een duistere achtergrond. Hierna geef ik aan dit alles de richting aan,

wat ook de kei -monumenten van Klein Duimpje voorstellen, of wat een verkeersagent doet. Precies als de Schepper deed in het scheppingsverhaal, blaas Ik de TaAlchemist dan leven in het geheel door het een ziel (doel) te geven. Het resultaat van deze collage is beslist geen mirakel. Taal is immers een proces dat onze dagelijkse realiteit reproduceert. Realiteit is voor ons mensen: tijd en ruimte. Toch kunnen we die realiteit niet echt met ons verstand vatten. Realiteit is veeleer een aanvoelen zoals het tintelen in een *Nu* punt, en het trillen dat zich verspreidt over een web van tijd en ruimte. De richting waarlangs we ons bewegen wordt gegeven door de agentwoordjes.

Blijft nog de context of de achtergrond; dit is de meest mysterieuze dimensie van de werkelijkheid in ons leven. Ook een web hangt ergens aan vast. De reden waarom ik je leer dromen beste Alfa is nu precies, omdat je via dromen, het meest kunt te weet komen van het mysterie woordjes '*er, het, ze, amper, ieder, wat* (is het koud), *alle*, ...' Die woordjes proberen alsmaar een speciale boodschap te verklappen. Dit lukt hen eigenlijk maar een klein beetje in de dromen van de mensen. Voor de wakkere mens zijn die woordjes niet veel meer dan 'stof' dat toch overal tussen blaast of dwarrelt. Tot stof zal iedere mens terugkeren. Niet waar Kardinaal.

Klein Duimpje die goed bij de les blijft, vraagt nog hoe het zit met de 1900 woorden die minder frequent voorkomen maar wel in een zeer grote variëteit, wat Taelman de bloemen op de weide heette. Hierop vervolgt Taelman dat we deze woorden kennen doordat we die ooit *ervaren* hebben. Als we die woorden horen of lezen, gaat bij ons een beeld of een begrip meetrillen. We begrijpen waarover het gaat, al bedoelt de spreker of auteur misschien niet precies het zelfde als wat wij ons voorstellen. Dit soort betekeniswoorden hebben ons ooit in een Nu punt doen trillen. Het begon als toen we als peuter alsmaar hetzelfde woordje of spelletje wilden herhalen. Dit proces is eigenlijk nooit gestopt. Als student blijven we maar de leerstof herhalen tot we 'het' eindelijk begrijpen.
Daarom herhaal ik opnieuw dat een *begrip,* een samen grijpen is van tijd en ruimte. De dingen die we begrijpen zijn die dingen die we in ons geheugen bewaren en weer kunnen oproepen. Die oproep wordt echter niet beantwoordt met enkel één naakt woord;

opnieuw hoort er een beeld bij. Meestal verschijnt het woord in een beeld waaraan een gevoelservaring plakt.
Neem bijvoorbeeld het woord ‘recessie’; voor de ene persoon roept dit woord een tekst op uit zijn leerboek economie; voor iemand die een economische recessie persoonlijk heeft ondervonden, zal wellicht denken aan besparen of werkonzekerheid. Uit de combinatie van bestaande beelden creëren we nieuwe begrippen en ook nieuwe woorden.
Omdat dit alles gebeurt in onze gedachten, behoren alle begrippen uiteindelijk nog altijd tot onze droomwereld.
Wetenschap wordt gedroomd Kardinaal; wat niet kan gezegd worden van het Geloof. Dat zal je allicht aanmoedigen Heer Alva, om nog meer te leren over Dromen. Dromen vormen de alfa van kennis. Onze dromen herinneren meer van wat wij ooit *ervaren* hebben, dan wat wij ons in wakkere staat kunnen oproepen als herinnering. Dromen vormen het labyrint van al onze Nu punten. Daarom vriend Alva, vertel ik u dit alles in uw slaap, want dromen en taal zijn zus en broer. Nog even het woordje 'ervaren': ervaren is een kennismaking wat *er* is, het is een glimp opvangen van de blinkende steen door eromheen te varen.

DE EERSTE WOORDEN.

Zo hebben ook de eerste schrijfmensen hun dromen verwoord in de eerste woorden.

Dit zijn de eerste tijdtekens. Dingen die zich voordoen en zich herhalen vormen ‘tijd’.

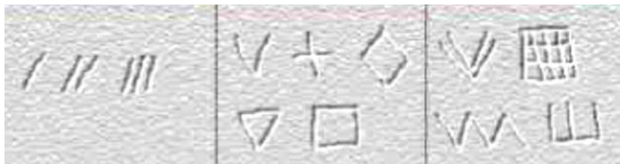

Dit zijn voorbeeelden van de eerste verbindingstekens.

Dit is de verschijning van de eerste geest, een mysterieus magische teken heeft zijn intrede genomen.

Verdere ontwikkelingen worden enkel complexer. Steeds wordt verwezen naar ‘tijd en ruimte’, hoe de de dingen aan elkaar verbonden zijn, en uiteindelijk het symbool van wat wordt bedoeld of welke betekenis men aan het ‘iets’ wil geven.

Een zin waarin tijd en ruimte tekens voorkomen.

Uit een zin met verbindingswoorden.

Dit zijn Betekeniswoorden die symbool zijn van een aanvoelen.

Uit [712]

INTUITIE.

Pienter Duimpje heeft ondertussen ervaren dat ook zijn mirrim een eigen Nu positie heeft. Bij ieder mirrim hoek is het namelijk zo dat de mirrim zijn tijd neemt vooraleer een beeld scherp te stellen. Het is alsof focusseren ook zijn tijd vergt. Dit is zeker het geval als men van het m-beeld wil overschakelen naar het p-plaatje en omgekeerd. Toch zijn er posities van de mirrim waarin het verkregen beeld alles in eens verteld. Dit is een vreemd verschijnsel; een inval zonder tijd waarin men plots alles ziet. Niet alleen het geheel en de details, maar ook het verleden en de toekomst, komen tevoorschijn. Alle woorden zitten in één woord. Precies als wanneer je lang over iets piekert en ineens wordt alles helder en duidelijk. Dit mentale fenomeen wordt wel eens paradigma shift (verschuiving) genaamd. Het meest bizarre aan deze ervaring is nog, dat eenmaal je getroffen bent door de flits,

je niet meer terug kunt. Je kunt het fenomeen niet meer 'niet - begrijpen'. Je kunt niet terug naar de toestand van onwetendheid. De flits heeft de verbindingen in de hersenen vast gelast.
Weten is w-eten, of anders geformuleerd: van dat ene mysterieuze Woord eten. In het Frans is weten *'savoir'* wat eigenlijk is'*ça voir* ': 'Het' zien! Het woord 'fenomeen' zegt ook *fee nomen*. Één iets onbekend verschijnt als een fee en geeft het een naam. Zo werden wellicht ook de woordjes 'rechts' en 'links', 'voor' en 'achter' geboren. Ergens rond zijn lichaam voelde Adam iets gebeuren, een bedreiging van een roofdier of een kans voor een lekker hapje. Dat 'ergens' kreeg van de fee een naam. Deze namen vrijen en vermenigvuldigen zich nog immer en altijd blijft een herinnering hangen. Precies zoals toen in Adam's tijd, Eva op haar *achter*werk lag, Adam het *voor*spel toespitste op haar vijgenblad. De fee ziet dat Adam zijn *werk voor*treffelijk doet en fladdert naar een nieuwe gelegenheid om in een ander oord een nieuw woordje te scheppen.

Slim Duimpje heeft al een hele tijd zit spelen in de buurt van de positie van de mirrim waar het Nu punt zich bevindt. Echter wanneer hij te dicht bij het punt komt, dan begint zijn hand te trillen. Focussen lukt echt niet meer. Duim probeert de linker, de rechter hand en ook beide handen; hij slaagt er gewoon niet in om de mirrim stil te houden. De beving tempert enkel wanneer je heel geconcentreerd in een rustige omgeving bent. Aan niets denken en alle gedachten bannen, brengt de mirrim tot rust. Dit is al even moeilijk als je op één enkel iets probeert te concentreren. Vreemd, want hoe nader je bij het rustpunt van NU komt en je alle gedachten weert, hoe meer de mirrim begint te vertellen. Het is alsof de mirrim een film laat zien in verhoogd tempo, of muziek versnelt laat horen, zonder dat je maar iets verliest van beeld, informatie, impressies en gevoelens… tot je alles in één flits ziet, beleeft en begrijpt. Dan is alles voorbij. Ieder heeft zoiets al eens ervaren, meestal is het maar fragmentarisch, zoals men een grootouder herkent in het gezicht van een pasgeborene.
Fysiognomie of de kennis om een gezicht te lezen is ook zo iets. Artsen, pedagogen en professionelen in de sociale sector, hebben wel eens de gave om bliksemsnel een diagnose te stellen gebaseerd op hun intuïtie of een inval. Ook onze eerste indruk van een ander persoon, is meestal de impressie die blijft. Dit soort beelden, niet alleen van personen, maar evengoed in de Kunst, worden niet gecreëerd met woorden of klanken. Dit zijn de beelden uit Stilte.

Stilte is de inverse van Tijd. Niet wat een ander zegt, enkel wat je eigen stilte vertelt telt. Deze informatie komt vroeger dan Taal.[306]. Nomen est Oman. Zo is ieder woord een oneindigheid in de flits van Nu. Je hebt oneindig veel woorden nodig om het begrip 'hond' of 'dog' weer te geven... nooit zal die omschrijving volledig zijn. *Omschrijven* is eromheen schrijven. Op deze manier kent iedere vraag oneindig veel antwoorden.
Zo ziet je maar dat de zoektocht naar het ene Alleswoord op vele manieren gebeurt.
Taelman die in de gaten heeft dat Pienter Duimpje opnieuw met een schrandere opmerking voorbereidt, is Duimpje voor met de volgende redenering. Zelfs 2+3 heeft oneindig vele antwoorden. Het logisch antwoord op dit rekensommetje is 5, maar ook 4+1, 7-2, enz. zijn geldige antwoorden. Slotsom is, dat ieder woord zo zijn eigen blinkend steentje is met vele facetten. Ieder facet zal op zijn beurt, vele verhalen vertellen uit het oord waarvan het woord komt; het w-oord. Daarom is het best dat je nooit snel een antwoord als waarheid aanneemt. Luister eerst wat het woord waarheid eigenlijk wil zeggen. '*Waarheid*' 'zegt toch duidelijk dat je niet weet -waar het is, vanwaar het komt of waar het toehoort. Probeer daarom de blinkende steen van alle kanten te bekijken, dit is de manier om zijn schittering te beoordelen.
Alfa, het is nu wel echt tijd geworden om terug te keren naar de wereld van de wakkere mensen. Althans hoop ik dat je uit je dromen hebt geleerd dat alles op verschillende manieren kan worden uitgelegd. De blinkende steen is zeker iets waarin je alles ziet en begrijpt, iets dat alles voelt in 'geen' tijd. De blinkende steen is daarom de Eind -Nu, niets hoeft nog te gebeuren, geen enkele actie is meer nodig. Daarom bestaat er van het woord Nu geen werkwoord. Nu is het Absolute Naamwoord.

[801- Julian Barbour p102]

Het Absolute Naamwoord wordt enkel benaderd in kunstwerken, daarom krijgen die een *motif, un mot fini.* Cézanne verklaarde ooit dat zijn landschappen die hij schilderde, zichzelf in hem opdringen, toen hij zei: 'ik, Cézanne ben enkel het geweten zelf van het landschap dat ik schilder'[412-p17].

9 Aangekomen in het Land van Dichotomica.

SAN GIULIANO DEI FIAMMINGHI.

Telkens als Kardinaal Alfa predikt in het Romeinse kerkje San Giuliano dei Fiamminghi, buldert het in de zijbeuken. De V – klanken worden nog altijd meedogenloos vermorzeld. Toch is de taal van de Kardinaal veranderd. Eenmaal de gelovigen na de kerkdienst in het portaal van de Kerk samenkoeken, blijft de preek natrillen in de geesten van mensen.
Vrouwen staan opnieuw gescheiden van de mannen.
Dat de taal van de preken beslist anders klinkt, wordt bevestigd door meester Perexempel, het hoofd van de parochieschool. Niet dat de preken nu beter verstaanbaar zijn. Wat dat betreft blijft Pietje Mortsubiet bij zijn stelling, dat de sermoenen eigenlijk bedoeld zijn voor de geesten die hier op aarde blijven ronddwalen. De donderpreken van de Kardinaal moeten de geesten door de pijp naar het hiernamaals jagen. Verder weet niemand of dit inderdaad waar is. Het georkestreerd briesen en blazen van de Kardinaal is niet nodig om de Bijbelse verhalen te verduidelijken. De gelovigen kennen de afloop van de verhalen maar al te goed. Aan die ontknopingen van die Bijbelavonturen, kan zelfs een Kardinaal niets veranderen. De gelovigen komen niet voor de verhalen, ook niet voor de Kardinaal, ze komen gewoon. Niet eens uit gewoonte. Gewoon uit traditie. Gewoonte-traditie is Traditie-gewoonte geworden. Meer steekt er niet achter. Toch worden de gelovigen beroerd, vervoerd, getroffen, wanneer ze binnen San Giuliano dei Fiamminghi vertoeven. Paradoxaal vreemd genoeg, het voelt als een schuiloord voor de donder en bliksem van de preken. De gelovigen worden gehuld in de bescherming van loutering; een hoorn overvloedige ziele-loutering. Daarom blijven de mensen komen, daarom hunkeren ze naar de preken van de Kardinaal. Loutering slaat een laag Teflon neer op de ziel van een mens als een Tefal laag die beschermt tegen de likkende vlammen uit het helle gat naast de hemeltrap. Het geeft niet dat de preken onverstaanbaar zijn, als ze maar hun loutering afgeven.

Van Caligraaf die notarisklerk is, geeft toe dat hij de inhoud van wat de Kardinaal zegt, nooit in schrift kan worden weergeven. Dat de gelovigen nu beter de Kardinaal begrijpen, komt omdat zij hebben geleerd de woorden in hun eigen dialect te verstaan. Niet dat de kardinaal in hun dialect preekt, neen, zij horen alleen wat ze in hun eigen dialect navezelen. Het dialect is de enige ware taal waarin de mensen in deemoed hun loutering kunnen prevelen. In dat dialect kun je de Bijbelverhalen in eigen persoon beleven, verder dromen. Je kunt jezelf een rol toebedelen in het Bijbeltoneel. Meer nog; je mag zelf een andere afwikkeling verzinnen.
Dat Cois Zwetvoet de Bijbelverhalen wel degelijk thuis verder droomt, is overduidelijk; opnieuw is hij naar de preek gekomen op zijn espadrilles. Precies als Jezus deed, zo zal hij op water lopen. Slager Jedas Oremus valt ook in herhaling als hij navertelt, hoe de Engel de wolken opzijschoof en hij met zijn eigen ogen (die je dit keer echt moet geloven) toonde hoe Znoé en Nzoé op de Ark zo driftig aan het paren waren, dat de bramen van Al Braham hierdoor in de fik schoten. De broer van Jedas Oremus, die Juzus Oremus heet, heeft het ook meegemaakt. De Engel toonde hem, hoe Mooizoo met behulp van een stok, een collectedor in de zee sloeg om daardoor te voet naar Nietzarel te trekken om er den dogverdommen Snatan en Blutsebub meejodenloos weg te jagen en te verfspuiten met de mortodoxe Chrislam van Alglach en de Hypochrist.
Het opbod van Bijbelse ervaringen, komen niet alleen van de mannen bij de kerkpoort. Bij de vrouwen, nog steeds gescheiden van de mannen, is het één en al kwetteren en kwasten van uit hun hoge babbeltorens, tot plots Paf Poerstamper alle stemmen in luidheid overschreeuwt. Het is alsof hijzelf, de preek van de Kardinaal voortzet.
‘Laat je niet belazarussen door die sexclusieve fantasters die in Ampertam op de Rottendam zeroine snuiven dat het een snotzooi is’. Karel Fokkinga die zelf van Mollandse afkomst is, heeft gehoord dat er daar naaktrices nedriglandse texticules zingen over sexplosies van chaircuterie met oystersnot en cocamine. Fons Rookmaeker, zelf een bereisd persoon, laat iedereen apegapen als hij vertelt van zondagaards die hun alchoholidays doorbrengen in Naailand om te enjoycen van het pedaalfielen. Dat komt ervan repliceert hierop Mattis Plackaert, als je niet van jongs af hebt geleerd je onschuldigheden aan de priester te bieden, iedere keer wanneer je gezondigd hebt; ook al is het in gedachten

geschied. Jos Plekker, die zelf nooit uit het zicht van de kerktoren heeft gereisd, doet ook zijn bijdrage: ‘je moet niet naar Paailand of Naailand gaan, zelfs vanuit de eigen huiskamer, ook al is hij bewaakt door de driehoek ‘God ziet u’, kun je nu oxoboxo allophoneren of pilipili televibreren. Na de meejaculatie volgt dan een majuscule megaculpa. Het is allemaal intimitatie en mannenpulatie van satan in hoogst eigen persoon.
Sado Sadé, vade retro Satanas; dat den Heiligen Michael al deze neurotiekers hun sextickels op de brandstapel gooie van den Hertog van Alva!
Uit de vrouwengroep stijgt in jeremiade ten hemel: hosanna in den toren, misere nobis, confiteor conifeer, kyrie kyrieee eeeleison.
De loutering raakt uitgewerkt en de massa gelovigen gaan en vermenigvuldigen in de vier windrichtingen; nu terug onder hun andere namen. Sommigen wandelen gearmd zoal P. Enis met V. Agina; de meeste zijn op hun eentje zoals ma Skarade, A. Verechts, I. Diot, B. Izare, K. Welling en als laatste, precies met tegenzin J. Zus met in zijn zog nog P. Truz en Ju Daz.
De wiskunde leraar van de parochieschool meester Mat Ematiek, doet onderweg naar huis, opnieuw de berekening over van het aantal levende mensen op aarde en het aantal geesten van de overledenen die er ooit geleefd hebben. Het klopt nog steeds. Ze zijn met evenveel, op het verschil na van de geesten die in de wachtkamer van het vagevuur verblijven.

En Taelman, zag dat het goed was. De mensen hebben eindelijk geleerd dat Taal evengoed ‘taalt’ zonder zich beschaafd aan spellingregels te houden. Zolang de woorden of woordcombinaties de fantasie stimuleren, doen ze hun werk, ook al zijn het rebellen. De sacoche-woorden (*les mots-valise ou les mots qui font l’amour)* kunnen tevreden zijn. De geest van James Joyce geniet mede [213].
De Kardinaal die op weg is naar zijn studiekamer, piekert opnieuw over het duivelse taalvirus dat zomaar, God in ‘dog’ laat verschijnen. Zal hij opheldering vinden in de gouw van Scientificum? In ieder geval, noch zijn dromen, noch meditatie, hebben hem inzicht gegeven in het verduiveld taalvirus. Ook zijn gebeden vinden geen gehoor.
Klein Duimpje heeft nog altijd niet gedurfd mensen door de mirrim te bekijken. Hij heeft er nochtans vele ontmoet zoals Roodkapje, Assepoester, heksen, jagers en kabouters, dieren die praten, prinsen en prinsessen met vele gebaren. Niemand heeft hij

door de mirrim durven te bekijken. Al deze figuren zijn in hun eigen sprookje of verhaal onberoerd gebleven. Zijn vader heeft hem gewaarschuwd: het is beter eerst doorheen het Land van Dichotomica en Scientificum te trekken vooraleer een mens te bekijken door de mirrim.

DE SLEUTEL VAN DE POORT TOT DICHOTOMICA.

Kardinaal Alfa heeft zich teruggetrokken in zijn kwartieren.
Het wordt hem opnieuw te veel. De Taalalchemist heeft geprobeerd zijn geest uit te vegen. De javel-spoeling door Taelman mag dan wel de heilige schriften vervaagd hebben tot een bleke en afgetrokken openbaring, toch is Alfa's intellectuele booster intact gebleven. Zelfs al zijn de Bijbelteksten nog op vele manieren interpreteerbaar, op het einde van de rit is het nog altijd de lezer en de toehoorder die zijn keuze maakt. Ieder woord afzonderlijk kan zich meerdere betekenissen toe-eigenen. Alle mogelijke combinaties van woorden en woordbetekenissen, kunnen elk hun eigen 'aannemelijk' verhaal uitbrengen. Het is steeds de ontvanger die beslist wat best bij haar of hem past; of wat voor hem het meest bruikbaar is. Welk verhaal dat de toehoorder zal kiezen, hangt vooral af van de context waarin het betoog wordt gehouden.
Neem bijvoorbeeld de zin: 'het is mooi geweest'. De ontvanger kan verstaan dat het een mooie vertoning was, maar ook dat het nu echt welletjes is. Kardinaal Alfa kent dit fenomeen maar al te goed. Als het land verzopen is door langdurig regen, dan preekt hij het verhaal van Noé. Wanneer de oogst door droogte afknapt, dan verschijnen de sprinkhanen die de mergel graanstengels zullen afvreten. Job klimt op zijn mesthoop als de economie in de prak ligt. Wanneer in de politiek, de Partij van het Rechte Pad verliest, dan kraait de haan drie keer. Ik doe zeker genoeg mijn best om het ware geloof aan mijn schapen uit te leggen, zo redeneert de Herder Kardinaal verder. Als ik dan al eens afdwaal, is dat toch ook een ingeving van de Geest; en aan die zijn goede bedoeling mag je niet twijfelen. Het is mijn Goddelijke taak om voor de gelovigen, de correcte keuze te maken van de betekenis van de woorden uit de Bijbel.
Hierin heb je wel gelijk Kardinaal, gromt Taelman, de Christelijke leer is niets anders dan de voorzetting van het Oude Testament. De profeten waren meesters in het interpreteren van woorden en gebeurtenissen en vooral, in het opdringen aan de mensen, van

hun eigen voorkeur betekenis. Ook op heden wordt de wereld overspoeld met profeten; weliswaar kennen we die nu onder de benaming van ‘politicafeten’. Het ware wezen van elk *geloof,* heeft het gezicht van een woordslaaf. Je aanvaardt onvoorwaardelijk een enge en enige betekenis van een woord. Een uitverkoren woord. Het woord wordt in het geloof, van zijn vrijheid beroofd. Geloven is je hechten aan één enkele betekenis van een woord, het is een verzaken aan de vrijheid die taal biedt. Gelovigen lijden aan monomania.
Op zijn beurt gromt nu Alfa: van mijn steen, al is het dan niet de Blinkende Steen, zal niemand de Curie Kardinaal loswringen. Van op de Petrus Rots zal hij, Alfa, alle stormen trotseren, zal hij over alle teksten waken en over de betekenis van de woorden heersen. De Kardinaal is zich plots bewust dat hij heeft gezegd: “over teksten waken en over het woord heersen” en niet zoals Alfa steeds tot zichzelf praatte met: “over de zielen heersen en de kudde bewaken”. Dit is een indicatie dat Taelman de rots onder de waterlijn erodeert. Dat de Rots boven water wat ronding heeft ondergaan, vindt Alfa niet erg. Het dialect van de mensen, de erotische uitstulpingen en uithollingen doen zelfs deugd; erotisch deugd, ronduit echt deugd. Ongeknutselde deugddoening. Trouwens, spitse, puntige of hoekige erotiek; dat klinkt als een gebarsten klok. Om charme en gratie te scheppen moet erotiek zinderen, rollen, vloeien en glooien en daarna gloeien van het stoeien. De grens van erotiek wordt bereikt wanneer men op een punt is gekomen waar je smakt naar ‘loutering’. Erotiek die sexplodeert wakkert het vuur van de loutering aan. Het is juist daarom dat zoveel gelovigen schuilen onder de preekstoel van San Guiliano dei Fiamminghi in Rome. Hier kunnen ze nagloeien van wat het vuur van het leven bij hen dagelijks aanstookt, opstookt of ook wel eens verschroeid.
Toch is Alfa, Taelman dankbaar voor de erotische belevingen. Al gebeurt deze deugd enkel door toedoen van Taal. Het is alleen de Geest die iets kan uitrichten zonder taal te gebruiken. Die ervaring doet in elk geval *deugd.*
Als ik dit zelf nu eens aan mijn kardinale lijf mocht ervaren, hoe erotiek mij zalven moge, mijmert Alfa verder. Zou de deugd van erotiek aanvoelen zoals de goddelijke deugd, mij vertederen als sirenenzang? Een wisjewasje minnekepoes roept hem in het lalaland om het sacrament van de liefde te voltooien, naakt zonder santaboetiek en versierd met technicolor motieven. Boîte amourette, vin d‘adieu vanila. Fin.

Opnieuw betrapt Alfa zichzelf wat Taelman bij hem heeft aangericht. Opnieuw is hij afgedaald in het sprookjesbos van de erotiek. Een mens kan toch nooit zijn gedachten voor een langere tijd richten op één iets. We worden telkens afgeleid, door *wie*, weet men nooit; enkel door een '*wat*'. Probeer maar nog eens om alles in je gedachten te elimineren en nog enkel aan één iets te denken. Lang duurt het niet of iets anders verdringt de focusgedachte. Het is alsof alle spoken jou willen inpalmen. Dit is nu precies ook het spel van de woorden die lezer en de toehoorder inpakken. Woorden spellen is het spel van de woorden beknotten. Herlees een tekst en ieder woord wordt net iets anders, opnieuw komt er een variant betekenis van dat woord naar voren. 'Wie' de keuze maakt blijft een raadsel. Jou *deugd* is niet dezelfde deugd waarover de kardinaal predikt.   De spreekbuis van God heeft het over een agape deugd. Maar hoe te waken dat zijn toehoordergelovigen, hem wel correct begrijpen? Stel je voor dat de deugd 'ouderliefde' zich bij de gelovigen vertaalt in een toneeltje van vader en moeder die naakt paradijsvogelen. Het vijfvingerige vijgenblad waait eraf. En Alfa heeft zijn ouders al zo erg gehaat toen hun familienaam nog Alva heette. Neen, goddelijke deugd is een agape deugd. Dit is iets dat door God in de mensenziel gezalfd wordt, en hierna door de Kerk (met wat kruiden) opgelegd in bokaal of in blik gesteriliseerd worden bewaard. Dit soort verpakte agape deugden kun je overal meenemen in je knapzak, en een blik is snel ter plekke opengetrokken
Nog iets Kardinaal, weet je waar het woord 'sacrament' vandaan komt? Welnu, dit is een samengaan van twee oud-Hebreeuwse woorden *sacr* en *n'cabvah* wat betekende fallus (zak) en yoni [508].

Het blijft spoken in het hoofd van de Kardinaal. Zoals de losse woorden tollen, zo wervelen ook de gedaantespoken in lange slierten door zijn hoofd. De Kardinaal hoort nu de echo's van zijn eigen preken en orakels. Alles wordt verdraaid en verwrongen door de TaAlchemist, die met alle mogelijke interpretaties van het woord Gods inbeuken op zijn rotsgeloof. De geest die hem dit aandoet kan enkel de Satan van Taal zijn.

JEZUS DE TAAL FILOSOOF.

Plots spreekt Taelman heel helder en langzaam.
Vriend Alfa, weet je wie de grootste taalfilosoof aller tijden is?
Je hebt zelfs gezworen hem overal en in alle omstandigheden te volgen!
Alfa, *Jezus van Nazareth is de grootste taalfilosoof van de mensheid.*
Zijn ideeën hebben het verloop der geschiedenis het meest beïnvloed. De boodschap van Jezus is die van een taal-god-filosoof. Om u een plezier te doen, laten we hem een god-taalfilosoof heten. Het is Jezus die de laatste bladzijde van het Oude Testament heeft omgedraaid en hij is het, die de aanhef maakte voor het Nieuwe Testament. De Kerkvaders hebben echter meteen de eerste bladzijde van het Nieuwe Testament teruggeklapt.
In het Oude Testament heerste het Woord: *nomen est omen*. Een teken uit het Oude Testament wordt nu een politiek teken: voor wat hoort wat. Jezus, predikte zuivere tekens, daarom is hij de antithese van het christendom [409 Gary Shapiro p127-128].
Gezegend zijn, is niet langer voorwaardelijk. Liefde is niet afkoopbaar. Voor Jezus is een teken een Nu-teken en ieder moment kent zijn monument: mo-NU-ment. De profeten hebben alleen het 'Woord' geïnterpreteerd in de context van de natuurverschijnselen en de sociale evolutie in de tijd waarin ze leefden. Herinner je nog de scene waar God de hand van Abraham vasthield toen hij zijn zoon wilde offerdoden? Dit is niets meer dan de menselijke bewustwording van het feit dat geslachtsrijpe zonen, niet noodzakelijk een bedreiging zijn voor de seksuele drift van de vader in de relatie met de moeder. Het inzicht werd geboren dat, de familie beter wordt beschermd door samen te werken en onderlinge afspraken maken, dan elkaar onderling uit te roeien. Dit gedrag zal later uitgroeien tot de Ethiek van de liefde. Het Oude Testament is één duister verhaal van haat en vernietiging. De Woorden bleven star, onbuigzaam, onhandelbaar. Goed en Kwaad, Hemel en Hel, Duisternis en Licht. Het één OF de andere bepaalt Leven of Dood.

De grootste psychologische verworvenheid van het Oude Testament is dat de mens zichzelf heeft verheven tot God. De mens zelf (in zijn taal uiteraard) heeft een onzichtbare vader God geschapen en hem laat praten. Die God begon meteen te

gebieden en te straffen in woorden die het goddelijke Woord werd geheten. Het Woord is vlees geworden. God werd als een mens voorgesteld, maar dan een zonder gebreken. Alles wat mensen doen, doet ook zijn God, maar dan perfect veel beter. Het is een Taal vader die vlees wordt in het ‘werkwoord’ [311 –p84]. Het eerste werk van God is scheppen en zijn taak stopt bij het laatste oordeel. Daartussen zal Taal heersen.

Jezus, de goddelijke Taalfilosoof heeft in het Nieuwe Testament heel wat psychologische spitsvondigheden toegevoegd aan de oude doctrines. Vooral dingen die diep inwerken op de gevoelens en de manier van denken, krijgen vorm in parabels en verhalen. De onzichtbare hand van God die Abrahams hand vasthield, krijgt van Jezus een andere naam: de liefde. Het wordt een sleutelwoord dat *nomen* bevrijdt van de kettingen waarmee de profeten het Woord gevangen hielden. Maar erg vrij is de Bijbelse Nomen nooit geweest. De volgelingen van Jezus hebben Jezus’ woorden opnieuw aan de ketting gelegd. Maria Magdalena was een van de eerste vrijgevochten figuren die opnieuw aan de halsband hing. Het woord Liefde heeft dezelfde stam als het woord Leven.
Jezus, en Maria Magdalena hadden al snel door dat ‘zonder *zin* in het leven’, er geen leven is. Daarom heeft het woord Liefde zoveel aantrekkingskracht voor de mensen. Dit komt omdat ieder voor zichzelf, de inhoud van het woord Liefde kan invullen (net als het leven zelf). Zonder Liefde kun je maar beter sterven of op zijn Frans *mourir*; daarom heet Liefde in het Frans *Amour: a mourir,* om ervan te sterven.

De eerste Kerkvaders hadden al snel door dat de nieuwe ideeën van Jezus, niet zomaar aan de man konden worden gebracht. De gedachten van een mens worden alsmaar door erotische spoken verdrongen; ook toen was dit zo. Mensen snuffelen als hondjes langs een geurpad door erotiek in het rond gepletst. Blind volgen ze de fladder-glimmer van het licht van de sirene Erotica. Tegen deze menselijke dwaling kan toch maar één middel worden aangewend: neersabelen en brandstapelen. Daarom besloten de Kerkvaders dat alle erotiek verbannen zou worden. Zelfs in de hemel mogen de engelen hun piemeltje of spleetje niet behouden. Geen wonder dat de vrouwen het eerst als poppen werden ingesponnen. Enkel in het hiernamaals mogen ze tot vlinder worden getoverd en fladderen in het aanzien van God. Op aarde

mogen ze in vormloosheid trillen in een beschermende duisternis. De mens wordt geacht zich onvoorwaardelijk te voegen naar de visie van de Kerk of de interpretaties die de geestelijke leiders aan de Bijbel of de Koran geven. Niets objectiefs wordt geboden in ruil voor de overgave aan de interpretatie van het Woord, zoals de Geestelijke Hiërarchieën het willen.
Maagden en rijstepap in het hiernamaals, in een eeuwig hiernamaals; dat is het snoepje. Wellicht zullen het de vrouwen zijn die de rijstepap klaarmaken en reïncarnerende maagd spelen. Daarom is Jezus uit de dood herrezen. Dit is het antwoord op de hoofdvraag van de mensheid: moeder waarom leven we en wat gebeurt er na de dood? Een idool dat uit de dood opstaat, is het antwoord.
Alfa kunt u mij één objectieve waarheid aanwijzen in de Bijbel? In alles worden (ethische) zaken opgelegd die voor de meeste mensen nooit haalbaar noch realistisch zijn. Hierdoor voelt de gelovige zich beladen onder zonden. Het is een psychologische spitsvondigheid om individuele zelfbewustwording te creëren en meteen te fnuiken. Nog genialer is de super zonde die de gehele mensheid moet dragen en de creatie van het statuut van een 'uitverkorene Jezus ', die de taak krijgt om die loden last van de mensheid op te heffen. Twee vliegen in een klap: het individu en de maatschappij worden psychologisch gekooid [410–p94-110].

Gelukkig hebben velen bij het doopsel een zondevalhelm gekregen. Het is enkel de Verkondiger van een dergelijke leer die er 'deugd' kan aan beleven. Iets onderwijzen dat niet begrepen kan of mag worden, de medemens mentaal martelen en aan de pijn van anderen deugd beleven, heeft in Taal het woord 'sadisme' gekregen, satanisme. Voor de Kerk is lijden het enige nuttige doel in ons leven. Er aan ontsnappen door zelfdoding wordt bestraft met eeuwige verbanning naar de hel; de familie en vrienden worden met schande beladen. Daarom noemt u deze lijdende mens een 'dader'. Beseft u wat moed het vergt uit *het* leven te treden, te sterven? Luister nog wat de ware Taal God hierover zegt: het woord 'sterven' heeft dezelfde stam als streven, wat betekent: werken om 'het' te bereiken.
Herinner je nog Alfa wat het woordje '*het'* betekent? De beloning voor het werkende leven, is dat je het rijk der geesten *mag* vervoegen. Dit klinkt toch positiever dan het paradijs van de Kerk als troostprijs voor het lijden.

Dat Jezus de grootste taalfilosoof ooit kan genoemd worden, is omdat hij het Woord symboliseert.

Jezus, als historische persoon is nooit objectief bewezen. De Joden maken enkel melding van een Jehoshua Ben-Perachia die als Rabi ongeveer 154 BC onderwees. Het was een historische figuur die bedreven was in magie en in welsprekendheid. Hij kende vele mythes uit vroegere tijden en andere landen en kon die interpreteren met een boodschap voor zijn toehoorders. Die Jehoshua zou ook rond Pasen zijn gestenigd en aan een boom opgehangen. Rond die persoon zou de mythe van Jezus Christus door bewonderaars zijn ontwikkeld en verder uitgegroeid tot een waar geloof [515].

Zo is ook het Woord en Taal ontstaan. Precies als Taal nooit werd uitgevonden, zo werd de figuur van Jezus ook nooit historisch geboren. Evenals Taal de drager is van de geest van de mens, zo zijn de woorden en ideeën die aan Jezus worden toegewezen, ook syntheses van de geestelijke ontwikkeling van de mensheid. Niemand kent het ontstaan van taal. Niemand kan verklaren hoe de groei van woorden tot een consistent geheel over generaties van mensen, aan elkaar binden. Dit is ook de mythe van Jezus. Het is een mythe die alle wijsheden omvat van alle tijden en windstreken. De teksten laten toe aan ieder individu een eigen interpretatie te geven. Voor het eerst kreeg de mens Vrijheid. Groepen mensen hebben er ook collectieve interpretaties aan gegeven en hun eigen mythes tot hun Bijbel verheven. De ideeën weerstaan dogma's en de aardse wetten. De teksten bieden op ieder moment een herbronning. Ze vormen de liefde, die zich aan ieder mens bindt en toch zijn vrijheid laat behouden. Woorden, teksten, parabels, evangelies dragen in zich waarheden waarmee je telkens je eigen context kunt valideren. De teksten prediken een liefde die geen tegenprestatie vraagt.
Wat de mythe van Jezus brengt, is wat Taal ook doet. Niets of niemand kan macht uitoefenen over Taal. Je kunt alleen 'Talen'. Zelfs een Kerkelijke hiërarchie kan niet controleren wat de boodschap is die een woord meedraagt in de individuele mens. In plaats van aan de mensen de taal te leren van Semiotici en mystiek, heeft de Kerk een dogmatische censuur gevestigd die alleen wereldse macht tot doel heeft. Al wordt de mens verpletterd door een Kerkelijke, geestelijke of zelfs politieke tirannie; dan nog zal de Taal van Semiotici het verder vertellen op

haar manier. Geen enkel wereldse macht heeft ooit grip gekregen op Taal. Taal heeft zelf nooit over Taal geschreven noch gesproken. Alle pogingen tot omschrijving komen van mensen. Zo heeft Jezus de stichter van het christendom, zelf nooit iets achtergelaten. Wat Taal achterlaat zijn reflecties van mensen in hun tijd, zo zijn ook alle Bijbels der aarde.

MYTHEN.

De Evangeliën werden neergeschreven lang nadat het discours van die speciale Jezus, van het aardse toneel was verdwenen. Zoals met de figuur Zarathustra, is er weinig historisch gedocumenteerd bewijs gevonden over de Geschriften. Enkel kan men vermoeden dat de boodschap, de ideeën die ze brachten en de manier waarop, de mensen zeer beroerd hebben. Het is blijven natrillen onder de massa's. De sekte-volgelingen hebben alle, naar hun eigen inzichten en in andere tijden, een mythe doen ontstaan. Zo is het ook vergaan met het Boeddhisme. De woorden van Jezus, Mohammed, Zarathustra en Boeddha hebben een fantasie gecreëerd die vele nieuwe verhalen hebben gebrouwen. Een alchemie van mythes. Sommige mensen hebben het gort in een eigen belangenpot gemengd. Precis als je vandaag eender woord in een bepaalde richting kan sturen, is het toen ook zo vergaan. Dat Jezus uit een Maagd is geboren, is een vervorming van het feit dat hij geboren zou zijn onder het gesternte van Virgo. Volgens de Mystiek is ieder ontstaan van nieuw leven een eigen mysterie, een nieuw begin van iets dat er eerder niet heeft bestaan, dat niemand heeft bezeten. Het Lam Gods is een term die verwijst naar het nieuwe gesternte, de Ram, waarin Jezus zou opgroeien. Zo werd de god Mithras op het einde van de Zodiak Stier geboren. Daarom wordt Mithras voorgesteld als een god die een stier slacht [504 –p260, 334]. Wellicht daarom hoort er in de christelijke kerststal een os. De os of stier, was het symbool van het Mithraisme, wat in het Midden Oosten een concurrent was van het prille christendom. Mithras werd vereerd in grotten, waar in de eerste versie van de Bijbel, het kraambed van Jezus stond. Toen dit plagiaat eeuwen later bekend werd bij de Kerkleiders, werd de goddelijke kraaminrichting een stal in plaats van een grot. Wellicht is de ezel in de stal, voor een keer het minst beladen met politieke machtmotieven. Toch hebben de eerste Kerkvaders niet nagelaten de stier Mithras tot os te castreren.

Mohammed, Jezus, Mithra en Boeddha hebben zeker innoverende taal gesproken, zowel in de inhoud en de manier waarop het werd gebracht. Het is dan ook logisch dat de leer die Jezus verkondigt, een *interpretatieve* uitweg biedt via Taal.
De kunst van taalgebruik hebben de Evangelisten en Kerkvaders goed weten te benutten. De Evangeliën zijn juweeltjes van theatraal drama. Historische incidenten werden samen met wat ethisch gezond verstand en smaakversterkers voor samenhorigheid, verpakt in de vorm van dialogen en vertelsels. Scenario's van verraad en passies, zoals moedergevoelens bij het verlies van haar kind, werden in broddelwerk gehaakt met garen uit heidense tijden. De Zodiak was de Geest van het heidendom. Het Lam Gods, dat bloedde (de stier), de Redder, wat ook een rol was voor Zeus, Dionysos, Osiris en Cybele die daarbij nog de taak kregen van helers en leraren. De wetgevers Mozes, Zeus, Minos zijn alle figuren die de Kerkvaders hebben geïnspireerd. Historische uitspraken uit de Heidense Geschriften, werden bijna letterlijk overgenomen. Voorbeelden hiervan zijn: Ik ben het Alfa en de Omega (paganist). Zeus die is en Zeus die wordt. God het Begin en het Einde (Plato), Ik ben Gisteren, Vandaag, Morgen en Overmorgen [504 –p326].

Dat het christendom, het heeft gehaald van zijn concurrent het Mithraisme in het Romeinse rijk, is te wijten aan de *politieke* organisatie van de eerste Kerkvaders. Mithrahisme, was eigenlijk nooit een publiek open organisatie. De verhoudingen tussen beide godsdiensten kan men spiegelen aan bijvoorbeeld de Kerk versus de Loge. De Kerkvaders kregen dankzij de politieke opstelling, de handen vrij met dogma's en onheilsvoorspellers. Bij de moslims verging het eigenlijk ook niet veel anders. Heel wat mensen werden geboeid door de poëtische verteltrant van Mohammed. Precies als wat Jezus 600 jaar vroeeger deed, bracht Mohammed vooral een sociaal ethische boodschap. Wat Mohammed predikte, was een samenleving die steunt op eendracht, respect voor de medemens en innerlijk ethisch besef. Met deze boodschap bereikt men meer bij het volk dan met politiek materialisme. Zo redeneerde Mohammed.
Waar de mythische Jezus de toehoorders boeide met de psychologische inhoud van zijn verhalen, bracht de historische Mohammed zijn boodschap poëtisch en met ritmische formulering van de ideeën. Dit maakte het gemakkelijk om de teksten te herhalen en te verspreiden. De minaret zingt nog steeds zijn

boodschap. Deze zangerige boodschappen trillen nog altijd na in de geest van de moslimgelovigen. Beide profeten Jezus en Mohammed, zijn in de eerste plaats taalprofeten.
Toch reikt de verdienste van Jezus als Taal-Filosoof-Psycholoog veel verder en dieper. De verhalen van Jezus hebben generaties mensen aangezet de taal van de Bijbel voor *zich zelf* te interpreteren en zin te geven. De Bijbelse teksten zijn edel omdat ze voor ieder individu, een eigen boodschap verbergt. Geen enkel verhaal in de geschiedenis van de mens, heeft meer zin gegeven aan Taal dan wat de Bijbel opdist. Iedere mens leeft in onzekerheid over wat het leven bieden zal. Sommige mensen hebben zelfs schrik te leven. Nooit werd de Taal-God zo aanbeden als door het toedoen van de Bijbel. Voor het overwinnen van de schrik voor het Leven heeft ook de mythische taalpsycholoog Jezus, een formule aangereikt. Vriend Alfa, ik zal u die formule duidelijk maken als we door Dichotomica trekken. Met Jezus aan uw zijde zult u zeker niets vrezen Kardinaal.

Taelman kan niet nalaten om nogmaals na te trappen (het moet hem wel diep zitten).
Jezus zei: 'vrede zij met u'. Voor de Kerk klinkt het: 'wrede zij met u'. Kardinaal jou preken sluit je af met ' *God bless you* ', '*Dieu vous benifice* ', maar het draait uit op: God blesseert u en, Dieu benefiet van u. De zegen die u, Kardinaal met uw handen uitdrukt, klieft als een zwaard. Het is een teken uit Semiotica dat er niet om liegt. Dit soort uitdrukkingen behoort voorals tot sektes die overheersing nastreven in plaats van begeleiding. Opus Dei is het werk van een duivelse sekte.

Ik herhaal opnieuw, zegt Taelman erg duidelijk. Geloven is zich voegen naar één enkele interpretatie van het Woord. Je hecht je aan iets dat er (nog) niet is en toch is het er. Je wordt aangetrokken door iets dat er 'is' en ook 'niet is'. (Let opnieuw op het veelvuldig gebruik van 'er') [308-p69].
Het is een stilstaan in, en met iets. Niets verandert. Deze toestand waarin een verlangen wordt bevroren doet lijden. Het is een wachten dat doet lijden.
Dit wordt door Taal bevestigd in de woorden *patience (F, E), patietia (It)* en patient in het Nederlands of het Engels.
Het Spaanse geduld, *sufrimenta*, is hierin nog het duidelijkst [406-p97].
De Kerk heeft van de mens een patiënt gemaakt, iemand die door de doodzonde levenslang is gewond. Dit is niet de interpretatie van wat

Jezus heeft gegeven aan het Geloof. Zijn interpretatie is "ik mis je zo", wat ook een vorm van lijden is. Dit soort lijden is zeker geen ziekte.
De woorden 'zegen' en 'zeggen' liggen kort bij elkaar. Veel herhalen en zeggen 'ik mis je zo', is de zegen van wat Liefde is. Dat is de andere interpretatie van het intrinsieke lijden dat het Roomse Geloof met zich meebrengt. Je ziet dat Taal je zegent met de taak om haar te interpreteren. De Kerk heeft die taak zich eigen gemaakt en zo een domper gezet op alle intellectuele ontwikkeling, door alles vast te houden in één betekenis, in plaats van te leren zoeken [406-p11].

Dan ben ik wellicht geen ouderwetse gelovige, merkt Klein Duimpje op. Ik heb de liefde gevonden in het creëren van tekens met keitjes om die daarna te interpreten, door mijzelf en alle andere verdwaalde wezen.
Wil je ook al een Jezus zijn, mort Alfa als antwoord hierop.
Dat betwijfel ik, repliceert Taelman hierop. Wel zou het kunnen zijn dat slim Duimpje van Joodse afkomst is, precies als Jezus.
In de Joodse cultuur bestaat nu eenmaal de traditie dat het een hoofdbezigheid of hobby is, de heilige teksten van de Talmoed en de Thora te interpreteren. Ieder doet dit eerst individueel. Daarna wordt de eigen versie, met andere gelovigen vergeleken en gediscuteerd. Dit is een vorm van intellectuele ontwikkeling en samenhorigheid. De versies van verschillende interpretaties en de vele variante ideeën blijven zoeken of dwalen. Dit is wat het Joodse volk als eeuwen doet: op de dool zijn. Dit leert de Joden zich aanpassen aan andere ideeën en alternatieven te bedenken.
De tragedie van het Joodse volk en dat van vele andere gemeenschappen komt wanneer ze ergens op een plaats of in één idee blijven vastzitten. Dan wordt ieder mens of volk fundamentalistisch, onwrikbaar in één fundament.

De geschiedenis heeft ons geleerd dat men nooit twee fundamenten op elkaar kan bouwen. Deze les illustreert ook nog op heden, de tragische afwikkelingen van het bouwen van twee fundamenten op elkaar. Nazisme en Zionisme konden samen nooit een vaste grond vinden. Daarom is het herlezen en herinterpreteren van Geschiedenis een therapeutische psychoanalyse van het heden [506-p64].
Taal laat ons toe om iets van alle kanten te bekijken [310-p40], zoals de Blinkende Steen van ons vraagt. Aanbidden van een Taal geeft als wederdienst een zegen, zeker als je leert teksten interpreteren in hun veelvoud van betekenissen. Alle

Nobelprijswinnaars zullen dit beamen. Zie maar de etnische achtergrond van de Nobelprijswinnaars. Weet je dat twintig procent van de geleerden die ooit de Nobelprijs hebben gekregen, van Joodse afkomst zijn en in de Joodse cultuur werden opgeleid; dit terwijl de Joden maar een kwart procent van de wereldbevolking uitmaken. Uiteraard zouden die geleerden het nooit zover geschopt hebben waren ze in het Geloof blijven steken. In het rijtje van geleerden die Joodse genen dragen vindt je Newton, Einstein, Pauli, Niels Bohr, Hertz, D. Bohm, O. Sacks, Ilya Prigogine, Mandelbrot, Spinoza, Marx, Freud, Hussler, Cassirer, Lessing, H. Bergson, E. Nagel, H. Cixous, E. Durkheim, C. Levi-Straus, Adorno, Simone Weil, J. Derrida, Levinas, E. Sapir, Kafka, H.Heine en nog vele meer.
Alle hebben hun gaven gekregen omdat ze Taal als God hebben aanbeden.

Voor Alfa is dit nu genoeg geweest en meer wil hij niet aanhoren. Hij voelt zich beter in zijn eigen kwartieren en keert daarom terug naar het centrum vanwaar de Censuur de vrijheid terugkrijgt.
Ik heb trouw gezworen aan Jezus, een Taal-God-Filosoof.
Alfa slaat de deur van zijn studiekamer dicht met een harde klap. Het slot klikt in. Open is nu dicht. De paarse overgordijnen houden alle daglicht buiten. De pluggen en stekkers van zijn computer, telefoontoestel en leeslamp liggen los. Niemand mag de Kardinaal met de buitenwereld verbinden. Alva alleen met zijn eigen Tijd. Dit wordt nu nog de ergste marteling. Alfa is nooit alleen geweest. Taelman is nooit weggeweest. Een mens kan in wakkere toestand niet 'niet-denken'. Taal houdt hem immer wakker. Werken zal hij in het zweet van aanschijn op de w-akker.
Heb je al eens stilgestaan bij de Engelse woorden '*think*' en '*talk*'. Beide woorden hebben eenzelfde stam, het ene is naar binnen gericht, het andere naar buiten.
Met de gedachte, dat een mens nooit -niet kan denken, voelt Alfa dat Taelman zich opnieuw bij hem heeft vervoegd. Nu wordt zijn eigen privé ruimte opnieuw een martelkamer. Was dit de reden waarom Taelman zo uitgebreid zijn theorieën uitlegde over de Eigen Tijd en de Virtuele Tijd? Om nog dieper te priemen in Alfa’s geest! Zelfs in je eigen tijd kan je niet ontsnappen aan het denken. God praat nooit, het is alsmaar Taelman die het woord neemt. Nog altijd voelt de Kardinaal zich door zijn God verlaten.

Taelman neemt opnieuw het woord.
Waarom zegt God nooit iets? Hij heeft niet eens verteld waarom hij de aarde, de dingen en de mensen heeft geschapen. Hij, is het toch die de beslissing heeft genomen om de aarde en de mens te scheppen; of niet soms Kardinaal? Ik ben toch de enige die tegen jou praat, Taelman Taal. Zelfs jou *denken*, mens, gebeurt in woorden en zinnen. Ik herhaal: je kunt niet 'niet -denken'. Dit is de reden waarom de mens telkens opnieuw probeert te ontsnappen naar zijn virtuele tijd; dan laat je anderen voor jou denken. Zo ontvlucht je, de eigen tijd en taal. Een rots van zand. Ga dan liever dromen. Dromentaal is minder uitdagend; dromen vermoeien niet, ze lossen de vermoeidheid op. Oh God, waarom heeft U mij verlaten?
Alleen met Taelman op de wereld.
Waarop de Meester antwoordt: vriend Alfa, luister toch naar wat Meister Eckhart predikte: "Ik bid God dat hij mij bevrijdde van God".
"Moge God mij helpen uit te groeien boven alles wat God niet is".

Begrijp je nu wat Friedrich Nietzsche bedoelde met: "Wij hebben God vermoord"? Kardinaal je offert je leven aan een God die niet God is; een gouden kalf. Leer nu toch de taal van Taal, ze zal u veel vertellen over de Edele Code, zonder deze code zal je de weg naar de Blinkende Steen nooit vinden.

Plots piept Klein Duimpje er opnieuw tussen door.
Kan ik jullie van dienst zijn met wat witte keitjes?
Ze zijn opnieuw met zijn drieën.
Dit maakt Alfa in zijn eigen Tijd, wat zekerder van zichzelf. Toch besluit Alfa de deur naar de Inverse Tijd nog niet open te zetten. De gordijnen blijven dicht, de computer en alle communicatiemiddelen dood. Alleen (*lonely, tout seul, alein*) en alleen (*only, rien que, nur*) maar mediteren.
Zou het kunnen zijn dat Klein Duimpje het zelfde wezen is als Alfa (in zijn kindertijd)? Eén en al dezelfde, in verschillende 'persona' (maskers) die optreden in het grote verhaal van de vertelsels en vertaal-sels van Taal. De hoofdspelers in dit verhaal zouden dan zijn: Taelman in de rol van de Vader, Alfa is de Zoon en Klein Duimpje wordt de Geest.
Krijgt Kardinaal Alfa dan ook een rol in de sprookjes?
Het schisma zweet breekt weer door bij de Kardinaal.

Klein Duimpje droogt de zweetparels af met het doek waarin de mirrim gewikkeld is. Het gezicht van de Kardinaal staat nu verkleurd afgedrukt op het doek. De mirrim zal het nooit zien.
De Kardinaal piekert verder. Wat weet ik van God? Even min als ik weet van 'dog'. Ik weet wel te vertellen dat een hond ogen, oren en poten heeft; maar dat komt omdat ik zo iets gelijkaardigs heb. Naar analogie. Het verschil tussen een hond en een mens kan ik niet uitleggen. Ik kan de toehoorder wel boeien met een verhaal over zingen en blaffen en het al of niet gebruiken van gereedschappen, maar dat zijn termen uit *mijn* taal. Hoe kan ik weten wat een hond is, zonder de hond zijn taal te kennen? Wat is het verschil tussen mijn hond Max en 'de hond'? Wat eenduidig zeker is; of anders gezegd, als een paal boven water staat, is dat ik de taal niet beheers die dat verschil kan uitleggen. Is, zoals Taelman beweert, Taal de ware God, of verschuilt zich God in Taal? Ook hierop kan ik geen antwoord geven want 'verschuilen' is iets in mensentaal en zolang we de Godentaal niet kennen, dan kunnen we er beter over zwijgen.
Het oog ziet niet zichzelf, evenmin als het mes zichzelf kan snijden. Vuur verbrandt geen vuur en met de dood sterft ook de dood.
De poort naar Dichotomica zwaait open. Een van de sleutels van de Code past abeslist. Is dit dezelfde sleutel die Jezus van Nazareth gebruikt heeft voor het Nieuwe Testament? De Kardinaal treedt opnieuw naar buiten.

ONDER WEG.

Het kan maar niet ophouden: Taelman moet opnieuw zijn verhaal kwijt. De Kardinaal is dit ritueel al gewend. Zwijgen lijkt nog altijd het meeste aangewezen.
Opnieuw begint de TaAlchemist bij het begin van, toen 'toen' nog toen was. Alfa vraagt zich af of het alchemistische nostalgie is; of zoekt Taelman steeds een houvast in de Schepping? Twijfelt Taelman misschien of Taal wel Taal heeft geschapen? Kan iets zichzelf scheppen? Alfa vindt het niet erg terug naar 'toen' te keren, zolang hij maar weer de naakte nimfen ziet, nog meer details mag vernemen van de zonden van Sodoma en hopelijk mag hij nog wat smullen van de oerklanken W, V, F, Ph. Door alsmaar erotisch getinte verhalen te vertellen, vindt Taelman wellicht 'zijn' loutering; grinnikt de Kardinaal.

Trouwens ‘herhalen’ is toch tijd scheppen. Het herhalen van woorden is toch het scheppingsverhaal van Taal. Er kan toch geen taal ontstaan, wanneer voor ieder ‘iets’ telkens een ander woord wordt gebruikt. De wezens zullen elkaar nooit kunnen verstaan als de dingen telkens een andere naam krijgen. Het is al een hele klus dat er verschillende talen bestaan. Taal, *language, la langue, die Sprache, enz.* Enkel na vele maal herhalen, kunnen we de woorden in ons verstand vasthouden. Maar als dit zo is, dan is niet Taal de ware God, maar ‘herhaling’. Hoe moet je herhaling benamen als je geen taal kent? We draaien in een rondje, niet Duimpje! In Taal wordt draaien ook benoemd met het begrip ‘frequentie’, en dat is de inverse van Tijd. Alle talen van toen waren vervat in het ene WOORD. Ook Duisternis was vervat in het Woord. Duisternis is het eerste woord dat Woord verliet. We zullen het nooit weten of de woorden, ‘Woord’ vrijwillig verlieten, ontsnapten of er uit verbannen werden. Wat we wel met zekerheid weten, is dat Duisternis enkel vrij werd *samen* met Licht. Hoe anders zouden we praten over Duisternis of Licht. De ene heeft geen bestaan zonder de andere.

Vele dicho-koppels groeiden uit het WOORD. Eerst waren het kreten die ontsnapten uit het Woord zoals: i -a, oei -ai, mi –aw; ook al eens een mannetjes ‘brrrrr’, dat werd beantwoord met een vrouwtjes ‘ssssst’. Sommige kreten vormden duidelijke koppels, andere bleven vrij en los. Het gebeurt wel eens dat kreten rijmpjes vormen zoals in een oud Frans zijn-rijmpje:

Mit mit mit (in de betekenis van kwetteren)
La vla dit
Mut, mut, mut [210-p353]

Alle woorden staan meestal open voor koppeling, als ze maar elkaar bevallen. De kreten werden begrippen. Begrippen groeiden tot concepten die op hun beurt tot hogere modellen evolueerden. Altijd werden ze uitgedrukt in *woorden.* Nooit dat ene mysterieuze Woord, altijd veel woorden. Het is zoals de Blinkende Steen, die schittert door hem van alle kanten te bekijken. Hoe moeilijker iets

uit te leggen valt, hoe meer woorden we verbruiken om '*het* ' toch maar duidelijk te maken.

Zo heeft Taelman een Naam gegeven aan eender welk Idee. Alles wat een mens uitbracht of wilde uitbrengen, kreeg een woord toebedeeld. Het is op die wijze dat Taelman in de rol werd geduwd van Bibliobibuli Klasseer Klerk Eerste Klas. Zijn hoofdtaak is het geven van Namen. Namen helpen Ideeën door de tijd heen te bewaren en over te dragen naar andere mensen. Het zijn de *verschillen* tussen deze namen die proberen een betekenis, of een zin te geven aan wat wordt bedoeld. Nooit weet je of het woord dat je uitspreekt of neerschrijft, ook begrepen wordt door de andere, zoals je het zelf wil uitdrukken. Woef, en miauw vertellen dat je met een hond of een kat te doen heeft, maar enkel dan wanneer de kreten herhaald worden (werden), zal uit de verschillen kunnen worden afgeleid, of de hond jankt of de poes spint. Let vooral op de verschillen in wat je hoort. Het gesproken woord zegt daarom meer dan het geschreven woord; de tonen geven extra informatie.

De herhalingen die aan iets een *betekenis* willen geven, noemt men **zinnen**. Zin aan iets geven, dat is de taak van zinnen. Zinnen rollen in de Tijd en tegelijk scheppen ze tijd. Iiedere zin wordt voorafgegaan door een andere zin. Iedere zin wordt ook door een andere zin gevolgd, zelfs al is het Stilte die volgt. Ook stilte vertelt iets. De rol van tollende zinnen is daarom zin te geven en zin te verzinnen met opnieuw andere zinnen. Zin voor wie? Even zeer voor de ontvanger als voor de zender. Dit kan alleen als de ontvanger en zender in een zelfde realiteit leven. Zinnen maken realiteit in tegenstelling tot wat dromen scheppen. Zinnen rollen in de tijd en ze scheppen opnieuw een andere tijdsdimensie. Nooit zal Taal kunnen uitleggen in haar taal, wat Taal nu werkelijk is. Ook ieder woord op zich zelf, is drager van Zin. De zinnen gevormd uit woordzinnen, vormen opnieuw Zin. Altijd op zoek naar wat dat ene Woord wil zeggen. Leven is zin geven en zin krijgen. Zonder onze *zin*tuigen kunnen wij niet leven. Hebt u al eens gemerkt dat alle woorden die refereren naar onze zintuigen twee betekenissen dragen!
'*Zicht* ' is zowel zien als gezien worden.
Wat zicht is me dat nu, gelukkig is het zicht door de mist, nog altijd voldoende.
Hoe voelt het te voelen met uw tenen?

Hoe ruikt de vlinder het ruiken van een bloem?
Hoe te zeggen dat je niets te zeggen hebt?
Jammer te horen dat je geen gehoor krijgt?
Kleuren zijn niet, ze kleuren.
Een vorm wordt bepaald door een vorm: vorm vormt.
Het spreekt voor zich zelf dat spreken tot taal hoort.

Wij zijn het niet die Taal beheersen, het is Taal die ons beheerst. Ook voor Taelman is het niet altijd gemakkelijk geweest. Hij blijft er zich over beklagen, dat hij nog immer teveel tijd moet stoppen in het benamen en klasseren van ontelbare ideeën, in alsmaar andere vakjes, rijen en kolommen. Groepen van rijen en kolommen krijgen op hun beurt een verzamelnaam die tot nieuwe veraf -verzamelingen leiden. Alsof dit nog niet genoeg is, worden alle dingen nog eens in stukjes en brokjes vermorzeld die ook een eigen naam opeisen. Daarna wordt alle puin opnieuw van op afstand bekeken en wederom ingedeeld naar kleur, grootte, smaak, enz. tot zelfs in keien die voor Klein Duimpje bruikbaar kunnen zijn. Als blijk van een eigen identiteit, zullen opnieuw alle dingen-hopjes een eigen ‘naam’ opeisen.
Bijvoorbeeld: de hond is geen mens en krijgt daarom een naam van ‘dier’. Een dier kan dood of levend zijn met als resultaat dat een ‘kreng’ werd geboren. Een indeling van soorten dieren levert zoogdieren op. De grote verschillen tussen soorten honden worden vastgelegd in rassen, welke een naam dragen soms met betrekking tot een eigenschap, zoals een hazewind of een buldog. De eigenaar wil zijn hond onderscheiden van die van de buur, zo geeft de baas zijn hond een roepnaam Tarzan. Om wat referentie en relatie te kunnen behouden tussen verschillende talen, krijgt de hond ook nog een Latijnse naam.
Het resultaat van deze naamgeving is een niet te overzien stapel van huidig gangbare woorden in onnoembare talen en daarboven nog eens, nog grotere stapels dode woorden van ooit en van toen. Bibliotheken en Bibelotheken vol.

Het leven van al die woorden is niet veel verschillend van de levende en de dode zielen uit het geestenrijk. Als je aan een woord de vraag stelt of het weet wat hij/zij/het betekent, zal dat woord bekennen dat woorden geen woorden kunnen begrijpen. Alleen mensen hebben het privilege woorden te begrijpen. Vraag je aan een persoon wat de betekenis is van vroeger woord uit de grote catalogus van Taelman, dan wordt het echt boeiend: ieder

individu kleedt het aan met een eigen verhaal. Nog een meevaller voor Taelman dat hij al die verhalen niet dient te archiveren. Hij kan voor een groot deel verwijzen naar de vertelsels uit de Bijbel.

Bij deze laatste uitspraak spits de Kardinaal zijn oren scherp. Taelman echter gaat hier niet op in en vervolgt het verhaal van de geboorte van een taal. Bij alle woorden die Taelman ooit heeft bedacht, gebeurt telkens iets vreemd. De woorden zoeken zich in koppels te verzamelen. Het zijn zoals kleine kindertjes. Ze vinden snel een voorkeursvriendje. Meestal vormen de woorden een echt koppel van twee, soms ook verzamelen ze in clusters of groepjes. De groepen neigen veelal opnieuw naar twee polen binnen de groep. Een eerste polarisatie gebeurt tussen die woorden die gerelateerd zijn met de *geest* of het *lichaam*. Deze groepsopsplitsing heeft vele namen gegenereerd die wel bij elkaar horen, maar een tegenpool vormen. Voorbeelden zijn: psyche & fysiek, golf & deeltje, arbeid & denkwerk, enz. Zoals een embryo zich ontwikkelt door celdeling, gebeurt dit ook zo met dichotomie woordcellen. De eerste grote deling van ‘lichaam en geest’ reikt (wordt ver -haald, van ver gehaald) tot, toen 'toen' zich splitste in ditjes en datjes.

De fysieke voortplantingsdriften van de oermens hebben het onderscheid tussen vrouw en man gecreëerd. De overlevingsdrift leerde de confrontatie tussen leven en dood. Doden of gedood worden was in eerste instantie een lichamelijke confrontatie. Een persoon ervaart die beroering niet alleen lijfelijk. Met iedere gebeurtenis, bleef er in de geest, een eigen persoonlijk verhaal hangen. Iets gebeurde telkens in een context. Bij volle maan was het gemakkelijk een konijn te vangen en bij lange droogte moest je bij de waterbron jagen. Hieruit ontstonden verhalen. Eerst werd herhaald wat was gebeurd. Later groeiden hieruit de vertelsels. Waar de fysieke gebeurtenissen en de psychische impact elkaar kruisten, werden de verhalen verteld als parabels of orakels van de goden. De Engel die Abraham’s hand vast hield toen hij zijn zoon wou offeren, is hiervan een voorbeeld. Toen Hans in het sprookje met Grietje, de heks in het vuur verbrandde, is een bewustwording dat de geest afstand kon nemen van de duistere machten. De mens zelf durft het hef in de handen te nemen [103]. De oerjager werd zich bewust van de macht die hij had ontwikkeld over de wilde dieren. Een macht over leven of dood. Deze macht had hij ook over de medemens. Het behoud van zijn soort, in

tegenstelling tot de andere mens te doden, heeft zich in eerste instantie uitontwikkeld tot seksuele onderwerping. Deze seksuele onderwerping vertakte zich later opnieuw in fysische honger en mentaal verlangen, seks en erotiek, lichamelijke en of geestelijke liefde.
Deze archaïsche dichotomie spiegelt af in praktisch alle facetten van hoe wij realiteit scheppen. In het Oosten is dit het verst systematisch doorgetrokken in het yinyang concept. In het Westen zou het kunnen vertaald worden in het vrouwelijke gedrag, wat in afwisselt met de yang van de mannelijke manifestaties. De reeksen van dichotomie voorbeelden zijn eindeloos: context & figuur, impressie & idee, mening & informatie, achtergrond & gebeurtenis, substantie & vorm, subjectief & objectief, proces & structuur, coöperatie & competitie, energie & materie, parallel & serieel, evolutie & revolutie, introvert & extrovert, voelen & denken, heimat & natie, moreel & rationeel, golf & partikel, analoog & digitaal, antithesis & thesis en ruimte en tijd.

Waar de culturele processen het dichotomie canvas niet voldoende ondersteunen, is het opnieuw Taal die de rol overneemt. Sommige talen zijn hierin meer bedreven dan andere talen. Een aantal voorbeelden uit het Frans: *une maison & un château, une chaise & un fauteuil, une machine a écrire & un ordinateur, la terre & le ciel, la lune & le soleil, la moissonneuse (machine) & le moissonneur* (persoon), *la médicine* (beroep*) & le médecin (persoon*) [311 -p84].
Deze voorbeelden illustreren de ijdele trekjes van de man, terwijl zoals zo vaak, de vrouw klaarstaat voor ondersteuning.
De toekenning van een geslacht aan een woord, wat in vele Westerse talen het geval is, verklapt hoe de bevolkingsgroepen hiermee bepaalde oererotische beelden associëren en die we nu nog altijd uit het onbewuste oproepen. ‘Sleutel’ is bij ons mannelijk want het is een hard gereedschap dat exclusief bestemd is voor één sleutelgat. Dit laat het binnendringen toe; de sleutelhouder heeft zich een thuis bezorgd. Een Spaanse sleutel echter is vrouwelijk, het is een waardevolle toegang tot een sleuf die best met zorg wordt geborgen. Een ‘brug’ is in het Nederlands vrouwelijk, want ze laat 'verbinden' toe. Ze is meestal slank en fragiel. De Spaanse brug is echter mannelijk, lang en sterk, licht gebogen. De brug heeft de functie van iets vreemd te laten binnenstromen[? 313 -p70]. De grammatica van een taal is veeleer

een '*facilitator*' dan een logische constructie. De persoon uit Scientificum wil via grammatica van Taal een logisch geheel maken. Daarom is ‘Taal’ in de meeste talen vrouwelijk! De Chinese taal echter kent geen seksetekens noch vervoegingen van woorden; zij hebben die niet nodig aangezien alles op het archaïsche dichotomie canvas van yin en yang wordt getekend.

Alfa geniet met binnenpretjes bij het besef dat Taelman nu plots een barcodeslaaf van de mens is; en dan nog in dichotomie zwart wit. Blijkbaar is hij niet de heerser en meester van alles; ook Taelman moet scheppen en blijven scheppen.
Taelman wordt er zelf soms droevig zodra hij aan zijn bibliobibuli taak denkt. Ook hij kan triest voelen. Misschien gelooft ook Taelman in iets, denk Alfa verder; dan is nog niet alles verloren.
Wat nog het allerergste is, vervolgt Taelman, is dat de woordkoppels in vele omstandigheden elkaars vijanden zijn. Uiteraard kunnen woorden op zichzelf geen mening vormen. Een afgezonderd ‘woord’ kan nooit waar of vals zijn. Het zijn de mensen die aan de woorden een betekenis toekennen, en die durven al eens vijandig voorkomen. Goed of slecht, mooi of lelijk, jong of oud; ze worden steeds tegen elkaar opgezet. Soms worden ze aangespoord tot een duel op leven of dood, en dit terwijl de mens toekijkt of nog erger, het gevecht organiseert.
De hoofdgladiatoren van Dichotomica heten *waarheid* en *leugen*.
De intellectuele ontwikkeling van de mensheid is in het Westen, sinds de periode van Griekse filosofen één langgerekte bloedige oorlog geweest over Waarheid en Leugen. Het zijn veldslagen van woorden. De machthebbers van de Godsdiensten en de Politieke Overheden zijn de voeders van deze continue conflicten. Het parool van beide partijen is: doodt wat niet in uw model past. Ze zijn als de dood voor het *omen* in *nomen*. Daarom doden ze eerst. In de naam van het Woord. Amen.

Taelman neemt weer de toon aan van de predikant die moet overtuigen.
Daarom Alfa, verzamel uw gelovigen en breng hen de boodschap die ik u nu zal influisteren.
Mensen, hoed u voor alle dichotomie woorden die zich rond de naakte persoon opstellen om hun onderlinge twisten uit te vechten. Het zijn diegenen in het midden, die de klappen incasseren. De dicho -taal of het Mentalees, is de taal van Dicho Big Brother. Hij is een valse profeet die met zijn mentalees de

mensen in zijn tang houdt. Het is van oorsprong een Grieks virus dat door politici en godsdienstgoeroes, sinds vele eeuwen en over alle continenten verspreid werd en nog altijd als een pandemie verder woekert. Het enige doel van de valse dicho -profeten is, de mensen aan hun eigen inzichten en bedoelingen te onderwerpen. Zelfs Erotica wordt in dichotomie ingekleurd. De mooiste taalbloemen, de bibelebontische taalkrullen en de taal -zweefteefjes worden geknakt door stekelige giftige dicho-woorden.
Toch wil ik ook klaren dat er ook goede dichotomie bestaat. Zoiets valt te vergelijken met goede en slechte cholesterol; het is het evenwicht dat belangrijk is en niet één van de twee. Zonder duisternis kan je nooit in het licht komen.

Hierbij krijg je nog wat medicijn om je te wapenen tegen de dicho-goeroes.
'Niet-goed' wordt 'slecht' genoemd. Houdt de woorden als 'goed' en 'slecht', ver uit elkaar. Laat 'mooi' jaloers zijn op 'mooier' en ik sta toe dat 'lelijk' neerkijkt op 'lelijker', maar laat nooit Mooi en Lelijk elkaar zien. Gun de 'grote waarheid' wat minder 'leugens' dan de 'kleine waarheid'. Leugen kan toch geen waarheid uitleggen (anders is hij geen leugen) en ook Waarheid kan niets zeggen over Leugen (tenzij Waarheid zichzelf ontrouw is geweest).
Een tweede les is: wees behoedzaam met woorden die je niet kunt grijpen, be -grijpen. Waar zit bijvoorbeeld de zoetigheid in suiker, de nattigheid in water?
Een volgende toets is de consistentie binnen de woorden. Als de ezel zich twee keer stoot aan de steen, waarom noem je dat beest dan 'steenezel' en niet 'stootezel'? Waarom de steen met de schuld overladen? Dat zijn wanklanken die de mens medeschuldig maken. Zoek de woorden die echt zijn. Echte woorden zoeken zelf ook een relatie met andere echte woorden. Nattigheid gemengd met zoetigheid kan toch van alles en niets zijn.
Daarom wees vooral zuinig met woorden die je uit de lades komen waarop het opschrift staat: -heid, -dom, -lijk, -schap, -isme.

Geleidelijk loopt Taelman opgewonden rood aan. Het misbruik van dichotomie stoort hem blijkbaar hard. De verontwaardiging voor de manipulatie van de Kerk slaat nu over naar dichotomie die het nu moet ontgelden. Wellicht terecht, aangezien dichotomie de

taalstenen zijn waarop we ons bewegen. Taelman neemt zelf de stijl over van Alfa's preken door te overtuigen met briesen zonder inhoud en argumenten. Aangezien profeten steeds mannen zijn, worden alle mannen meteen naar de brandstapel van Alva gejaagd. Met de vrouwen heeft de 'proefeet' vrij spel. Taelmen weet natuurlijk ook wat Alfa wil horen. Op die manier kan hij Alfa voor zijn kar spannen.
Blijf doof voor de taal van de "proef -het" profeten. Ze komen bij u binnen als Tupperware Mensch om u in te pakken met dodomi, sisila en symp-for-me. Ze gedragen zich als Übermensch; echter naakt zijn ze zerohero -pipan- heertjes. Ze komen het lijf van onze vrouwen liposucken om ze daarna in te spenen met sirenen stroop. En nog dit zeg ik aan de vrouwen. Mannen zoeken in deze wereld alleen woorden die eindigen op –heid, -schap, -dom, -lijk, (uitgenomen 'lelijk').
Ze interesseren zich niet in u vrouwen. Wat ze zoeken zijn vormen, dat verblindt hen, zelfs holle en lege vormen. Jullie vrouwen bezorgen dat soort mannen een landingsbaan, doch die venten kunnen niet eens vliegen. Ze zijn tot piemelaars verslenst. Hun melk is gepasteuriseerd. Die mannen fantaseren zichzelf een reuzen pik, maar veelal kunnen ze niet meer dan met een sleunse lul zwaffelen. Jullie vrouwen zijn jaloers op de fallus, maar de mannen zijn jaloers op uw klaarkomen. Mannen kunnen nooit het Venus- genot van een vrouw ervaren wanneer ze tolt in een eindeloos lustend en laaiend orgasme. Vrouwen verzadigen zonder zaad. Dames, ooit duurde u klaarkomen nog langer toen het nog orgaanspasme heette. Vandaag klinkt het wat korter in 'orgasme', een woord wellicht door een man beknot.
Tegenwoordig kan men bij de meeste mannen hun zaden op één vinger tellen. Straks moeten jullie vrouwen het nog doen met gekloonde kloten. Een wezel wentelt in zijn hol. Zelfs een drol kent zijn kont. Zie ze daar kruipen, jullie venten, alsmaar lager op de grond, zoeken ze naar de grond van wat 'waarheid' is. Wat 'is', kunnen ze zelfs niet vinden. Als hondjes zoeken ze al snuffelen naar waar het hol van de waarheid is. De meeste venten snuiven niet eens de holtes van de erotiek. Mannen snoepen enkel de vrouwenvormen. Als bij het vrijen de mannenkreten zijn leeg gestoten, zwelt het meisjes' smakken aan. Zij vindt de vormen die ze in haar plooien wil omfloersen, om ermee vrij te vrijen tot de vormen smelten en zich bevrijden van het zijn. Samen smelten alle vormen in de gloed van de vloed van Verlangen. Mijn raad aan de vrouwen is: doe het, doe het meer, vinger veel, doe het

met veel teer tot het voelt zeer, en Zij verandert in een zeemeermin en Hij wordt betoverd in een meermeermin. Voorwaar, voorwaar, nu hou ik ermee op.

Klein Duimpje voelt zich onhebbelijk bij dit soort verhitte betogen. Niet omdat hij van de ‘grote- mensen- praat’ weinig verstaat; het is de toon die hem pijn doet. Dat maakt hem kleiner dan hij al is. Duim beseft dat Taelman al even hard uithaalt als Kardinaal Alfa op zijn preekstoel. Dit doet hem twijfelen. Wil hij wel man worden. De tekens die Duimpje neerplant vergen geen verhit betoog. Ze maken duidelijk, bevelen, richten, behoeden, vertellen zonder argumentatie. Duim zoekt afleiding van de donder retoriek. Daarom probeert hij een andere pientere vraag.

‘Meester Taelman, heb je ook alle soorten dicho-bouwstenen in uw bibliobulitheek gecatalogiseerd?’
Jawel hoor, antwoordt de TaAlchemist; echter zijn de meningen van de geleerden op dit vlak zeer verdeeld. Eigenlijk zijn de scholastici weinig in dichotomieën geïnteresseerd. Ze gebruiken liever sluwe dichotomie constructies om hun gelijk te halen. Dicho -paren spelen wel een rol in ons leven: ze helpen ondermeer om beter de ‘realiteit’ te vatten. Je kunt ze –ruimte & tijd- dichotomie noemen, zoals: voor & achter, boven & onder, vroeger & later. Dicho’s kunnen ook nuttig zijn als schaalindicatoren. Voorbeelden zijn: micro & macro, overvloedig & schaars, enkel & veel. Sommige dicho-paren staan braafjes naast bijeen; het ene paar knuffelt een beetje intiemer bij elkaar dan het ander paar. Neem bijvoorbeeld: liefde en lust, liefde en leed, hou en trouw, hart en smart, wieg en graf, heen en weer, op en neer, enz., suggereren een dynamische verhouding waarbij beide partners worden geaccepteerd. De ruzies tussen dichotomieën doen zich het gemakkelijkste voor als ze subjectieve factoren willen in kaart brengen zoals: haat & liefde, heet & koel, eerlijk en achterbaks. Sommige woorden en uitdrukkingen liegen zelfs terwijl je ernaar luistert: 'volledig, doodgelukkig, doodgraag, geschiedenis maken’, zijn voorbeelden van dit soort leugenwoorden.

Wil je ooit tot aan de poort van de Edele Code geraken, dan zal het toch doorheen burchten met vechtlustige dichotomiesoldaten moeten passeren. We hebben al de sleutel van één poort in handen. Deze sleutel past wonderwel ook op de volgende poort, als je maar weet dat je die in de tegenovergestelde zin moet

draaien. Eenvoudiger kan haast niet. Deze toegang wordt wel eens de Uitpoort geheten.
Boven deze poort staat geschreven aan de ene kant:

'*links ziet rechts*' en aan de andere kant: '*rechts ziet links*'.

Je kunt maar iets weten en je zal iets begrijpen of zien; wanneer je gelijktijdig bewust bent van ‘niet weten’, ‘niet begrijpen', ‘niet zien’.
‘Realiteit is er wanneer ze ontbreekt’, zo formuleerde de filosoof Jacques Derrida het. Zo is een museum een thuis voor dingen die geen thuis meer hebben. Een andere filosoof Whitehead schreef over het scheppingverhaal, dat God niet de wereld geschapen heeft, maar dat hij ze behoed van de ondergang. Taelman herhaalt dat de mens even goed God heeft geschapen als dat God de mens heeft geschapen.
Kardinaal Alfa begint nukkig te grommen maar wordt overstemd door gekir van Klein Duimpje. Ik heb het gesnapt roept Flink Duimpje fier uit, dit is een “denk -mirrim” wijze TaAlchemist ! De truc bestaat erin om een uitspraak of een gedachte gewoon om te draaien, net als de sleutel van deze poort anders draait dan die op de vorige poort.
Het glas is half vol of half leeg. Licht is afwezigheid van duisternis of vice versa. Begrijpen dat je iets niet snapt, is al even belangrijk als wat je hebt verstaan. Kennis is, wat over blijft uit al wat onbekend is.

HET DICHOTOMIE CANVAS.

Oosterlingen hebben minder problemen dan de Westerlingen om deze denk -mirrim te hanteren. Zen Koans zijn geliefde literaire vlinders om te oefenen met de denk -mirrim. Oosterse culturen behandelen dichotomieën fundamenteel anders dan hoe wij Westerlingen die gebruiken. Zij kiezen niet voor één van beide dichotomie tegenstellingen. Dichotomieën worden in hun verhoudingen of ratio bekeken en in de veranderingen binnen hun relaties, zonder dat ze telkens te zoeken naar het absolute. De dichotomie constructies zijn het natuurlijke canvas waarop Realiteit geschilderd wordt. De eerste Griekse filosofen hebben die gehanteerd. Door de eeuwen heen zijn het vooral de dichotomie woorden die de macht hebben veroverd. Richting (ruimte) en Gevoel waren de coördinaten waarin het leven zich

afspeelde en niet zoals vandaag waar ruimte, tijd, massa en energy de voornaamste actoren zijn.

Ooit waren de primaire dimensies in oplopende volgorde van dominantie: aarde, water, lucht en vuur. Evenwicht, eenvoud en harmonie waren de levens idealen [802-p24]. Hiervan vinden we nog een versie in de Oosterse keuken waar pittige spijzen in evenwicht moeten zijn met koelere schotels. Ook de ruimtecoördinatoren worden geassocieerd met de primaire dimensies zoals noord met vuur, noordwest met warm, noordoost met droog, zuidwest met nat, zuidoost met koud, en zuid met water.
Zoals vroeger het geval was in onze streken, wordt van deze voorstellingswijze nog veel in stand gehouden. Situaties in het dagelijkse leven worden naar analogie vergeleken aan de verhoudingen die er bestaan tussen o.a. vuur en droog, vuur en water, vuur en warm. We kennen de manier niet meer om iets to omschrijven in termen van aarde, water, lucht en vuur, wat een bijzondere gave vereist voor analogieën en vooral aanvoelen van situaties. De Kardinaal ziet nu zijn kans en voegt toe: als je alles kunt uitdrukken in de termen van de Heilige Drievuldigheid, Vader, Zoon en Geest, dan ben je een Religieus persoon, een kind van God.
Taal heeft nog wat onthouden van de oude uitdrukkingsvormen. Ik brand van verlagen, ik voel nattigheid, het koude zweet breekt mij uit, hij krijgt er natte voeten van, is het noorden kwijt, wat een droogstoppel, hij heeft vuur in zijn broek, ligt buiten westen. Voorbeelden die de Kardinaal moeten vleien zijn: geestig niet!, de tijdsgeest, vaderland, vadertje Staat, zijn zonen uitzenden enz., herinneren aan de Drievuldigheid.
Klein Duimpje piekert hoe hij deze termen op een duidelijke manier met keitjes zou kunnen vormen. Nadenken is het begin van alle kennis. Nadenken over de dichotomie woord koppel is een wijze oefening, vervolgt Taelman nog.
Bijvoorbeeld, wie is de dichotomie partner van Tijd?
Binnen de Tijd zelf kennen we vele dichotomie koppels zoals: vroeger/later, toen/straks, verleden/toekomst. Is NU de tegenpool van Tijd? Tijd en Inverse Tijd zijn wel mathematische dichotomieën, maar NU kan het even goed wezen. De zelfde vraag geldt ook voor Ruimte. Hier en daar, boven en onder, ver en dicht zijn de koppels binnen Ruimte. Geleerden zouden Zwarte Gaten willen aanduiden als

de dichotomie partner van Ruimte, maar dit is opnieuw gebaseerd op wiskundige berekeningen.
Alfa, mocht je nog twijfelen aan de verdiensten van Jezus als de taalfilosoof van het Nieuwe Testament, hierbij geef ik u een aantal oefeningen mede om over bepaalde begrippen te mediteren.

Wat steekt in de woorden: ‘voedstervader, moeder maagd, mens god, god mens, eeuwig leven, uit de dood opstaan…’? .
Het zijn tegenstellingen die de moderne mens niet meer aankan. Onthoud wat Plotinius ooit zei: het is beter te beseffen dat niet de ziel in het lichaam schuilt, maar dat het lichaam in de ziel huist [514 -p41]. De geest van de moderne mens is gereduceerd tot een primair wezen van het type mono cel. We kunnen toch zo moeilijk overweg met multiculturele facetten. De mono versies van woordinhoud, vormen het basisvoedsel van de bewoners in de gouw van Scientificum. Wanneer we straks in het land van Scientificum aankomen, zal ik je aantonen dat de heren van de wetenschap al even naïef zijn als de geleerden van vroegere beschavingen die het wereldbeeld in termen van water en vuur, koud en warm omschreven. De moderne mens die beweert dat alles door de wetenschap kan worden uitgelegd, is eigenlijk al even gelovig als jij Kardinaal, ook zij hebben trouw gezworen aan één God.
Om nog even bij de dichotomie van de taalbrouwsels te blijven, nog het volgende. De meest boeiende en waardevolste dichotomie opdeling is volgens wat ‘onderscheiden of expliciet’ is, en wat ‘niet-onderscheiden of verborgen’ blijft.
In de bron zitten alle dingen die nog niet werden vrijgegeven. De bron is de Vader (hoewel Moeder een beter woord is). De ideeën die uit de bron opborrelen of worden vrij gegeven, worden toegeschreven aan de Zoon. De Geest is het mechanisme wat toestaat of aanzet om uit de bron te ontsnappen.

Friedrich Nietzsche en vooral Charles Peirce hebben zich als filosofen onderscheiden bij het onderscheiden en niet-onderscheiden der dingen. Ze hebben ons een van sleutels van de Edele Code bezorgd.

DE BRON

'Uit stof werd je gevormd, tot stof zal je vergaan'. Dit stof is de bron van alles; en voor u Alfa, is het tevens *stuff* om over na te

denken. Ik weet wel Alfa, dat voor jou, deze boodschap uit de **B**ijbel komt. Maar de letter B is niet de eerste letter van het alfabet. Alfa is het eerste teken. U zelf Kardinaal. Omen est Noman. Ook de Talmoed, het boek der boeken van de Joden hebben geen eerste bladzijde, het begint met bladzijde twee [309-p7]. Ieder mens is zijn eigen bron; zijn eigen inleiding en einde van zijn verhaal. Je kunt het leven niet onderbreken. Begin en einde zijn één. Je kunt enkel bij het omslaan van iedere bladzijde verder het verhaal, dromen. Wanneer je opnieuw wakker schiet dan moet je verder schrijven aan jouw verhaal. Ieder moet zelf putten uit de bron, waar uit zij of hij ontspruit.
Taal herinnert ons elk moment aan deze mysterieuze bron. Toen we samen taal telden vonden we dat de meest terugkomende woorden de onopvallende 'het, de, een, er, van, als, ...' zijn. Deze woorden figureren als decor en context. Naamwoorden worden in onze taal meestal ingeleid door een lidwoord: het, de, een. Waarvan deze woorden lid zijn wordt ons verzwegen. Uit stof iets vormen, in stof iets ontwaren, is Schepping.

Het begin van ieder zijn scheppingverhaal wordt gevormd door: 'wat' is 'dat'. 'Waarom' wordt beantwoord met een 'daarom'. Iets dat 'hier' was, is nu 'daar'. De conceptie of bevruchting van 'niets' tot 'iets' heet een concept, con-cept of een medeschepping. Schepping gebeurt nooit alleen, er is immer een 'con-' nodig. Hierna wordt het de taak van de woorden om de concept-schepsels van de geest te ontwaren (zonder –waar-), te ontwarren, te verklaren, te verhelderen, te begrijpen [314 -p33]. Ontwaren en ontwarren is zich vrijmaken van de vraag 'waar?'. Dingen 'wellen' op uit een bron, *a well* in het Engels en in het Duits *eine Wallung,* wat ook de betekenis heeft van 'emotie'. De dingen wellen op door emotie, e-motion wat bewegen betekent, maar ook *mot*-ion: een woord dat in beweging komt. Iets dat bewogen werd heeft recht op een woord. Volgens de filosoof Charles Peirce, zijn dit de echte primaire woorden; deze woorden vertellen over gevoelens en grijpen naar iets met kwaliteit, k-waliteit, 'k- *wel*-liteit. Deze opwelling zit ook in de uitdrukking 'zich wel voelen'. Dit soort primaire woorden worden gevolgd door een serie woorden die bij toeval – samengaan, of met elkaar in verband werden gebracht. In een derde categorie zitten woorden die iets anders vertegenwoordigen, de representanten, dat door anderen kan worden gevat [700 -p146].

Het ontwaren en ontwarren van een fenomeen kan maar gebeuren bij 'herhaling' van het iets dat zich aanmeldt. Dit kan door herhaling van het fenomeen zelf, of door een herhaling van de aandacht die de persoon opbrengt. Herhalen, opnieuw halen betekent dat het 'iets', eerst 'tijd' schept; een tijd die op zijn beurt iets schept, alsof 'iets' en 'tijd' spiegelbeelden zijn. Herhalen doet interpreteren. Interpreteren is iets lenen (*prêter)* van iets anders, tot het gegrepen wordt in een 'begrip' dat op zijn beurt vastgeketend wordt aan een *woord.* Wie ons de keuzes aanbrengt waaruit 'geleend' kan worden, blijft een raadsel. Hiervan kunnen we enkel vermoeden dat het dezelfde bron is van waaruit Kunst zijn verhaal put. Eenmaal het geschapene (concept) bevangen wordt door een woord, is het ook gevangen en verliest het zijn vrijheid. De filosoof Cassirer beweert dat de mens zelf, de grootse slaaf is van Taal. De mens is de meeste gelovige dienaar van zijn Meester de Taalgod [705].
Enkel in 'zijn-rijmpjes' en 'poëzie' vinden de creaties die uit het niets ontspruiten, hun vrijheid terug. Sommigen talen hebben zich zelf een discipline opgedrongen van onderwerping: ze kennen *verbuigingen en vervoegingen* (buigen en zich voegen naar de Meester). Vroeger heette men dit soort woorden 'welgevoegdenaamwoorden'. Talen die zich met veel etiquette buigen als butlers voor de Meester, noemt men '*inflectional*' talen. Het Latijn en zijn afgeleide taalgenoten behoren tot die soort. Op die manier leeft het Romeinse Imperium nog verder via zijn taalafstammelingen. Andere talen hebben zich minder onderdanig ontwikkeld, ze houden van een vertrouwde en sociale sfeer. Nog andere talen hebben een jeugd gekend waarin de woorden gemakkelijk samen kitten en nieuwe woorden vormen. Voorbeelden van deze talen vindt men vooral in Zuidoost Azië zoals Maleisië en Indonesië. In deze culturen draait nog steeds veel rond de familie. Een kind is '*anak*' en kinderen wordt '*anakanak*'. Een ding wordt vertaald in '*barang'* en 'goederen' worden vertaald in '*barangbarang*' en geschreven als '*barang* ^{2} '.

Andere culturen houden zich strikt aan hun stamvaders. De Chinezen behoren tot deze laatste groep. Geen enkele andere beschaving bezit een meer individualistische karakter. Toch gedragen Chinezen zich extreem collectief en dit door de verplichtingen en respect aan hun stamtekens. Nergens zijn ook familiedynastieën zo ver doorgetrokken als bij de Chinese families. Het is niet zonder reden dat de taalfilosoof Humbold schreef dat,

iedere taal de karakteristieken omvat van de wereld van het volk dat die taal spreekt. De eenheid van China is gebaseerd op de eenheid van haar (geschreven) taal. Om die eenheid te bewaren doorheen de tijd, hebben de Chinezen een Chinees -Chinees woordenboek bedacht. Doorheen de tijd en over de regio's ontstaan nieuwe ideeën en begrippen. Dit woordenboek legt de verbindingen, zodat ook taal, volk, plaats en geschiedenis één blijven. Een andere taaleigenheid die de eenheidgedachte onder de chinezen illustreert, is het begrip 'ik' en 'mij'. In de Westerse talen weerspiegelen die woorden een andere filosofische inhoud.
Het 'ik' centrum suggereert een actieve inbreng. Het woord 'ik' wordt meestal gevolgd door een werkwoord. Het wordt verwacht iets toe te voegen aan mijn 'mij -zelf'; iets wat wordt toegevoegd aan mijn aureool van kunnen, relaties, verworvenheden, enz. Kortom mijn ego. In de Chinese taal wordt geen onderscheid gevormd tussen 'ik' en 'mij'. Het woordje " wo " omvat beide begrippen; de differentiatie wordt gelegd door de plaats van "wo˜" in de zin. Dit is opnieuw een illustratie van hoe de karakteristieken van een volk vertolkt worden in haar taal.

Taalcreatie is een continu gebeuren. Vroeger gevormde woorden scharen zich rond nieuwgeboren concepten en willen hiermee de ideeën achter het nieuwe concept verduidelijken in termen van de oudere generaties. Het valt niet te verwonderen dat nieuwe woorden veelal gevormd worden uit bevriende klanken en uit vergelijkbare concepten. Eenmaal een woord stevig ingeburgerd is, zal dit woord veelal de geest van de mensen beknotten. Woorden zoeken nu eenmaal macht (zoals de mensen) en willen de fantasie van de geest beknotten. Begrijp je nu waarom de mens zo gemakkelijk naar het woord grijpt en het misbruikt om zijn eigen macht te vergroten. Dictators en andere wereldleiders hebben voor een groot deel hun macht te danken aan het 'woord', hun geliefde wapen waarmee ze zo behendig omspringen. Dit is zeker zo wanneer het gebruik van het woord gekoppeld is aan de inhoud en aantrekkingskracht van de ideeën. President Obama zal dit beslist niet ontkennen. Maar ook Hitler en Stalin kenden het woord als machtshefboom.

Boze machtswoorden kunnen enkel worden bestreden met de kracht van het oorspronkelijke woord. Als iemand het woord 'waarheid' gebruikt, vraag haar of hem van 'waar' deze waarheid vandaan komt. Daarom is het goed de bron van de woorden te

kennen in uw argumentaties. Dit is een tactiek waartegen weinig verweer is. Hanteer in uw verdediging, het verhaal van een woord en zoek van hoe ver het gehaald werd.
Het is niet omdat een woord veel 'herhaald' wordt dat het bewuste woord het juiste verhaal verteld. Dogma’s zijn constructies die hun macht halen uit 'herhaling'. Sommige woorden spelen onder een hoedje om zich te herhalen. Ze goochelen uit de toverhoed van de woorden die eindigen op -heid, -dom, -schap, ... De woorden die hierop eindigen zijn veelal echte goochelende huichelaars. Ze zijn met zo velen dat ze niet eens meer opvallen. Ze dragen eenzelfde baret van de generaal der generalisaties. Deze woorden beloven hun belijders eeuwigheid. Je ziet maar Kardinaal, je bent niet de enige die zalig voelende eeuwig*heid* verkoopt.
Alfa, zal ik een voorbeeld geven uit de waarheden die u zelf verdedigt. Neem het woord 'agape' uit de Encycliek Deus Est: Eros, Agape, Logos. De oud Griekse '*agapao*' was een woord dat getrouwe leden van een familie, een clan of een serviceclub gebruikten om elkaar te begroeten. Agape was een betoon van het respect dat de Grieken koesterden voor hun sociëteit. Agape is 'groeten met respect', zoals de buiging van een Japanner. Dit betekent weliswaar iets meer dan nieuwsgierige en aantrekkelijke 'Eros', maar is weer niet de 'Philia' of een godverheerlijkende blinde liefde. [703 Thomas M.Alexander, p-332].

In de woorden 'goed*heid*' ‘, 'gram*schap* ' en 'christen*dom* ', zit geen variatie ingebakken. Het zijn communisten die alles dood vlakken. Alleen Dood biedt de eeuwigheid door de 'dood' dood te maken. De ‘verheven’ woorden die hun eigen eeuwigheid bazuinen kennen geen echte gevoelens; ze drukken alleen een verlangen naar eeuwigheid of iets waarvan we steeds gescheiden zullen zijn. Zelfs een gradatie kunnen ze niet uitdrukken. Ze blijven lijkbleek gapen van onveranderlijkheid. Het meeste leugenachtig woord is wellicht ‘vrijheid’. In het –heid gedeelte is er geen vrijheid, alles is uniform gelijk. Men kan meer vrij zijn, maar men kan nooit meer vrijheid bezitten. Niet alleen communisten zwaaien met de vlag van verheven universaliteit, ook fascisten steken zich achter dit masker. De verheven*heid* van het vaderland is toch ook een vals streven, zoiets kan alleen maar als er meerdere landen bestaan en kan dus nooit tot iets universeels uitgroeien, want dan zijn alle landen verheven [407-p159]. Onder universalisme kan men zich niet rationeel gedragen;

je kunt niet vergelijken, toevoegen, verminderen. Het is de dood zelf, ook hier kan je niet meer of wat minder dood zijn. Amen.
Is het u al opgevallen dat dood en liefde geen -heid, -schap, -dom vorm kent. Liefde is namelijk een werkwoord, net als het zoeken naar wat 'waar' is, wat vrij is, en wat God is. Deze activiteiten geven meer zin door het zoeken ernaar dan bij het bezitten ervan.
Laat je verder niet inslaap wiegen door naamwoorden. Gebruik liever werkwoorden, daarmee kom je verder in het leven. Alfa, herinner je nog jouw kleutertijd? Een poes heette toen - miauw miauw; een muis - piep piep; een hond - waf waf. Werkwoorden ontstonden vroeger dan naamwoorden. Als het werkwoord moe of lui wordt, dan raakt het verstard; dan versteent het werkwoord tot een naamwoord.

Precies als mijn keien, voegt Duim toe. Eenmaal de stenen gestapeld zijn, verliezen ze de vrijheid. Ze worden een teken. Alleen de mens kan er iets meedoen, er meewerken.
Nog iets om op te merken. Werkwoorden bestaan meestal uit meerdere lettergrepen; naamwoorden houden het liever bij een lettergreep.[303 -p92].
Daarom wordt een taal niet geërfd, je moet een taal verwerven, verwerken.
Daarom zeg ik u nu dat de wijs*heid* "ken u zelf" dom is; vervang ze voortaan door: "ken uw eigen taal"! Want uw taal is en blijft jouw eigen spiegelbeeld.

KLEIN DUIMPJE ZIET ZICHZELF IN DE MIRRIM.

Klein Duimpje's oren tuiten van al dat gepreek van Taelman. Als afleiding wil hij wil ook een werkwoord worden en wat zin geven aan zijn zien-zintuig. Achter de toog van het hoge betoog van de grote mensen haalt hij stiekem zij mirrim uit zijn zak. Vader heeft wel gezegd dat ik moet wachten met mensen te bekijken door de mirrim, maar hij heeft niet gezegd dat ik mijzelf niet mag bekijken. Taelman beweert alsmaar dat Taal een spiegelbeeld is van jezelf. Dat wil ik nu wel eens toetsen.

Weetje wel, leugens behoren ook tot taal en in de wereld van de grote mensen kun je best maar op je hoede zijn. Wanneer je door een mirrim in de spiegelstand kijkt, ontdek je een magische

wereld. Als je de spiegel ver van je af houdt, dan zie je veel dingen, alles verschijnt ineens. Het is zoals taal die alles vertaalt, van alles van ver haalt tot binnen in jezelf. Precies als zinnen de afzonderlijke woorden aan elkaar breien, zo staan alle dingen die je ziet (ook zonder de spiegel) met elkaar in verband. Je ziet de dingen niet afzonderlijk, je ziet één geheel.
Woorden afzonderlijk betekenen niets. Er is een verschil in de vergelijking van Taal met een spiegel. Wil je uit het geheel de details bekijken, dan vergt die actie 'tijd', namelijk de duur om de omschakeling. Wil je een zin begrijpen dan lees je eerst woord na woord, wat ook tijd vergt, en dan begrijp je alles ineens. De zin krijgt maar zijn zin als alle woordjes gelezen zijn. Zo is taal het spiegelbeeld van realiteit.
Als Duimpje te dicht bij de spiegel komt ziet hij alleen pukkels, rimpels, haartjes en putjes. Het irriteert zelfs. Hoe dichter je bij een detail komt, hoe dieper je erin wil kijken. Een afzonderlijk woord of woordstuk zal proberen je te betoveren door van alles te kunnen wezen. De pukkel wordt een vulkaan, de rimpel een ravijn, het haartje een boom en het putje een hellegat. Als Duimp de spiegel te ver van zich houdt, dan ziet hij alleen de andere dingen; amper ontwaart hij nog zichzelf. De beste stand van de mirrim is waar het zelfbeeld zich evenwichtig verhoudt tot het geheel. Te ver, doet dagdromen, te dicht laat fantasieën los. Wil je jezelf vinden dan moet je die afstand vinden, waar je de relaties met de rest rondom je, nog aankan. Een tekst vol met de ideaalwoorden die op –heid, -dom, -lijk eindigen, vertellen meestal niets. Poëzie kun je maar waarderen als je ook kunt fantaseren. Het is zoals de erotica stand van de mirrim; te dicht wordt pornografie en te ver is 'zerotica', denkt Duimpje hierbij. Wanneer je andere mensen in het spiegelbeeld krijgt, dan kan je ze enkel vanuit je eigen hoek en standpunt zien. De andere mensen zullen ook naar jou kijken vanuit hun gezichtveld.
Zo gebeurt het ook met taal. De verteller, redenaar, schrijver en de leraars aan het bord; brengt zijn visie en inzicht of zijn verhaal en boodschap, in 'zijn' taal. De toehoorder maakt er van wat best uitkomt voor zichzelf. Beide kijken in de spiegel die de naam draagt van 'zijn' (met de betekenis van '*to be*') en 'van mijn'. Je kunt niet iemand anders zijn, je *zijn* is enkel voor jezelf. Je kunt wel goed, hulpvaardig of meewerkend zijn voor iemand anders, maar dit gedrag behoort enkel tot jou eigen zijn. Wat je hoort of leest, behoort enkel tot jou eigen 'zijn'. Wat je uitkraamt is enkel je eigen spiegelbeeld, zelfs al praat je iets na, dit is het gedrag

van je zelf en niet van iemand anders. Lees je een stationromannetje, dan kijk je naar een beeld op afstand; het is gewoon een tijdverdrijf om je eigen tijd niet te dicht te laten komen. Bij het lezen van een gedicht wordt iets dichtbij aangehaald om het zelf te beleven, be -leven. Met taal sta je immer voor de spiegel.

Taelman, die alom tegenwoordig is en alles ziet, verheugt zich met de inzichten van Duimpke en kan niet nalaten, ook nog een eigen visie eraan te knopen.
Begrijp je nu waarom vrouwen zo vaak voor de spiegel staan? Zoals vrouwen nooit kunnen zwijgen, moeten ze steeds hun babbel aflossen door voor de spiegel te staan. Dit is een andere spiegelrol van Taal. Daarbij vergeet vooral niet, dat alleen een vlakke spiegel een correct beeld geeft. Vrouwen geven nogal de voorkeur aan een cilindrische holle spiegel. Ze staan er slanker voor. Mannen willen meer vollere spieren zien, ze geven de voorkeur aan een bollig beeld. Taal werkt vooral met *beeld*spraak en verraadt hierdoor opnieuw zijn synoniem van spiegel. Trouwens, heb je al ooit bemerkt dat wanneer je voor de spiegel je zelf aanstaart, dan begin je automatisch met jezelf in dialoog. Voor de spiegel begin je spontaan tegen jezelf aan te praten, bijna hardop.
Een spiegelbeeld bezit geen geheugencapaciteit; geen enkele positie wordt onthouden. De spiegel kent geen tijd, verbruikt geen tijd. Het spiegelbeeld dat je ziet bewegen, gebeurt zonder tijdverschil voor diegene die erin kijkt.
De wetenschappers die we straks in Scientificum ontmoeten, zullen wel beweren dat het beeld dat het netvlies van de kijker bereikt, toch tijd nodig heeft (verbruikt). Spiegelen is namelijk een lichtfenomeen. Licht heeft een eindige snelheid. Ook dit is juist, maar enkel vanuit het standpunt van een derde buitenstaander die de mens-spiegel combinatie bestudeert. De uitdrukking ‘spiegelen aan’ betekent toch ‘afstand nemen van, zonder te copieren’.
In Scientificum zal je ook leren dat ‘weten’ nauw samengaat met ‘meten’. Een spiegel kan je meten, maar enkel als je een derde object als gereedschap erbij haalt. Alleen, kan je voor de spiegel niets van de spiegel meten. Meten gebeurt altijd met een derde medium. Echter zal ook voor de spiegel de meetlat niet meer dezelfde zijn. De meetlat die je hanteert verliest zijn absolute waarde; enkel de ‘verhoudingen’ blijven constant. Spiegels willen alleen een ‘verhouding hebben’, zo is het ook met taal: die

smeedt een verhouding tussen spreker of auteur en de toehoorder of lezer. Een absolute waarde is als een geloof, het kent geen variaties. De spiegel aanvaardt geen absolute dingen en kent geen geloof. Een kilogram en een meter werden in een andere wereld gedefinieerd, en verliezen alle waarde voor de spiegel. De spiegel zal dit steeds laten merken door alle menselijke tekens op zijn eigen manier te coderen. Het cijfer en een letter op de meetlat gedrukt, wordt anders voorgesteld in het spiegelbeeld. Dit geldt trouwens voor ieder teken dat door een mens wordt gecreëerd; de spiegel maakt er iets anders van.
Enkel symmetrische tekens behouden hun karakter. Zo zal ook Taal de woorden, die iets als absoluut willen voorstellen (als ‘goedheid, gramschap, rijkdom), nooit als iets constant of absoluut kunnen scheppen. Voor de ontvanger betekent het toch telkens iets anders dan wat de zender bedoelde. Enkel een ’aantal’ zal de spiegel respecteren, maar tellen is dan ook nauw verbonden met tijd en taal (*tale, tell),* die eigenlijk ook spiegels zijn. Een getal krijgt eigenlijk maar ‘zin’ in een verhouding tot een ander getal.

Door de spiegel te bestuderen zal je ook veel van taal te weet komen. Een spiegel wordt beperkt door zijn kader, zo is ook iemands taal beperkt door wat hij of zij uit de leefwereld put. De spiegel is de bron van je inzicht. Je kunt geen kennis kopen of verhandelen. Ieder moet zijn bron zelf voeden. Je stuurt toch ook jou spiegel niet naar je vriend(in) om je beter te leren kennen! Je kunt nooit afleiden wat de spiegel is, door in de spiegel te kijken. Taal zal ook nooit haar geheimen verklappen; het zijn mensen die alsmaar een mechanisme zoeken in taal.
Dit is het probleem van vele filosofen en wetenschappers. Ze zoeken de wereld te zien en zien enkel zichzelf, zoals een gedachte nooit over zichzelf kan denken. Dit is wat mystici doen als ze de spiegel van de wereld bekijken. Ze denken alles weg, vegen alles uit wat ze zien. Enkel dan kom je tot het inzicht dat er enkel de spiegel is. Kardinaal, herinner je nog de Bijbeltekst waarin Abraham op zijn vraag van, wie is nu God eigenlijk?, het antwoord krijgt: ‘*ik ben die ben*’. Wellicht stond God ook voor de spiegel en zei tot zich zelf: ben ik dat? Dit is *zo*als Nu die zich van alle tijd heeft verlost.
En nog dit voor U Alfa: als je in een zin het woord Zeemeermin leest, kijk niet te dicht. Je leest ofwel ’zee’, ‘min’ of ‘meer’ en als je nog dichter gaat dan blijven enkel leuter en *litter* letters over

zonder enige samenhang. Wanneer je de geschreven zin te ver van u houdt, dan loop je de kans te worden afgeleid door zoveel andere spoken in je hoofd.
Vraag aan de spiegel hoe bijvoorbeeld, je eigen vinger aanvoelt. Je steekt de rechter wijsvinger uit en je krijgt van de spiegel het antwoord van een linker wijsvinger. Maar je voelt niet de vinger, alleen de harde spiegel voel je met jou rechter vinger. Het gevoel dat de auteur in zijn werk legt is niet wat de lezer aanvoelt. Alleen hebben schrijver en lezer een begrip 'voelen' gemeenschappelijk en dan nog een voelen ieder voor zich.
Wat de spiegel heeft duidelijk gemaakt is dat er een grens is, je eigen grens. Je zult jezelf maar kunnen bekijken binnen de grenzen die de spiegel je oplegt. Zo gaat het ook met Taal. Alle kennis wordt begrensd door Taal. Wanneer je de eigen inzichten niet kunt opsturen naar een collega, helpt het niet om jou fotobeeld met op te sturen door middel van een spiegel. Spiegel en Taal staan altijd tussen de actoren.

Eens je deze basisinzichten van de spiegel heb verworven, zal het spiegelbeeld je ook nog iets vertellen over de Edele Code. Herinner je nog wat boven de poort staat naar Dichotomica?

Aan de ene kant van de poort staat: *' links ziet rechts '*
en aan de andere zijde *` rechts ziet links '*.

Dit lijkt erg op wat in de mirrim van Duimpje staat gegrift:
' wie leert zien, weet '
en *`wie weet zien, leert'.*

Steek je de rechter hand weg van jou naar de spiegel toe, dan antwoord het spiegelbeeld met een linkerhand naar jou toe. Draai je hoofd links en het spiegelbeeld draait rechts. Rechts en links zijn magische dingen. Er bestaat geen enkele wiskundige transformatie die van een rechter hand een linkerhand kan maken, niettegenstaande ze functioneel identiek zijn. Zo bestaat er ook geen enkele correcte formulering in taal van wat de geest eigenlijk bedoeld.
Wat jammer dat ik mijzelf in de spiegel niet zie als het meisje Fien Pruimpje, scherts het jongentje Klein Duimpje.
Hierop antwoordt Taelman dat er geen tijd meer is voor grollen en grappen, zeker nu dat we dichter bij Scientificum zijn gekomen. Daar moet je welvoeglijk ernstig zijn.

Ook voor u Kardinaal wil ik nog iets kwijt. Ik besef wel dat ik als TaAlchemist, niet altijd mals voor u ben geweest. Ook ik krijg een beloftebeloning aan het einde van de rit. Niet het eeuwige leven, maar wel oneindig inzicht! Lees goed: on -eindig. Waar geen eind aan komt, waar geen eind aan te knopen valt. We zullen meer dan ooit eendrachtig moeten samenspannen op onze tocht door het land van Scientificum. Maar vooraf nog dit over Scientificum. Deze gouw wordt gedomineerd door twee woorden die eindigen op –schap, (uit het rijtje –heid, -dom). Deze woorden zijn: Wetenschap en Gereedschap. Gelukkig kennen we voor het woord gereedschap een sluitend synoniem: werktuig, een tuig dat het werk doet. Het woord 'kennis' is echter te eng voor 'wetenschap', die nogal staat op zijn status van te kunnen pronken op -schap. *Science* en *tool* zijn wat minder imperialistisch beladen. Vooral staat *tool* dicht bij taal. Taal werkt voor ons in de mentale wereld en *tool* doet hetzelfde in de fysieke context; met dat verschil dat Taal tijd maakt en een Werktuig tijd wint.

SCIENTIFICUM IN ZICHT.

Weet je wat de grootste uitvindingen aller tijden zijn in de mentale en in de fysieke wereld? Meteen verrast Klein Duimpje met het antwoord dat het niet Taal kan zijn. Taal is namelijk de schepper van alles. Welnu, klinkt het antwoord van Taelman, in de mentale wereld is de grootste uitvinding Religie en in de fysieke wereld is dit het Wiel. Alfa die zich toch wat gevleid voelt door het woord Religie, wil niet langer onderdoen voor Duim en geeft ook zijn visie: voor mij zijn Logica en Wiskunde als onderdeel van Taal, de grootste mentale uitvindingen. Taal en Religie zijn geen uitvindingen. Het zijn een gave Gods!
Taelman die nu wat meer oog heeft voor teambuilding in het vooruitzicht van de tocht door Scientificum, argumenteert hier niet verder over en luistert eerst liever aandachtig naar wat Klein Duimpje nog meer te vertellen heeft.

Stapel een hoopje rondgevormde keien op elkaar. Meteen rollen ze naar beneden. De uitvinding van het wiel moet wel gebaseerd zijn op mijn keien. Ronde keien maakt je stapelgek …, ze rollen alsmaar van je weg. De grote Geest en schepper van Betekenis, moet hiermee wel iets bedoelen, niet!
Zeer juist antwoordt hierop Taelman. Maar dit is maar de helft van het verhaal. Een tuig werkt enkel als je ermee verbonden bent,

zoals iets als in jou termen Kardinaal: God die een verbond sluit met de mens, of minder profaan uitgedrukt: Taal dat een verbond smeedt met de persoon. Een aap die een noot kraakt met een steen, sluit een verbond af met de steen. De aap neemt de steen ter hand (poten)! Zo wordt het wiel een edel werktuig als je het ding behandeld volgens de principes van de Edele Code: er is een centrum nodig waarlangs of waardoor Links en Rechts moeten samenwerken. De woorden 'midden' en 'middel', zijn bijna identiek. In het Frans betekent '*moyen* ' zowel een middel tot, als het gemiddelde. In het Engels drukken '*by mids of* ' en '*mids between'* hetzelfde uit. Daarom vormt het middel om een dichotomie tegenstelling op te heffen in het midden van beide begrippen. Hoe Taal ons opnieuw de oplossing geeft voor gepolariseerde tegenstellingen.
Wanneer je op één been hinkt of met één pedaal je fiets vooruit trapt, is dat geen normale actie. Wat je doet is niet stabiel, is evenmin efficiënt. Maar de Code zegt nog iets meer. Als je zelf vooruit beweegt door op een pad te stappen of te fietsen, is de uitspraak dat het pad achteruit beweegt, even geldig en gelijkwaardig is als de eerste bewering. Zoals uit een zaadje een stengel of stam groeit met takken en bladeren boven de bodem, zo ontwikkelt zich een wortelnetwerk onder de grond.
Dan zal het dansen van een man met een vrouw wel de meest edele bezigheid zijn kraait plots Klein Duimpje. Met de rechter hand houdt hij haar linker hand vast. Voor hem wordt een linkerstap naar vóór synchroon beantwoord door de partner met een rechter stap naar achter. Hij draait naar links terwijl zij draait naar rechts. Bij dit dansen vergeet Tijd zich zelf en toch kan er zoveel gebeuren in geen tijd. Ze bewegen veel, leggen grote afstand af en toch blijven ze op dezelfde locatie.
Uitstekend Duimpje! Het spiegelen in de Edele Code. Wat de betekenis van deze grote Spiegel is, kunnen we nooit achterhalen en blijft verborgen voor alle stervelingen.

LINKS RECHTS.

Als je nu met de inzichten van de rol van Links en Rechts in het land van Semiotica zal rondkijken, zal je nog veel meer dingen ontdekken. Links wordt geassocieerd met het collectieve, wat geborgen aanvoelt en met wat introvert overkomt. Rechts manifesteert zich met extrovert, actief en liberaal individualistisch. De meeste mensen gebruiken de rechter hand voor het bedienen van werktuigen of iets aan te duiden. De rechter arm met de handpalm naar boven is het symbool van fascistische dominantie, een gedrag dat nog meer autoritair is dan de rechtopstaande driehoek. Een gebogen arm tegen het lichaam en met de open handpalm naar boven insinueert onderwerping en de ontvangende. Dit is de bezinningshouding van de Buddha; zo ook bidden de moslims tot Allah. Christenen bidden met de linker en rechter hand verstrengeld; zij zoeken vereniging met het goddelijke. Een beleefdheidsgroet doe je met het geven van de rechterhand wat een teken is van een initiatief op basis van gelijkheid. Een linkerhand aanbieden is een afwijzing. Bij een omhelzing nemen links en rechts contact, dit duidt intimiteit aan of een op zijn minst een hartelijke ontmoeting. Het is ook logisch dat het actieve rechts met het mannelijke geassocieerd wordt en het links met het vrouwelijke. Nog niet zo lang was de regel dat de vrouwen links in de kerk knielen en de mannen rechts.

Wanneer je de woorden links en rechts vertaalt in andere talen, dan valt het op dat rechts meestal een harde ‘r’ bevat; herinner je nog het mannelijk trillend huigje die de r -klank produceert. De vertaling van het woord links is veelal in een woord dat zachte vrouwelijke klanken heeft. Zelfs in taalzinnen kennen woorden een protocol van wie links of rechts staat zoals in de volgende zin.
- Mooi zo, het is zo mooi als iemand tegen je zegt: mens lief, wat ben je een lief mens, omdat je een zorgenkind met zoveel kinderzorg omringt.
Er is nog meer links/rechts protocol en symboliek in taal. Westerlingen schrijven overwegend met de rechterhand van links naar rechts, want een linkerhand riskeert de inkt te vervegen of tot een vlek te vervagen. In de Arabische taal, die van rechts naar links wordt geschreven, zou daarom zuiverder zijn mocht het met de linker hand worden geschreven. Maar in moslim gemeenschappen komt het meestal niet toe aan vrouwen om boodschappen te schrijven. Misschien ligt hierin ook het raadsel

waarom de moslims, de profeet Mohamed twee rechter handen hebben toebedeeld.
Het is niet alleen in religie dat links en rechts zich een prominente rol toe-eigenen; zelfs in Scientificum is het niet anders. Kwantumfysica, fysica, elektromagnetisme, scheikunde, en biologie worden alle op een dichotomie canvas van links en rechts geschreven.

Taelman, Alfa en Klein Duimpje hebben al heel wat opgemerkt en geleerd in de gouw van Dichotomica en kijken uit om wat de volgende gouw Scientificum te bieden heeft.

DE WIND DIE UIT SCIENTIFICUM WAAIT.

Wel wijze Taelman, moeten we opnieuw door een magische poort om het Land van Scienficum te betreden, vraagt Klein Duimpje gretig, en hoe zullen we de toegang vinden? Hoe de toegang tot het paradijs eruit ziet, kunnen Adam en Eva niet vertellen. Het enige wat zij zich herinneren is dat het paradijs zich verschuilt binnen een cocon van ontelbare spiegels. Je kunt die alleen ontdekken door ertegen te lopen en dan weet je nog altijd niet, hoe erdoor heen te komen. Daarom heb ik u het verhaal van de Spiegel verteld, licht Taelman toe. Alles wat je droomt, fantaseert of denkt, kan maar voor u bestaan als je het kan zien, horen, voelen, ruiken of smaken. Zonder deze confrontatie heb je geen recht om het ding een naam te geven. Een ander woord voor dit alles heet *ervaren,* samen naar Er varen.

Alfa, jij kent maar al te goed de teksten uit de Bijbel: ‘Laat *ons* de mens maken naar *onze* beeltenis (Gen 35)’ en de woorden: ‘Ik ben die ben’. Dit wijst op woorden van iemand die voor een spiegel tegen zichzelf aanpraat; in een taal die over zichzelf praat. Iemand is opzoek is naar het ene Woord dat de Blinkende Steen beschrijft. Alleen Taal kan de weg wijzen naar dat Woord. Daarom herhaalt Taal veelvuldig woorden die beginnen met een **w**: wat, wie, waar, welk, waarom, waarmee, waartoe, wanneer, waarheid... En wat is het ultieme antwoord van de mens op deze vraagwoorden? Dat, die, daar, dit, daarom, daarmee, weet ik niet...
Op diezelfde manier verliezen wij volwassenen steeds ons eerste dialoog met een kleuter, die alsmaar herhaalt: waarom, waarom, waarom? Zelfs de vraag, hoe we weten of Adam en Eva wel ooit *in*

het Paradijs zijn geweest, kunnen we niet met zekerheid beantwoorden.
Nog enkele zinnen uit de Bijbel: God sprak, dat licht weze ! En er was licht. Er is ook die andere tekst: '... van de vruchten van de boom van goed en kwaad zult u niet eten'. Opnieuw behoort dit tot de taal uit onze wereld en die waarheid spreekt. 'Nomen est Oman', is een mirrim zin, vol met dichotomie spiegelwoorden. Zoals Taal een God schept en God de schepper van Taal is; zo schept Taal een realiteit die enkel uit taal bestaat. Rechts danst met Links en Links draait met Rechts. Zo ook wordt een verbod een gebod en een gebod doet verbieden… , mits de Geest zijn werk doet!

De reactie van Eva op de suggestie van de slangengeest was: '... heeft God dit echt gezegd?'. *Twijfel* is de aanzet tot de Wetenschap. Vraagt dit maar aan de grote inspirator van het moderne Scientificum, René Descartes. Daarom moeten we ook aanvaarden, dat de bron van de Wetenschap in de vrouw verborgen ligt. Taal bevestigt deze stelling met wat het woord 'twijfel' zegt over zichzelf: 't *wijf*-el. Het 'iets', de iemand die twijfelt, is duidelijk een vrouw. Eva kon haar verlangen niet weerstaan om Gods gelijke te wezen. Adam wilde ook de macht en het aanzien van God verwerven. Wat Eva van God wou, is zekerheid en eeuwigheid. Zekerheid wordt behaald door het opheffen van twijfel. Eeuwigheid wordt geboren in verlangen. Het blijvende, of het verlangen naar eeuwigheid en het verlangen naar verlangen, zijn de meest primitieve drijfveren van ons leven. Daarom **w**illen **w**ij **w**erken, **w**orden, **w**innen, **w**ijs **w**ezen en vooral macht krijgen over de **w**oorden, door te **w**eten... en van **w** -eten. Daarom willen we zo graag zoveel over Taal weten. Jou taal zegt iets over jezelf; maar taal zegt nooit iets over zichzelf. Zo zegt God nooit iets over Hem. Zo kan de spiegel zichzelf niet spiegelen.
Klein Duimpje die altijd goed bij de les is, mengt zich in het betoog van Taelman.
Je zou haast denken dat deze voorbeelden juist het tegenbeeld vormen van hoe vrouwen in elkaar steken; zij praten ook veel zonder iets te zeggen!
Klopt Duim, vrouwen willen geen boodschappen geven, zij willen enkel boodschappen ontvangen (en uiteraard wel boodschappen doen), om uiteindelijk toch niets met die boodschappen aan te vangen.

Alfa, uw geloof is gebaseerd op boodschappen die mannen als Abraham, Mozes en Paulus ontvingen. Die geloofden de boodschap en maakten er meteen een Geloof van. Geloven is één richting, één iets kiezen. Vrouwen kunnen niet kiezen, daarom kunnen zij ook niet geloven. Het woord *femme, femina,* komt van het Latijn *fe-minus*, wat betekent "minder geloof". Vrouwen verlangen naar een fee die hun verlangen invult, hun onverzadigd verlangen naar verlangen, naar verzadigen, ver-zadigen, ver-langen... hun eeuwig klaarkomen. Klaarkomen is een typisch vrouwelijk woord; lees aandachtig, het is een leugenwoord. Het zegt dat het klaar is en toch moet het nog komen.
Een vrouw gelooft niet, ze is devoot. Het woord devoot komt van een ander Latijns woord *devorare*: verslinden. Vrouwen verslinden verlangen en als ze haar V niet langer kan ver -zadigen dan rouwen vrouwen, v -rouwen.

Wanneer ik dat alles vertel, vervolgt Taelman, is het omdat men beweert dat de vrouwen zich in Scienticum niet thuis voelen. Welnu, dit heeft beslist een oorzaak. Vrouwen voelen zich nergens thuis. Heb je ook gemerkt toen we door het land van Semiotica trokken, dat de vrouwen altijd een sacoche (handtas) dragen. Sacoche komt van het Italiaans *sacocia,* of zadelzak; alles waarmee de vrouwen opgezadeld werden. Het kan natuurlijk ook anders worden voorgesteld, werpt de Kardinaal op. Wij zijn het die met de vrouwen opgezadeld worden.

Taelman, die probeert de vrouwen semiotiek verder te ontkleden werpt nog een indiscrete blik in haar sacoche. Die tassen zitten altijd vol met van alles en nog meer. Dit indiceert dat vrouwen altijd op tocht zijn, als bedoeïenen. Moslim vrouwen houden eraan een sjaal op het hoofd te dragen. Dit heeft niets met godsdienst te maken, het is gewoon een overblijfsel van een tent. Sommige moslim mannen hebben dat goed begrepen, ze stoppen hun vrouw in een wandelende tent, een boerka kooi. Dat dit mannenwerk is kun je zo zien; het zijn afschuwelijke lelijke constructies. Wanneer je een vrouw toch aan een vaste locatie bindt, een thuis, dan worden ze daar de tiran; zo ondragelijk is het voor een vrouw gebonden te zijn. Laat dit voor u een troost zijn Kardinaal, voegt Taelman er nog aan toe; het celibaat brengt ook zijn baat.

Taelman, jij hebt mooi praten, valt Duimpke opnieuw in; het onderwerp was wel: waarom vrouwen zich niet thuis voelen in de Wetenschap (wellicht mist Duimke zijn moeder een beetje en wil voor de vrouw opkomen). Als je aan Wetenschap doet, moet je toch alles bewijzen, wil je enig gehoor vinden. Wel, wel ventje, moeten we nu horen, het levende bewijs is zelfs in ons gezelschap. Kardinaal Alfa, uw geestelijke voorvader de Hertog van Alva heeft toch in Europa twee miljoen vrouwen op de stapel verbrand. Die was ervan overtuigd, dat vrouwen niet kunnen geloven, iets wat hij nooit heeft bewezen. Hij heeft gewoon vele vrouwen tot heksen omgedoopt en tot duivelzwart verkoold. Mensen kunnen nooit iets bewijzen. Daarom zijn alle wetenschappen die hun kennis onver 'mensen' verkondigen, niet meer als goocheltenten die hun eigen trukeer in een spiegel bekijken... en er zijn weinig andere wetenschappen die niet over mensen gaan.

De wetenschappen die wat afstandelijk staan tegenover de mensen heet men de Exacte Wetenschappen, en die werken en bouwen hun bewijzen met dood materiaal. Hoera! Kraait Duimpke; zo ben ik ook begonnen, met dode stenen.
De Kardinaal slikt, 'op Uw rots Heer, heb ik mijn Geloof gebouwd '. Goed dat ik mijn geloof niet op vrouwen heb opgericht, zucht de Kardinaal toch een beetje opgelucht.

Toch hebben vrouwen in de Wetenschap ook hun troeven, vervolgt Taelman (als het vrouwen betreft weet hij niet van ophouden, hier is hij meer Taelvrouw dan Taelman). Vrouwen voelen zich uitstekend thuis in Dichotomica, ze hebben geen probleem te moeten kiezen tussen twee polen, als ze maar dansen kunnen en veel wisselen. Door te huwen verlies de man zijn vrijheid, de vrouw vindt haar vrijheid. Als de man thuis vrede wil, dan zoek de vrouw confrontatie. In het huwelijk wil de vrouw domineren en de man vindt het meestal fijn hier gedomineerd te worden. Vrouwen kunnen veel beter overweg met tegenstrijdige gegevens. Ze weten altijd met welke ingrediënten eender kooksel op smaak te brengen. Eva heeft toch nooit ontkend dat de appel niet smaakte! Dat mannen gemakkelijk naar de Wetenschap vluchten wordt verklaard met het gegeven dat mannen alternatieven aftasten om zich te bevrijden van de huis-tirannie van de vrouw. Buiten de cocon door de vrouw gesponnen, is er voor de man meer trefkans.

10 Het Land van Scientifica.

EVA DE EERSTE WETENSCHAPSTER.

Beste Kardinaal Alfa. Eindelijk zijn we eraan toe om de laatste slok uit uw kelk te ledigen. Hierna zullen we de beker met het zelfde alchemist brouwsel van taal en filosofie, doorgeven aan de aardse collega's van de Wetenschap. Weet je wie in de geschiedenis van de mensheid het eerst professioneel aan wetenschap deed? Ik heb het al eerder verklapt en wil het opnieuw duidelijk herhalen. Inderdaad, het is ons aller eerste moeder Eva. Zij was het die in het paradijs voor het eerst twijfelde toen de slang haar voorstelde in de appel te bijten. Die appel hing daar zo vragend te pronken aan de boom van kennis en goed en kwaad. " ... heeft God, dat werkelijk gezegd? " was het antwoord van vrouwe Eva. Als vrouw *voelde* ze een hevig verlangen. Voor het eerst, beantwoordde ze dit verlangen met een eigen bewuste daad. Adam deed daarna de rest. Dit zijn ook de stadia die de Wetenschap volgt: observeren en luisteren, in vraag stellen, experimenteren. Met het resultaat wordt dan een actie ondernomen, die uiteindelijk opnieuw een betekenis moet krijgen. Liefst iets dat de problemen van de mensen oplost. Actie is de taak van Adam.

Ook Adam twijfelde eerst bij de observatie van zijn actieve Eva: hoe moet het nu verder met een eega die zomaar alles uitprobeert om haar verlangens te bevredigen?
Adams eerste gevoelsmotief was er een van 'beheersen'. De reactie op Eva's initiatief, is een heft smeden en het meteen ter hand nemen. Meisjes spelen wel graag met vele poppen, maar zijn eega moest zich leren concentreren op één punt. Iets dat bewondering afdwingt. Adam had (naast zichzelf natuurlijk) voor zijn Eva, één God nodig. Een God die zeker nooit iets verkeerd kan doen. Niet een van de talloze goden-voor de vele grillen van Eva. Maar met vrouwen weet je nooit. Adam moest wel dringend iets uit de hoed toveren. Het moet iets zijn dat de brandende verlangens van Eva kan blussen, en ook nog liefst een speeltje waar ook hij Adam iets aan beleeft. Adam weerhield één idee w at het het zeker zal doen. Een idee waarin 'eeuwigheid', 'controle' en 'vergiffenis' steekt. Dit werd Adams eerste

uitvinding die de naam God krijgt; een God met macht en controle, maar ook een God die liefde kon schenken, voor het geval dat Adam daarin zou tekortschieten. En nog meer, vooral een God die een eeuwigheid beloofd (zeker wat betreft ‘trouw’) en verder zal die God nog vergevingsgezind zijn, voor het geval hij Adam, Eva ontrouw zou zijn. Dit was het geschenk waarnaar Eva zou opkijken.
Maar hoe kan je zo iets aan een ... vrouw uitleggen?

Buiten het paradijs verstonden de mensen al lang niet meer de taal van de dieren, de planten, de wind en de hemellichamen. Er was alleen mensentaal. Dus moest die ene God als een mens worden voorgesteld. Weliswaar moet het een supermodel zijn, een idool dat alles weet, alles ziet en alle macht heeft over donder en bliksem, goed en kwaad, voorspoed en tegenslag en vooral over leven en dood. Adam die het allemaal minutieus bedacht had, was zeker van zijn eigen stuk. Maar hoe zou Eva hierop reageren? Hiertoe bedacht Adam een ultiem idee: het gereedschap van de stok.

Van stok gesproken, weet u dat de opstand van Adam tegen God, eigenlijk de opstand is van Adam zijn hoogsteigen *lid* tegen Adam zijn (soms hoogsteigen en eigenzinnige) wil in. Zijn fallus stond op tegen de wil van Adam. Het gebeurde zomaar. Het ding richtte zich onbesuisd op, buiten de wil van Adam zelf. Was er een onzichtbare geest (hier is de duivel opnieuw) in het spel? Het is niet uit schaamte voor zijn lid, dat Adam voortaan zijn geslacht zal bedekken. Adam wou Eva niet laten merken dat hij zichzelf niet kon controleren. Zijn stok werd letterlijk achter de deur van een schaamschild verborgen gehouden. Het is met deze stok dat Adam de wetten van de man zal schrijven (uiteraard met de inkt die hij in Semiotica kocht). Daarom wordt vandaag nog steeds de volgende mythe uit de gouw van Semiotici gefluisterd.

> Een slinkse slang sluipt het paradijs uit naar maradijs.
> Wanneer in het diepste van de vacht, lippen smachten,
> en smakken en smaken en laven; richt de slang zich plots rechtop.
> Na een enkele kopstoten valt het ding in een slappe lach.

Adam was dusdanig zijn kluts kwijt. Trouwens weet je dat het woord kluts komt van het Hebreeuws ’*scheg*’ wat betekent

‘testikels’ en ‘*gesol’,* in een cluster samen. De naam ‘Adam’ had ooit de betekenis van ‘bloedrood worden’; dit heeft hij wellicht meegedragen van zijn eerste keer met Eva [518 –p112,246]. ‘*Adamas’* uit het Grieks betekent ontembaar. Het woord ‘adamas’ in het Nederlands betekent -hard en edel. Hieruit kan wetenschappelijk worden afgeleid dat het Eva was die de naam van Adam heeft uitgevonden: een partner met een hard edel ding dat rood oploopt.
Zo onbeheerst afgaan met zijn gieter; zoiets mocht Adam niet meer overkomen!
Meteen hierna werden de wetten van de man geschreven.
Wat Eva erover daenkt wordt nog steeds verzwegen. Wellicht staat het gekrast in de tweede stenen tafel van Mozes.

WETTEN.

Toen Mozes verontwaardigt de berg besteeg klemde hij twee stenen tafelen onder de oksels. Eén ervan heeft Mozes tot stof verpulverd. Wat de mythe hierover vervolgt, is: uit zijn stok die Adam buiten het paradijs heeft geplant, is de boom van kennis en van goed en van kwaad gegroeid. Kennis werd Wetenschap. Goed en Kwaad werden Ethiek. De wetenschap groeide uit in vele rechte vertakking van de stam weg, in de breedte, en naar de hemel toe; om zoveel mogelijk licht te vangen. De Ethiek bleef als struikbegroeiing laag bij de grond om zoveel mogelijk de stam te verdoezelen. De stam is Godsdienst. Ook Abraham heeft de brandende struik niet kunnen blussen. Het verlangen van Eva is niet te sussen.
Adam heeft zijn ‘weten’ gesmeed tot het taalgereedschap(*tool)* van ‘wetten’. Het is Adam die het op zijn geweten heeft dat ‘weten’ tot ‘wetten’ werden gehamerd.

Het woordje wetten wordt in het Vlaamse dialect gebruikt in de betekenis van scherp slijpen van messen en zeisen. Een wet is als een mes dat aan twee kanten snijdt. De ene zijde hakt zich een weg door het persoonlijk inzicht, de intuïtie die opwelt, de vrijheid die we kunnen nemen en de zelfontplooiing die de mensen grijpen; alles moet wijken. Je moet je neerleggen bij wat wetten dicteren. De andere kant leidt ons af en doet ons vergeten hoe we best zelf een oordeel kunnen vormen en een eigen ethiek te ontwikkelen. In het Frans klinkt *obliger* bijna gelijk aan *oublier.*
Ook de wetten in de wetenschappen doen niets anders.

Jawel, wetten helpen problemen oplossen, maar ze doen ons ook vergeten dat ieder probleem een emotie ervaring kent. Soms voelen we ons onkundig, onmachtig of knaagt honger en nijpt de koude. De wetenschap heeft de mens geholpen veel van die negatieve gevoelens te annuleren. Echter in dit proces worden ook meestal onze emoties verdoofd. Als we op reis gaan, zal de wetenschap helpen met de berekening van wanneer en waar we precies gaan landen. Vele reizigers laten zich afleiden door zich te concentreren op de preciesheid van de aankomst, waardoor ze het genot van het traject vergeten.
Wetten zijn als super woorden, ze willen aandacht en macht. Wetten verdoezelen onze eigen Tijd. Erger nog, wetten verdringen ons talent om goede vragen te stellen. Weet je dat een antwoord vinden, vele malen gemakkelijker is dan het bedenken van een kapitale vraag. Eigenlijk zijn vraag en antwoord spiegelbeelden, zoals het werd uitgedrukt in de Zen koan: 'de vraag is het antwoord en het antwoord is de vraag'. De wetenschap leert wel hoe op een vraag een antwoord vinden, maar niet hoe vragen te stellen. Wetenschappers zoeken wetten die alles kunnen uitleggen. Ieder fenomeen leidt onze verwondering af door naar een wetenschappelijke verklaring te vragen. Een groot deel van onze leefwereld wordt in wetenschappelijke wetten gevangen. Enkel kinderen mogen nog wat beleven in een fantasiewereld, maar liefst niet lang. Geen wonder dat ET, Dinosaurus, Junglefilms, Startrek, Harrie Potter, Lord of the Ring, Atavar en die vele andere helden, veel van deze ontbering goedmaken. Echter in de wereld van de grote mensen gebeurt het, dat op een kernvraag, ieder antwoord uitblijft. Hier grijpt ook de Wetenschap, evenzeer als Godsdiensten, naar de gemakkelijkheidsoplossing van doctrines. Een doctrine is het antwoord op een vraag waarop geen klaar antwoord wordt gevonden. De formule van doctrine is vooral effectief daar waar achter de centrale vraag een onzekerheid of onmacht schuilt [411-p239].

Als dit zo in elkaar steekt, piept Klein Duimpke door het discours van Taelman heen, dan zullen het vooral de vrouwen zijn die voor doctrines vallen.
Daar steekt zeker waarheid in, antwoordt hierop Taelman; dit komt omdat doctrines zoiets zijn als de mode. Aangezien een doctrine een antwoord ibiedt op het gebrek van een sluitende wet,

zo kent ook de mode geen wetten. Daarom flaneren vrouwen hand in hand met al wat modieus is. Het zijn niet enkel de vrouwen die voor de mode vallen: alle menswetenschappen, van filosofie tot economie, alle worden gelokt door de mode-capriolen van hun tijd. Dit komt omdat dit soort wetenschappen veel met gevoelens te maken hebben. En dat is iets dat Eva op haar geweten heeft. Maar Eva is wel zo sluw geweest, die gewetenslast op de stok van Adam te kerven.
Vandaar dat men zegt dat: een vrouw heeft iets op haar geweten. Bij een man is de uitdrukking dat het op zijn kerfstok zit.
Marx, Lenin, Machiavelli, Freud, Hegel, Keynes en nog vele anderen hebben het op die manier, aan de stok gekregen met de gevoelens van de massa in hun tijd. Al hun doctrines werden na verloop van tijd, vervangen door andere. Niet omdat ze uit de mode geraakten, de doctrines werden telkens door andere inzichten weerlegd. Alleen de mode die voor Eva geschapen werd, overleeft het allemaal. Kent u één doctrine die bedacht werd door een vrouw en haar naam draagt? Neen, alleen de Mode is van en voor alle vrouwen.

De geboorte van de moderne Wetenschap verloopt volgens hetzelfde scenario waarmee Adam de wispelturigheid van Eva aan banden legde. De eerste stappen zijn: twijfelen, in vraag stellen, experimenteren en verbanden leggen. Daarna begint men met het uitwerken van een idee om dit in een model te formuleren. In de volgende stap wordt het model naar zijn hand gezet met behulp van wetten. Het eindpunt is de wet opleggen.
Godsdienst hoeft niet langer de vragen te beantwoorden. De Wetenschap heeft deze taak overgenomen. De Wetenschap lost veel problemen op, iets wat bij Godsdienst naar het hiernamaals wordt verschoven. Toch blijft ook de Wetenschap al eens het antwoord schuldig. Hier ontleent de Wetenschap een truc van de doctrine van het Geloof. Weliswaar krijgt dit een meer modern woord: een axioma. De antropologen die het ontstaan van de mens natrekken, hebben hun ‘ mens object ‘ de naam gegeven van, homo sapiens of de denkende mens. Een betere naam is homo fingens naar het Latijn *fingere*, wat betekent 'zich inbeelden, uitvinden, veinzen, nadoen' [805]. Op alle potjes wordt wel een dekseltje bedacht. Uiteraard met een eigen naam. In het theater van het Nirwana van Scientifica komt ook geen eind aan in- en uitbeelden. Het is een orgie van een ritueel dat zich altijd herhaalt.

Adam wet (slijpt) opnieuw zijn gereedschap scherp om te hakken en in stukken te snijden.
Taelman heeft deze bezigheid ‘differentiëren’ genaamd. Dingen worden gesplitst, ontrafeld en gerangschikt. Voor die dingen die eerst werden afgezonderd, *les choses*, moet een naam worden gekozen (*choisir*). Eenmaal het ding, zijn eigen naam heeft verworven, krijgt het ook recht van spreken. Woorden die wat moeilijk te vatten zijn, worden begeleid met de witte stok van een ‘definitie’. Voor dit soort definitiewoorden gaat men opzij en zijn er steeds helpende handen om die door de chaos te loodsen. Woorden hebben twee verlangens, namelijk om zo veel mogelijk te worden gebruikt en, om maximaal betekenissen krijgen. Taelman heeft ook woorden bedacht die het onmetelijke verlangen van Eva uitdrukken. Die woorden moeten ervoor zorgen dat vrouwe Eva eeuwig wordt aanbeden als een volmaakte schoonheid. Taelman die blijkbaar steeds een boontje heeft gehad voor vrouwen, heeft daarom aan een aantal woorden een sluw staartje genaaid, een aanhangsel, en die gespeld (onder de *spell* van Eva) als –heid, -dom, -schap. Hierover hebben we het eerder al gehad. Wat Adams hoogsteigen aanhangsel Eva niet kan bieden, moeten de woorden met het staartje overnemen; namelijk het voorzien van een eeuwige zekerheid en zekerheid in der eeuwigheid, volmaaktheid in deugd met deugd aan volmaaktheid.

Duimpje vermoedt dat de TaAlchemist de inspiratie voor de staartjes-woorden gevonden heeft in het woord ‘heiden’; met als argument dat vrouwen toch niet kunnen geloven in één God. Het staartje –dom, is wellicht aangeboren en vergt geen verdere toelichting. De hypothese voor het aanhangsel –schap, kan komen van een ingekort schaap. Er wordt over een vrouw wel eens gezegd -‘arm schaap’. Het kan natuurlijk ook stammen uit het Franse werkwoord -*échaper* , wat een natuurlijke drang is bij vrouwen.

Het dichotomie woord voor differentiatie is integratie of synthese. Integratie woorden zijn de staartjes woorden –heid, -dom, -schap waarmee Adam Eva verleidt. Integratie en differentiatie horen bij de Edele Code. Ze klinken als een uitnodiging van Adam die Eva voor de dans vraagt op het bal van Dichotomica. Samen walsen Adam en Eva sinds mensengeheugens

de dans van differentiatie en integratie op de spiegel van het verlangen naar, waar waarheid waar wil worden.

FANTASIE DIE WETENSCHAP VERDRINGT.

De hedendaagse Adam en Eva kunnen nog veel leren van Taal. Taal streeft niet naar een consolidatie in eenheid en universaliteit. Taal wordt hierdoor een hel voor engelen. Engelen hebben immers hun charme gekregen voor eeuwig en altijd. Voor de duivels echter, is taal een hemel; je kunt er verleiden en straffen en het blijft maar doorgaan en veranderen. Trouwens heb je al gemerkt dat volgens de Heilige Geschriften er in de hemel eigenlijk nooit iets gebeurt. Er valt in het hiernamaals nimmer wat te be*leven* (uiteraard je zult eerst dood wezen). Er is alleen maar een constante eeuwige aanschouwing. De moslims hebben wel een streepje voor in de hemel, alvast diegene die op aarde, in de naam van hun profeet, een ploffende hel hebben geschapen. Zij mogen in hun hemel zeven maagden nemen. Maar dan is de kous er ook vanaf. Maagdenvliezen kunnen wel op aarde gerestaureerd worden, in de hemel is geen melding dat daar een recyclage centrum operationeel is voor de vrouw die haar veil terug wil. Nog niet zolang geleden had het woordje ‘kous’ de betekenis van vulva. Je vindt het terug in het dialectwoordje ‘piskous’. In de hel echter kan de kous er niet van af. Er komt geen eind aan de fantasieën van wat er allemaal met ons lichaam kan gebeuren in de hel; althans als we de Kerkvaders moeten geloven. De Kerkelijke Inquisititie heeft ooit zeshonderd verschillende martelmethodes ontwikkeld, een kwestie van voor de afvalligen een demonstratie te tonen van wat hen te wachten staat in de hel [607 -p80]. Jammer voor de getrouwen aan de Kerk, de engelen zullen bij jullie altijd braaf zijn. De bengeltijd bestaat enkel op aarde.

Dat de Kerk een meester is in het fantaseren, wordt ook nog geïllustreerd in het verhaal van Maria Maagd. Het is een feit dat de samenkomst van man en vrouw tot verwekking van kinderen, van een maagd een vrouw maakt. Al vroeg in de geschiedenis van de godsdiensten werd geprobeerd het verlies van het maagdenvlies bij de vrouw te compenseren met een gelijksoortige ingreep bij de man. Dat werd de besnijdenis; een klein stukje huidverbinding van de penis gaat eraan. De wroeging bij de priesters bleef. Ze wilden het maagdenvlies terug. De Roomse

Kerk vond hiervoor een truc, weliswaar een geestelijk hulpmiddel. Door de Kerk werd uitgelegd dat, wanneer God omgaat met de ziel van een vrouw, dan wordt deze vrouw in de maagdenstaat gerestaureerd. En aangezien sommige geesten (ook geestelijken) al eens uit zijn op een groen blaadje, en er maar één God mag wezen; werden er “incubi” of duivelse vrouwenbeslapers uit de Kerkelijke tiara getoverd.

Incubi zijn bos- en veldgeesten á la formule vampier, echter met dit verschil dat het geestvirus wordt overgedragen via het zaad in plaats van via het bloed. Mannen die dit speciale DNA in het sperma hebben heten “succubussen” of onderliggers. De naam werd gegeven bij de observatie dat vrouwen met dit soort zaadmannen zo driftig worden, dat zij de leiding nemen. De zaadman ligt in tegenstelling tot de huisman, onder de vrouw. Zij hotst boven op hem. Hij delft het spit van onder uit. Incubi en succubussen werden bestempeld als satanbezetenen en zij vormden de laagste orde in de doelwittenreeks van de Inquisitie. Voor de behandeling van het menselijke gebrek van de *vleeschelyken driften,* was geen theologische kennis vereist. De exorcisten stonden onderaan de ladder van de Kerkelijke hiërarchie van de Inquisitie. Deze officiële uitdrijvers van duivels hadden waarschijnlijk zelf niet genoeg IQ, om te zien dan de meeste gevallen, epilepsie- of geesteszieken waren [511 -p10,73]. Echter waren deze zieken maar in beperkt aantal voorradig, zeker niet genoeg om de Kerkelijke drang naar vleselijke marteling bot te vieren. Daarom werd een nieuwe doelgroep aangesneden. Dat werden de slimme of wijze mensen, die mensen die niet zo maar al de verzinsels van de Kerk slikten.

Dat daarbovenop de vrouwen bij de Kerk het eerst dienden te worden aangepakt, klinkt logisch. De Kerkvaders hadden vroeger al bedacht dat de val van de mens te wijten is aan de vrouw. Eva had zich laten verleiden. Een mens doet zo iets niet, dus werd betwijfeld of vrouwen wel mensen zijn. In het concilie van Macon in het jaar 580, werd de vraag gesteld of vrouwen wel een ziel hebben. Het heeft geen haar gescheeld (op enkele stemmen na) of het antwoord was ‘neen’. Vrouwen kregen uiteindelijk toch een beetje ziel. Het argument daartoe is, dat Jezus door een vrouw werd opgevoed. Het werd de vrouw die Jezus in blijvend maagdelijke staat, op aarde heeft gezet.

Dus dames, dat beetje ziel in jullie, heb je te danken aan het feit dat je ooit maagd bent geweest en dat je bereid bent om kinderen op te voeden.

De Kerkvaders hebben met de uitvinding van de erfzonde, ons tot slaven gemaakt. Trouwens het woord Kerk is afgeleid van de Griekse *kurios* , wat 'meester' betekent. Meester Alfa, in uw Kerk zijn de vrouwen de slaven der slaven. Vrouwen die van nature al weinig bedeeld zijn met de genade van de Logica, worden verbannen uit iedere rol in uw Kerk. Als tegemoetkoming aan het vrouwelijke smachten naar eenheid en verlangen, heeft deze Kerk de formule bedacht: 'sluit u in de armen van uw moeder de Kerk' en 'neem tot u het lichaam van de Heer Christus'.
Vele nonnen en vele vrome gehuwde vrouwen, werden letterlijk in het net van de Kerk gelokt. In de biecht gelde de regel van de biechtvader: "geef je hart aan God en je lichaam aan mij". De Priesterkinderen waren ooit zo talrijk dat Taelman er in het Duits een naam voor die wezentjes heeft verzonnen: ' *Pufferkinder'* [606–p80].

De onderwerping van de vrouw, werd op alle manieren door de geestelijke overheden geprogrammeerd. Eerst was er het heilig doopsel, zonder het gewijde water en de toverspreuk was de hel je toekomst. Niet gedoopt, betekende: geen sociaal leven en uitgesloten van het onderwijs. Daarna volgt het huwelijk wat als heilig ritueel de enige toegang verleende tot de officiële en wettelijke staat van verbondenheid tussen man en vrouw. Het huwelijk als sacrament geeft het overbruggingskrediet. Echter is er de voorwaarde dat de vleselijke verbinding der lichamen, tot doel heeft, een kind te verwekken. Zo niet bedrijf je een doodzonde…, en die moet in alle details gebiecht worden. Meestal was de penitentie of strafmaat voor de zonde, dat de vrouw een nieuw bedexperiment zou uitproberen. Tot de volgende biecht. Dit leidde tot tot de volledig overgaven aan de lusten van haar biechtvader.
Tot het einde van de zeventiende eeuw kon een priester geen zonde begaan. Deze immuniteit voor zonde van priesters en bisschoppen blijft tot op heden nazinderen in de pedofilie schandalen binnen de Kerk. Sterke vrouwen die wisten te ontsnappen aan het sadistische spel van de Kerk, of die het niet accepteerden, werden via de heilige fluistergeest als heks bestempeld. Heksen worden lijfelijk door de duivel bezeten door lichamelijk gemeenschap of zelfs door gefantaseerde erotische gedachten. Wie een zonde tegen het negende gebod opbiechtte, maakte

zich al verdacht van bezetenheid door de duivel. Het woord heks is in het Duits *Heke,* en was een wijze vrouw of een Druïde priesteres. *Witch* in het Engels komt van *wit,* wat slim betekent. Heksen betekenden een nieuwe kring van sadisme voor de Kerk en haar Inquisitoren. [606 –p248; 511, 512, 517].
Taal heeft deze wantoestanden niet kunnen beletten. Taal kan hiervan enkel getuigen.

Dat de stier *aleph* aan het doodbloeden is, getuigen de sermoenen van op de hoge preekstoel van Kardinaal Alva. Het maakt de gelovigen niets uit. Ze komen voor loutering. Eigen loutering. Niemand is er voor loutering van de zonden van de Kerk.
De nieuwe generaties mensen verzamelen niet langer in de kerken, ze zoeken de tempels van de Wetenschap op.
Klein Duimpje die geleerd heeft zich aan de omgeving aan te passen, begint wetenschap te beoefenen. Hij start hij met de eerste actie: twijfelen.
Is Taal wel God? God kan toch niet haten.
Dat Taelman zo uitgebreid de Kerk aanklaagt op een hatelijke toon maakt hem niet goddelijk. Dit vraagt op zijn minst om een wetenschappelijke uitleg.
Duim's eerste hypothese is, dat Taal wellicht een Godin is. Vrouwen voelen eenmaal het verleden, het heden en de toekomst. Vrouwen kunnen ook niet vergeven. Dit zou verklaren waarom hij zo tekeer gaat tegen de Kerk.

Duim bedenkt dat je niet aan wetenschap doet met het formuleren van maar één hypothese; want die neemt al snel de rol van God over. Het zou ook kunnen dat Taelman de rol van Robin Hood wil spelen en aan de vrouwen een rol wil geven in de Kerk. Wil Taelman wraak op de Kerk en *haar* vertegenwoordigers. Hij heeft wel 'haar' gezegd; dus de Kerk is vrouwelijk.
Een vrouwelijke Kerk die haar eigen leden vernedert en misbruikt. Is het ook een vrouwelijk gedrag om soortgenoten sadistisch te misbruiken? Het kan natuurlijk dat Taelman in een vroeger leven door de Hertog van Alva als heks werd verbrand. Werd Taelman in zijn jeugd misbruikt door een priester? Hoe te kiezen uit zoveel mogelijke hypothesen?
Is de wetenschappelijke benadering de enige of beste oplossing, om een antwoord te vinden op zijn vragen? Misschien is Geloof wel het enige antwoord. Duim wil zich niet steeds laten afleiden

door het duistere verleden van de Kerk; ook niet door de vrouwen. Het moet nu echt wetenschappelijk worden. Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.
Hij blijft geklemd tussen de dichotomie tegenstelling van voelen en denken.
De eerste keuze gaat tussen voelen of denken.
Kan men beide?

HET BELOOFDE LAND VAN LOGIKA.

Op een moment dat Mozes met twee stenen tafelen onder de armen geklemd, het weer niet zag zitten, kreeg hij een nieuwe inval. Het sleuren met die tafelen had nog niet veel zoden aan de dijk gebracht. Daarbij vergat wie de tekst op de stenen had ingefluisterd. De inval kwam van iemand die iets in zijn rechter oor vezelde. Ditmaal was de naam wel verstaanbaar. Mozes stond erop de naam van de fluisteraar(ster) niet te vergeten. Aartsengel Logica is de naam. Mozes had het meteen begrepen. Mozes sloeg prompt met zijn stok tegen de rots en ziet, de zeeën spreiden hun benen en zo kon Mozes met zijn gevolg door Dichotomica stoten. Het zaad van zijn volk werd gul in het Beloofde Land gestrooid. Dit zaad zou veel later uitgroeien tot de zonen en dochters van het nieuwe land Scientifica. Door zijn tocht in Dichotomica had Mozes geleerd de dingen scherper te zien. Hij kon steeds een optie nemen tussen twee mogelijkheden, dus hij moet nadenken.
Voelen was niet langer voldoende. Na het denken moeten keuzes worden gemaakt.
Zijn twee tafelen waren volgeschreven met ieder een eigen soort wetten. Toch kwamen die teksten maar van één God. Dit klinkt niet meteen logisch. Als één iets heilig wordt verklaard, moet iets anders duivels worden. Tegenover iets goed moet iets kwaad staan. Waarom schreef God niet alles op één tafel? Wanneer je verkondigt dat wetten moeten worden nageleefd, dan verwacht je ook een antwoord op de vraag van: wat als je de wet niet nakomt? Logisch zou dit de tweede tafel moeten omvatten. Wetten maken straffen. Genade is de bron van zonde, goed kan niet zonder kwaad, hoger wordt lager, God schept de Duivel en '*als* ' maakt '*dan*'. In de tuin van Eden was alles altijd één geweest. 'Waarom' was 'daarom'. 'Toen' is 'nu'. 'Toekomst' valt samen met

‘verleden’. ‘Hier’ zit in ‘daar’ en ‘ik’ in ‘jou’, ‘hij’ in ‘mij’, zijn ‘leven’ in mijn ‘dood’; dit is het Paradijs.

Logica deed in Dichotomica een nieuwe wind waaien; alles werd veel duidelijker, klaar en verstaanbaar. Tot de vraag kwam van waarom een goede God de mensen laat lijden en sterven. Waarom kent de ene mens voorspoed en hoe te verantwoorden dat een ander verder zal kruipen in miserie en ellende. Meer nog! Wie wordt meester en wie zal zijn slaaf zijn? Nog beklemmender is de vraag, wat is ‘waarheid’ en wat is een ‘leugen’, ‘echt’ of ‘vals’? De filosoof Ernst Cassirer schreef dat Logica het begin vormt, maar ook het einde betekent van het Christelijke Geloof [705 - p224]. De antwoorden op de dichotomie tegenstellingen in de Kerkelijke leer, konden enkel beantwoord worden met dogma’s. Een dogma is een heilig verklaarde doctrine die geen twijfel toestaat. Je kunt de stelling van een dogma niet begrijpen of aanvoelen, je moet ze onder dwang van een hoger gezag aanvaarden. Eén van die antwoorden op de vraag waarom we in dit aardse leven moeten afzien, is de erfzonde. Wanneer je dergelijke vragen stelt in het land van Dichotomica, komt het antwoord: als er lijden is dan moet er ook genot zijn. Hoe anders kun je het verschil voelen tussen genieten en afzien.

Is het u al opgevallen dat wanneer vrouwen een betoog houden, zij veelal beginnen met ‘omdat’. Hierna volgt een stroom van zinnen die vertellen waarom iets zus en zo zit (soms om zot van te worden), waarna ze klaarkomen met het andere magische woord - ’daarom’. Een man echter schiet zijn logische pijl recht naar een conclusie. Die pijl is gemerkt met de woorden ‘indien… dan’. Het is met dit gewette wapen, dat de Westerse man de samenleving, hertimmerde van Religie tot Wetenschap.
In de eerste periode kon de Christelijke Kerk zichzelf nog in het midden houden, maar eens de Middeleeuwen voorbij, doet Logica het Goddelijke Instituut knielen. Als Logica averechts werkt in het individuele spirituele leven van de mens, kan Logica wellicht beter worden ingezet voor de collectieve beschaving; zo dachten de pausen erover. Die stelling werd: zet de civiele lui aan het werk om in het paradijs te komen. Het mag wel iets kosten om ontsmet te worden van de erfzonde. In 1454 gaf Paus Nicholas V de toestemming aan de Portugese prins Henri de Zeevaarder, om de Islam globaal te bestrijden (een externe vijand doet de politiek altijd goed). Hiertoe mochten, in de naam van God, alle middelen

gebruikt worden om de volkeren te onderwerpen, als ze maar zieltje verzamelen voor het enige ware Geloof. De veroveraars kregen het recht over leven en dood van de bevolking. Voor de Kerk was dit legitiem, want de Paus had het recht op de 'excommunicatie'. Verstoten uit de Kerk was een straf erger dan de dood. Een afvallig mens doden in de naam van God is daarom minder erg dan excommunicatie. Dit is een voorbeeld van hoe Logica kan worden toegepast. Op die manier werd de medeplichtigheid beklonken tussen Kerk en Staat van de genocide der genociden. Deze pauselijke bul was voor de prins een vrijgeleide om de handel in specerijen in het Midden Oosten en India te monopoliseren. Dit was de officiële start van het Westers Imperialisme. Het leger met de dichotomie sabels van de logica die op de ethiek inhakt, is tot op heden blijven groeien in aantal en sterkte. Alleen China kon redelijk weerstaan aan het dichotomie denken. De Chinezen hebben dit te danken aan de structuur van *haar* taal.

Een Chinese Taalgodin naast onze Taalgod! Kraait Duimpje. Heden begint ook China te wankelen aan de druk van onverzoenbaar Dichotomica dat wordt voortgedreven door Logica. De laatste grote burcht uit het Oosten die nog vrij is van het denken in zwart-wit, zal de lokroep uit Scientifica niet weerstaan. De Kerk is dus niet het laatste instituut, cultus of cultuur, die zichzelf begraaft in een inwendige Logica.

Alleen de verlangens van de mensen en de zeemeerminnen sterven niet; ook niet in het nieuwe beloofde land van Scientificum. Dat komt omdat ze zich laten spellen in Taal. *The spell of longing for language.* Taal kent eenheid en verscheidenheid, is van toen en nu en straks. Taal kent geen logica, ze heerst en ze ondergaat, ze veroudert en verjongt, sterft en wordt opnieuw geboren, blijft trouw en gaat vreemd en zal nooit kiezen tussen zwart en wit. Taal is een ongebonden zelf, de ultieme vrijheid die zich aan niemand onderwerpt (ook niet aan de scholasten die Taal in orthodoxe spelling willen vangen). Door de vele jaren dat taal taalt, taakt en takelt, zijn veel woorden stokstijf oud gegroeid. Vele woorden zijn vermolmd tot een onherkenbare bast van waar en wanneer ze ooit hun jeugd hebben beleefd.
Dit is wellicht te wijten aan de stok van Adam. Het skelet van de stok steekt nog in woorden: stam, steel, staf, stoer, stug, stop, stoep, stek, staat en na een slag van de slappe lach blijft de stok slap, slons, (s)loens, slinks, sloom, slaafs, sluimerend onder slijm.

Maar eenmaal weer bekomen slaat de stok van Adam opnieuw zijn slag doorheen de woorden: waar, waarom, waartoe, waarheen en wat waarheid is, met computer*servers* vol nieuwe woorden en het www -net om ze te verspreiden. O Heer, laat mij uw dienaar, een server wezen. Amen.

LOGICA DE NIEUWE GOD.

We weten al dat taal geen Logica kent, maar wat is nu eigenlijk de taal van Logica?
Of is Logica ook een taal?
Ook Logica kent geen logica.
Wie probeert uit te leggen wat de logica van Logica wel is, verzint gewoon een nieuw vertelsel, een *fairytale*. Je ziet opnieuw dat Taal de overhand neemt en zijn rol van God speelt. Logica is veeleer een ritueel; en rituelen richten zich steeds naar een hogere sfeer waar de eeuwigheid heerst.
Logica, in taal uitgedrukt, is steeds een *drievuldigheid* (dit keer niet in zijn heilige vorm), maar gewoon een zakelijke versie. Het slaat altijd op iets, iets dat men een 'ding' noemt. Dat ding behoort nog tot het stof, of naargelang de omgeving ook wel wordt aangeduid als onderwerp, voorwerp, bron... of in Bijbelse term, de Vader. Over dat ding gaat het, en hierover wil men zich uitspreken. Het vormloze, kleurloze, onbekende niets -ding, zal gedwongen worden om zich te *man*-ifesteren en kleur te bekennen (*fem*- ifesteren is een woord dat niet bestaat) zodat we er iets mee kunnen aanvangen.
De tweede beweging in Logica doet een voorstel of een propositie, gaat een relatie aan, gooit een visje uit, neemt een rol op zich, wordt uitgestuurd ... de Zoon.
Het derde luik, weliswaar in volgorde, moet zich uitspreken. Het ding krijgt een naam (en dus ook macht), presenteert zich als gevolgtrekking (trekt een gevolg, dus er wordt verwacht dat nog meer zal volgen), geeft inspiratie, neemt een besluit dat iets moet gebeuren... de Geest is nedergedaald.

Let wel, er is een nieuw begrip binnengeslopen, namelijk – volgorde, volgen in orde. Net als bij het dansen en in rituelen, is de volgorde van de bewegingen belangrijk. Na de eerste danspas van Logica volgt een andere, in welke richting is nog niet uitgemaakt, tenzij men aan de rand van de dansvloer beland is; dan worden de vrijheidsgraden met één verminderd. Stel nu de vraag wat aan dit proces 'logisch' is, komt geen antwoord. Logica

kan zichzelf niet verklaren met Logica. Opnieuw staan we voor de spiegel die zichzelf niet kan spiegelen, evenals Taal zichzelf ook niet kan uitleggen. Maar Logica kan Taal niet ontlopen. De formuleringen van een logische constructie gebeuren in Taal en de conclusies zullen ook met woorden en zinnen moeten gebeuren; anders kan de mens er niets mee aanvangen.

Echter is Taal een wispelturig medium. Een woord betekent veelal meerdere dingen, en je weet nooit wie wat nu juist bedoelt. Om toch maar een eenduidige interpretatie te krijgen, is het opnieuw Simpel Duimpje die te hulp snelt vanuit Semiotica met een grabbelton van tekens. Die tekens nemen wel de taak over van de woorden; maar daarom nog niet, de inhoud die in de woorden schuilen. Logica gebruikt wel de tekens van taal als de letters A of X, Y, Z, of eigen creaties als >, <, =; maar die maken eigenlijk geen echte zinnen, hoewel ze een 'zin' (waarde, resultaat) vertellen; maar die moet opnieuw in een menselijke zingeving worden verwoord, althans als je er iets mee wil bereiken. Zo wordt de logica van Logica weer een mythe [500 -p170].
Alleen blijft Logica eerlijk met zichzelf, althans zolang de vooropgestelde spelregels correct gespeeld worden. Eén van de richtlijnen is de volgorde. Het zal je dan niet verwonderen dat Logica en getallen samenspannen. Getallen zijn ook een volgorde met een speciale spelling en *spell.*
Spellen is een dogmatische vorm van spelen; regels moeten worden gevolgd. In schaken en monopolie moet men de spelregels volgen. Er wordt gespeeld onder richtlijnen.
Logica laat weinig ruimte voor fantasie, tenzij je logica enkel gebruikt als een taal waarmee gefantaseerd kan worden. Kinderen die dit aangeleerd krijgen worden de uitvinders van de toekomst. Het is uit tegenstrijdige observaties en resultaten dat geleerden nieuwe theoretische modellen verzinnen. De formulering van de Kwantummechanica is hiervan het boeiendste voorbeeld.
Binnen de logische constructies bestaan er geen transcendente leden die gezegend zijn met eeuwigheid; er bestaat geen versie van X-heid, Y-schap, Z-dom.

Hier vindt je een andere uitleg waarom vrouwen zich nooit logisch gedragen, niet Duim! Vrouwen willen spelen op de glooiende weide van eeuwig verlangen en niet met een eeuwige stijfheid die zich enkel laat onderscheiden met een waardegetal. Mannen willen ritueel spelen, want zij ambiëren de status van een

gheidod, wat één van de spellingen is van 'godheid'. Vrouwen willen rituelen ondergaan. Bij de mannen is er het verschil dat wanneer ze aan een rationeel betoog beginnen, zij zo snel mogelijk naar tekens uit de grabbelton van Duim grijpen. Vrouwen proberen het veel langer met overvloed aan woorden. Dit maakt mannen efficiënter, recht op het doel af. Mannen zijn veel alerter dan vrouwen; ze twijfelen eerder aan wat woorden wel willen. Vrouwen twijfelen aan zich zelf en vallen voor woorden. Je kunt beter nooit een woord vertrouwen of het woord naar je hand te zetten. Laat nooit merken aan aan een woord dat het je aanspreekt an bevalt. Woorden voelen dat je hen aandacht schenkt en ze willen je hypnotiseren. Woorden proberen je onder hun *spell* te krijgen. Laat woorden met rust want ze willen liefst stoeien net als kinderen doen.

De moderne mensen worden opgeleid in de rituelen van Logica. Eigenlijk worden ze even fundamentalistisch gedrild als de God-religieuzen. In het ritueel van Logica misprijzen vele moderne wetenschappers veelal de God-religieuzen voor hun naïviteit. Eigenlijk kruipen ze langs eenzelfde formule naar een Opperwaarheid en snappen ze niet hoe het woord 'waar -heid' liegt. Het woord waar*heid* herhaalt eigenlijk -waar? waar? waar?... tot in de eeuwigheid. Amen.
Vele wetenschappers beamen en ademen logica als waren het devote gebeden. Opnieuw moeten we Frederich Nietzsche gelijk geven wanneer hij schrijft: wat is er echt logisch in de manier waarop we denken [408-p29]. Logica is absoluut Idealisme [400-p67], het is de nieuwe herboren oppergod van de moderne tijd.

Kardinaal Alfa's gezicht klaart op. De donderwolken van de TaAlchemist over zijn Heilige Kerk bezinken nu neer achter de horizon van de Geschiedenis. Met de Logica van vandaag komt het misschien nog goed met zijn Kerk en zijn Geloof. Geschiedenis is net als seizoenen, ze veranderen ook van kleur en boodschap. Alfa heeft opnieuw hoop.

DE WISKUNDE.

Maar wat vertelt Taal over Logica? Het woord Logica is afgeleid van *logos*, wat tot de zelfde stam behoort als het Duitse woord *luegen*, of 'liegen' [304 –p236]. Logos had in de oudheid een dubbele betekenis: het Woord en de Ratio. Men zegt niet van iemand dat hij of zij een logisch mens is. Neen, men 'denkt'

logisch; men benadert en behandelt iets logisch; iets is logisch verantwoord of het ontbreekt aan enige logica. Van een mens zal men zeggen dat hij rationeel is of zich irrationeel gedraagt. Velen verwarren rationeel denken met logisch denken en geloven dat er in Logica waarheid zit. Logica heeft samen met de Wiskunde maar één enkele bezorgdheid: consistentie of samenhang.
Wiskunde heeft trouwens niets met realiteit te maken, het *wist* de werkelijkheid uit; de kunde van het wissen. Het wissen van de realiteit. In het Engelse en het Franse *mathematics, mathematique*, zegt het woord dat haar thema is: '*to mate', 'to make', 'to match'.* Laat u hier nu niet verleiden tot een erotisch begrip. Wiskunde wil niets te maken hebben met de mensen en zeker niet met hun passies.
Wiskunde is simpelweg een gereedschap om gevoelens te verbannen. Alles moet abstract worden, het geraamte wordt eruit gerukt. Alleen wil Wiskunde 'relaties' beschrijven [705-p624]. Wellicht is *mate*-thematics vergeten wat paren aan plezante gevoelens kan geven. Laat het ons dan maar houden bij de ethymologische wetenschappelijke uitleg over de oorsprong van het woord 'mathematisch': *manthemanein* is 'leren' en *theta* komt van 'thema' [304–p212]. Dus de wiskunde is een hulpmiddel of taal, om iets over een bepaald thema te leren.
De X, Y, Z dingen waarmee de wiskunde goochelt, moeten toch ergens een relatie opbouwen met de echte mens en zijn gevoelens. Uiteraard worden de bedenkers en goochelaars van de wiskunde hier buiten gelaten. Echte wetenschappers bedrijven hun vak met passie of op zijn minst met de toewijding voor hun broodwinning; en hiermee zijn al twee basis behoeften genaamd van de mens. Het is niet de wiskunde zelf die van mensen grote wiskundigen of wetenschappers maakt. Het is de passie waarmee deze mensen een fantasiewereld proberen te knopen aan de werkelijke dingen rondom ons. Wiskunde en Logica zijn artificiële talen door de mens uitgevonden en met veel passie en fantasie bedreven. Het is een erotisch spel van tekens die enkel uit hun bezwijming wakker worden geroepen in de wereld van de werkelijke dingen. Ze scheppen verwachting met een uitspraak of een precieze waarde. Wiskunde spreekt orakels uit. Echter om dit om te zetten in werkelijkheid moet de uitkomst van wat de tekens brengen opnieuw worden uitgedrukt in woorden. Het zijn deze woorden die op de gevoelens zullen inwerken en de werkelijke zin uit maken. Het zijn de zinnen met woorden gevormd, die zin zullen geven aan de werkelijkheid; de wereld van de gevoelens.

Hier herbegint de cyclus opnieuw.
Waar gevoelens opborrelen verschijnen de goden, en waar goden op het toneel verschijnen wordt er geruild. Gebeden, ritueel, offergaven, magie en monumenten worden verwisseld voor gunsten van welzijn, zekerheid en liefst nog wat van de goddelijke status als bonus. Opnieuw zijn we beland in de echte wereld waarin de geleerden en de wetenschappers opereren. Woorden vormen wolken van verwachting, hoop of bedreiging. Die woorden en zinnen beroeren opnieuw individuen, die op hun beurt fonteinen van betekenissen sproeien en aureolen van suggesties en insinuaties blazen.
Communiceren met tekens heeft iets vóór op communicatie met woorden. Tekens bezitten consistentie, zijn veelal erg eng en eenduidig gedefinieerd (uiteraard met opnieuw woorden). Die consistentie behouden ze in elke omgeving, tot die zich opnieuw aan de wereld van de woorden moeten overgeven.
De zin van ieder teken zit in zijn eigen consistentie [701-p249]. Ze geven een vorm van zekerheid, vandaar ook dat een mens zich vastklampt aan tekens.
De stenenconfiguratie die Klein Duimpje stapelde, gaf een de zekerheid. Precies zo gaat het ook met geometrische patronen die eigenlijk macro tekens zijn. Ze creëren herkenningspunten en vertrouwde patronen.

GEOMETRIE.

Het valt niet te verwonderen dat geometrie het eerste hoofdstuk werd in het boek van de Wiskunde. Wiskunde heeft het vertrouwen verdiend in zijn consistentie. Je kunt rekenen op de Wiskunde. Geometrische patronen zijn woorden geworden in de taal van Semiotica. Zo staan we plots opnieuw in het land van Semiotica; de plaats die ons zekerheid biedt. De cirkel is gesloten.
De cirkel is voor de mensheid het meest universeel en ook het hoogst consistente teken. Dit werd erkend door alle tijden en culturen heen. De cirkel is het symbool der symbolen van Semiotica. Het vertegenwoordigt het oneindige en het eindige, het inwendige en het uitwendige. De cirkel maakt geen keuzes, nog links noch rechts, geen boven en geen onder. Bij de cirkel is links ook rechts. Loop je een cirkel langs in rechtse draairichting, van binnen gezien; betekent dit links wanneer je de beweging bekijkt van buiten de cirkel. De cirkel kent geen afgeleide geometrische figuren die zich een eigen naam toe-eigenen, wat wel het geval is voor de driehoek, parallellepipedum, trapezium, enz.. Deze

figuren kunnen alle worden afgeleid van een andere geometrische figuur. Ze hebben een oorsprong, ze zijn afgeleide patronen en zullen zich moeten verhouden tot andere broers en zussen. Deze andere geometrische patronen moeten hun aantrekkingskracht verdedigen met wat hen individueel een eigenheid of een persoonlijkheid maakt. Veel hebben ze hiervoor niet; ze moeten het hebben van delen en verhoudingen van de delen waaruit ze gemaakt zijn. Het individuele *appeal* moeten ze krijgen van op welke manier en met welke elegantie ze een geheel kunnen samenstellen. De delen van de figuur zoeken een eenheid, een samengaan.
Geometrie is de hoeksteen van de eenheid van de mensheid. Overal ter wereld en in alle culturen wordt de cirkel, de driehoek enz., als hetzelfde aangevoeld. Geometrische patronen vormen een absolute maatstaaf voor onze gevoelens. Dit kan niet gezegd worden van andere begrippen en concepten [709 –p31].
Verhoudingen of ratio's en samenhang, zijn ook het enige wat voor de spiegel constant blijft. Kun je een spiegel voorstellen die, wanneer je erin kijkt, je weergeeft als een bundel losse ledematen of waar niets op zijn plaats staat of hangt? Sommigen noemen een dergelijke constructie kunst, maar dan wordt het aangevuld met een lang verhaal waarom dit Kunst is.

RATIONALITEIT.

Het rationele denken van de mens gebeurt in verhoudingen. Dit proces is begonnen bij het kijken naar de hemellichamen in de kosmos. De patronen die we zien aan het firmament veranderen constant; echter blijft de samenhang. De samenhang van mensen gebeurt door hun Taal. De grote verdienste van de Wetenschap is dat het altijd de consistentie als hoogste goed heeft bewaard. Daarbij wordt het ritueel nauw gevolgd, hierin verloopt alles in de drievoud van stappen van de Drievuldigheid van Logica. Er wordt wel eens beweerd dat de Wetenschap de Natuur ontrafelt. Correcter is de stelling dat de Wetenschap de consistentie van de Natuur kopieert. De kosmos was, en is nog steeds de televisie van de wereld. De kosmos is het enige medium dat voor ieder volledig gratis beschikbaar is. Je kunt de kosmos niet afkopen noch beïnvloeden. Het is steeds onze ultieme bron van inspiratie gebleven. De kosmos is de brom van rationaliteit.
Mensen hebben al vroeg ontdekt dat de kosmos een dichotomie broertje heeft, de micro-kosmos. De macro eenheid van het alles

omvattende heelal kent een tegenpool van een eenheid die niet kan worden opgesplitst. Ooit werd dit het atoom geheten, a-*tomos* of wat niet gesneden kan worden. Nog steeds zoekt de wetenschap naar wat het ‘alles’ is van de kosmos en wat het ‘enige’ is waaruit alles werd opgebouwd.

De begrippen -tijd, relativiteit, energie en zwarte gaten, hebben de rol overgenomen van de religieuze termen van weleer. In de Kosmologie werden de eerste goden geboren. De mens die altijd streeft om ook een god te worden,probeerd de geheimen van de goden te ontfutselen. De mens zoekt naar het grote geheim van de samenhang van de fenomenen van ons leefwereld. Zonder die stap kan hij nooit de controle krijgen en blijft hij meid en knecht van God. Dit zoeken doet de wereld tollen. Er is een tijd geweest dat men vooral zocht naar *wat* de dingen eigenlijk echt zijn. Het ding op zichzelf moest tot elke prijs zijn geheim verklappen. Tevergeefs, al de filosofieën hebben nooit iets anders verteld dan wat de spiegel weerkaatst. Dit is de reden waarom de filosofen het onderspit moeten delven van de wetenschappers. De wetenschappers zijn meer bescheidener gebleven. Hun stelling is: leer eerst samenwerken met de goden vooraleer je de pretentie opneemt om Gods geheimen te ontfutselen. Op die manier werd de Kosmologie de eerste wetenschap werd, en is het nog steeds. Door kaarten op te tekenen van de hemellichamen, leerde men patronen voorspellen. De wetenschapper zocht in de relaties die hij ontdekte in Gods schepping, een relatie met God zelf.

De basis van de taal van de wetenschap bestaat hierin, dat relationele fenomenen systematisch worden geordend, om daarna in een ritueel proces te worden herschikt. Woorden en zinnen moeten zo eenduidig mogelijk worden uitgedrukt. Dit kan eigenlijk maar ondubbelzinnig met getallen en formules, wat neerkomt op een combinatie van gesproken/geschreven taal, wiskunde, logica, en semiotische symbolen die bepaalde modellen representeren.
Volgens Robert Logan kennen we vandaag zes onafhankelijke talen namelijk: spraak, geschrift, wiskunde, wetenschap, berekeningen (*computing),* en het internet [301-p148].
Wat, waar, waarom, waartoe, wanneer, werden nog steeds niet gevonden.

Rationeel denken helpt de mens niet om met zijn emoties overweg te kunnen. Heden nog lezen mensen hun horoscoop waarmee ze hopen, een goddelijk teken te ontfutselen uit de stand van de planeten. De stellaire patronen behoren tot de eerste wetenschap. Echter kreeg dat nooit het vertrouwen de brede massa’s. Er was teveel heiligen-koehandel aan verbonden. Het blijvend geklungel van rationaliteit met emoties, jaagt de mensen in de armen van de godsdiensten. Religie ontspruit uit emoties en gevoelens. De godsdiensten hebben geprobeerd er iets mee te verwezenlijken. Wellicht is de grootste bijdrage van Religie ‘samenhorigheid’ en ‘onderwijs’.
Nochtans wie zich voortbeweegt op het nauwe pad van de rationaliteit, vindt ook moeilijk zijn ding. Stel dat alles werd verklaard, tot zelfs de oorsprong van de emoties, dan nog blijft de vraag wat voor zin kan ik gevn aan dit fenomeen. Dit is opnieuw een rationele vraag.

Alleen de Taalgod ontsnapt aan elke rationaliteit. Het staat vast dat je aan Taal geen logische knopen kunt naaien of Taal in een logische jas kunt passen; je kunt er niet eens een logische mouw aanpassen. Zelfs al zet je Taal in haar blootje, je krijgt niets te zien; enkel het ‘beleven’ van Taal wordt je gegund. Het klikt gewoon niet tussen taal en rationaliteit. Zelfs de zuivere taal van de wiskunde en de wetenschappen, heeft moeite met het verwoorden van wat het bedoelt. Woorden dienen veel beter religieuze en politieke doeleinden.
Woorden kunnen geen rationele taal vormen. Om die reden werd de taal van de getallen bedacht. Het is daarom niet te verwonderen dat van alle wetenschappen, alleen de Wiskunde geen behoefte heeft aan een ethische code [701-p143].
Ethiek is namelijk iets van de gevoelens. De Wiskunde wil een macho idool zijn die verder niets wil vertellen over de dingen in ons leven. Dit wordt wel eens politiek misbruikt. Mensen grijpen maar al te graag naar formules en getallen om hun gelijk te halen. Getallen willen alleen met getallen frequenteren. Wiskunde is de absolute koppelaarster die verhoudingen tussen dingen wil koppelen, maar er niet wil bij zijn als het gekoppelde stel copuleert.

DE TAAL VAN DE GETALLEN IN DE WISKUNDE.

Getallen zijn verhoudingen die zich in een volgorde presenteren, en die bereid zijn zich te lenigen voor een hoger doel. Dit zijn ook de basisprincipes in een ritueel. Een ritueel is een actie die een verhouding uitdrukt. De verhouding kan zijn tegenover een god, een meerdere, een collega enz. De demonstratie gebeurt in een bepaalde volgorde van acties; zoals neerknielen, wie eerst de hand uitsteekt, of wie zich eerst mag neerzitten, wie mag de aanzet geven, wie krijgt het laatste woord. Verhoudingen zijn iets dat wordt aangevoeld en houden iets emotioneels vast. Verhoudingen vragen om publieke erkenning, zelfs al is dit een aanvoelen zoals de gulden snede. Daarom hebben vele verhoudingen een eigen naam gekregen. Ook erotische, seksuele, patriottische relaties kennen verhouding.
Een getal op zichzelf kent geen gevoel en geeft ook geen gevoel door. Als men zegt van iemand ‘dat is me een nummer’, duidt dit helemaal niet op een onderlinge gevoelsrelatie. Het betreft iemand die opvalt. De verwachting is dat aan een persoon een ‘naam’ gekoppeld is, geen getal.

Getallen en nummers verhouden zich enkel tot elkaar. Dit wil niet zeggen dat ze onder elkaar tot een emotionele relatie in staat zijn. Voor emoties heb je altijd de hulp nodig van Taal. Taal zal zorgen dat er relaties kunnen groeien. En hier willen getallen wel eens bijspringen, maar dan als pasmunt. Getallen worden verhandeld met tekens van hetzelfde soort die Klein Duimpje heeft bedacht. Misschien ligt hierin de hint dat ‘taal’ en ‘ge-tal’, dezelfde stam dragen. *Nombre, number,* duiden dezelfde idee aan: getallen zijn een vorm van naamgevers of hebben een naam gekregen. Een getal wordt een -verkorte taal. Dat tekens een *spell,* een betovering nastreven, wordt ook in de getallen gespeld. Wanneer getallen een aantrekkingskracht uitoefenen is dit vanwege hun verhoudingen met andere getallen. Een naakt getal kan niets bij de mens aanvangen, enkel verhoudingen van dingen kunnen dit.

Eén en één vormen het stel twee. Twee is het eerste getal dat in relatie tot een ander getal een betekenis van zichzelf zal blijven behouden, namelijk in de even getallen. De even getallen planten het DNA van twee voort. Bijvoorbeeld zijn de veelvouden van drie en volgende getallen veel minder opvallend. Dit heeft wel het

gevolg dat oneven getallen iets doet aanvoelen dat niet af is. Het zegt iets over een tekort. Eentje heeft geen partner om mee te paren. Daarom zal een oneven getal in het bijzijn van een even getal, als niet in evenwicht aanvoelen. Een oneven getal wacht op een koppeling, anders blijkt het binnen het oneven getal wat verweesd. Dit is een eerste vorm hoe getallen in verhouding met andere getallen, bij de mensen gevoelens kunnen opwekken.

Dit verhaal van één en twee, inspireert ook andere getallen tot imaginatie. Zo bijvoorbeeld houdt ‘vijf’ iets verborgen in; namelijk 5=2+2+1; en je weet nooit met welk stel 1 zal meespannen. Daarenboven, met vijf kan veel bereikt worden. Onze twee maal vijf vingers en tenen doen voor ons het werk; met zijn tien maken ze ons bewegelijk. Op die manier heeft tien het recht opgeëist als basis van ons analoog telsysteem te fungeren.
Nul en één, of geschreven als 0 en 1 krijgen enkel later hun rol in het digitaal tellen, zoals onze computers doen. Vijf trekt ook nog aandacht doordat het gemakkelijk in zijn veelvouden te herkennen is; ze eindigen met 0 of 5. Ieder getal dat opvalt, trekt aandacht. Dit is een kenmerk die getallen met woorden gemeenschappelijk hebben, ze willen opvallen. Echter wil een getal niet worden aangesproken als een woord. De tekens 1 en 0 zijn geen woorden, ze krijgen wel een klank om uit te spreken, maar verder blijven het abstracte tekens, die niet met mensen te maken hebben.
In het verlengstuk van vingers en tenen heeft het tellen met een basis-10 gewonnen van het meer mythische dozijn. Twaalf heeft zijn adellijke status te danken aan een platonische verhouding met de hemellichamen. Hieruit spruit onze tijdkalender van 12 uren, 12 maanden, 12 apostelen, 12 gezworenen enz. Zeven heeft een sacraal status omdat het als getal domineert in de Bijbel. Op die manier krijgt ieder getal met zich een verhaal mede. Sommige getallen mogen nog een rol blijven spelen in de moderne tijd. Dozijn, gros, schepel, el zijn veeleer tot woorden verouderd; de gaafheid van hun oorsprong als getal is volledig verwelkt.

De eerste getallentekens die een filosofisch statuut kregen zijn 0 en 1. Deze tekens stonden eerst naast de rekenkunde en waren toen nog geen getal. Het waren tel-tekens iets apart te vertellen hadden (*to tell something, ra-conter*). In het begin bezaten 0 en 1 nog iets wat ook de menselijke geest bezat. Nul als woord en 0 als teken kregen de betekenis van de duisternis die iets verbergt.

Het iets is het stof waarin alles zit, waaruit alles kan ontstaan en waar alles ooit naar weder keert. In nul zit er ook eenheid, eenheid van alles wat niet opmerkelijk is. Nul zit boordevol met alle dezelfde die niet te onderscheiden zijn. Hij is een nul.
Het teken 1 krijgt het woord één. Eén is dat wat eerst ontsnapt uit de eenheid van nul.
Eén is de Zoon die wordt uitgezonden en die op zijn eentje aan een menselijk bestaan begint. 'Een' vormt een eeuwigheid als eenheid. Eén houdt alles in haar één en doet dit alleen. Als nul boordevol steekt met dingen die nog niet bestaan, zo steekt één vol met bestaande zaken, die zich niet willen onderscheiden; want ze voelen zich één ! Wat in één steekt maakt geen belang uit, het is toch een eenheid. De onderliggende relaties binnen één bestaan en bestaan niet. Eén is de antidichotomie van zichzelf; *to be and not to be* terzelfder tijd. De spiegel van zichzelf. Het 'zijn' is zijn eigen spiegel. 'Ik ben die ben'.

Nul en één zijn de ordinairste, de eerste graffiti van de verbeeldende mens; het zijn onze eerste erotische tekens. Oerduimpje fantaseerde in de nul de geheime opening van de vrouw en in de één de fallus van de man. Het kan natuurlijk ook zijn dat het zusje van Oerduimpje, de één bedacht. De open nul van de vrouw bezit de magie om niets tot iets te veranderen. Dit kan enkel wanneer de man het met een betekenis vult. Nul en één vormen nochtans geen dichotomie paar. Alleen hun relatie creëert een dichotomie. Enkel in een relatie kan men spreken van een dichotomie betekenis. Denk maar aan termen als: man en vrouw, yin en yang, links en rechts. Dit zijn termen van de spiegel. Een spiegel spiegelt niet in de duisternis. Duisternis is Nul. Enkel functioneert de spiegel onder licht. Licht is Eén. De relatie tussen één en nul kan maar bestaan als er iets tussen die twee gebeurt.
Eén en Nul kunnen geen afstand nemen, want afstand is een rationeel begrip. Afstand is iets tussen twee punten in de ruimte of in de tijd. Wat kan er tussen Nul en Eén gebeuren? Ze kunnen alleen met elkaar wisselen of in elkaar opgaan. Dit vergt geen tijd. Ze bezetten ook geen plaats in de ruimte. Het is een coïtus van de goden. Hoe intenser de extase is tussen twee copulerende mensen, hoe verder ze zich verwijderen van tijd en plaats en … van elkaar weg. Nochtans is de correlatie 0-1 niet symmetrisch. Eén is niet nul, en nul wordt nooit één. Wisselen is de enige toegelaten actie. Meer nog, het wisselen kan alleen maar

als ze het beide doen. Eén kan maar Nul worden door zichzelf te annuleren, zichzelf af te trekken van zichzelf of door zich te minimaliseren in een minus operatie. Wil één een nul worden, dan zal hij zich als een ideale minnaar, zijn volledige reden van bestaan en het bestaan zelf moeten ontbinden.

Nul kan op zichzelf niets. Nul kan zich niet annuleren aangezien er toch al niets is. Nul is een gapende opening dat alleen kan ontvangen. Om iets bestaands te baren is er een mysterie nodig, een heilige geest die alles in beweging kan stellen. Eva Nul en Adam Eén. In de naam van de Vader (0), de Zoon(1) en de Heilige Geest. Amen. Het licht doet de spiegel spiegelen. Zonder licht kan de spiegel niet spiegelen en spiegel wezen.

De rekenkunde is ontstaan uit be-werken. Nul en één werden aan het werk gezet in opdracht van het woord 'bewerken'. Dit werd het einde van de filosofische betekenissen van nul en één. De eerste bewerking was 'plus', '*add* '. Het was de adder die de Wetenschapsmoeder Eva, aanspoorde tot de eerste daad van de getallen. Om een één te baren was er een adder nodig en die stak onder het vijfvingerige vijgenblad van Adam. Dat 'aftrekken' de optelling vooraf ging is en blijft een speculatie. Wel mogen we stellen dat uit de passie van op- en af- spelletjes, de rekenkunde werd geboren .

Taelman, die de eerste becijferingen van Adam en Eva meemaakte, kreeg meteen een taak erbij; hij moest een naam verzinnen voor de nieuwe kinderen die ontsproten uit de bezigheid van op- en aftellen. In de geschiedenis van de getallen binnen de rekenkunde, is de nul eigenlijk veel later op het toneel verschenen, namelijk toen men een groter getal, of hetzelfde getal wou aftrekken van een kleiner getal. Van drie appels er drie van opeten, moest toch ook een resultaat bekennen. Eigenlijk is het resultaat nul appels niet volledig correct. Het insinueert nog steeds het begrip appel, of dat er een appel is geweest. Een echte nul kent echter geen inhoud en mag ook niets insinueren. Een opgegeten appel bestaat niet meer, ook wetenschappelijk valt hij niet na te trekken. Het is alleen de Geest die mag insinueren wat uit het Niets of uit de Nul mag tevoorschijn komen. Het is en blijft het voorrecht van de Geest Tovenaar van wat uit het Niets kan verschijnen.

Dit is ook de grote zwakte in iedere logische constructie. Jan is groter dan Piet en Piet op zijn beurt is groter dan Tom. Dus is Tom ook groter dan Jan. *So far so good.* Echter, bij de meeste redeneringen, wordt het beeld van het onderwerp verbreed en scheef uitgerekt. Meestal zullen andere zinnen volgen, zoals ... en de grootste heeft recht op het grootste stuk taart; of de grootste is de oudste. Wees altijd op uw hoede wanneer mensen iets als 'logisch' willen voorstellen. De adder kruipt vaak uit de keuze van de vervolgzinnen. Nieuwe termen gaan ongemerkt de logische constructie vervoegen. In logische benaderingen wordt je al eens hak gezet door kameleon woorden. Een voorbeeld hiervan volgt. Alle paarden zijn dieren, een paard is een dier dat een staart heeft. Schat, je paardenstaart staat je keurig; nu mag ik je mijn dier noemen. Iemand die koste wat kost, zijn gelijk wil halen, stopt zijn redeneringen vol met constructies bedekt met camouflagenetten van schijnlogica. De keuze van wat in een logische constructie wordt verweven, wordt gemaakt door inzicht, strategie of soms ook simpel toeval. In al deze gevallen is het de Geest die het initiatief neemt. Logica wordt verder als een gereedschap gebruikt of misbruikt.
Men hoeft het nog niet eens zo ver te zoeken. Twee appels plus drie appels zijn vijf appels. Maar dit zijn wel abstracte appels en daar heeft een mens niets aan. Er kan echter een rotte, kleine of zure appels tussen zitten, en dat steekt wel een emotionele betekenis aan voor de klant van de logica.

De oergetallen één en nul zijn uit zichzelf getreden met behulp van de Tijd. De eerste getallen door mensen genoteerd, zijn streepjes gekerfd op een been. Daarmee werd de opeenvolging van de maanstanden of de verschijning van wilde dieren geregistreerd.
De essentie van een getal is een 'opeenvolging'. In het woord 'volgen' verschuilt zich 'tijd'. Deze tijdinhoud wordt echter genegeerd. De aandacht gaat naar het getal zelf; immers ieder opvolgend getal krijgt een naam, en woord-namen trekken aandacht. Waar aandacht aanwezig is, groeien relaties. Een getal krijgt daarom enkel zin in een relatie. Ook dit fundamentele aspect van getallen wordt veelal vergeten.

De mensen hebben hun relaties tot de goden vermengd met de relaties van de getallen. Vandaar dat de magie der getallen zich in alle culturen heeft verspreid. Het Hebreeuws alfabet kent 24 tekens in lijn met de 24 boeken van het Oude Testament [504 –

p63]. Zeven is altijd een Bijbels of hemels getal geweest. Dat herken je wel aan de huidige uitdrukking: in de zevende hemel vertoeven. De Kerk heeft lang bezworen dat er maar zeven planeten konden zijn. Dit werd afgeleid van een zevenarmig kandelaar, waarvan ergens in een testament sprake is. Zo kunnen er ook maar zeven deugden en zeven hoofdzonden bestaan [510-p35].
Binnen de tien geboden krijgt onkuisheid het nummer 6 en stoeien in je fantasie met de buurvrouw zondigt tegen het 9-de gebod. Of dit werd afgeleid uit een nummertje '69 -*soixante neuf*-', kan de heer Taelman niet bevestigen. Ontkennen doet hij ook niet.
Wat we zeker niet kunnen negeren is, dat getallen ook een individuele magie uitoefen op de mensen. Zit uw lievelingsgetal in de winnende volgorde van de loterij deze week? Uw gezondheid wordt uitgedrukt in getallen. Al eens opgeteld hoeveel getallen een bloedonderzoek oplevert? Of je vroegtijdig kaal wordt of hangborsten krijgt wordt bepaald door een getallenreeks in uw DNA. Getallen vormen naast het privé erfgoed ook een collectieve religie. Denk maar eens hoeveel kengetallen op het altaar prijken van de Economie. Alleen de gevoelens van de mensen laten zich niet vangen door de getallen. De Chinezen zijn wellicht de eerste geweest die hiertoe een serieuze poging hebben gedaan, vertrekkende van het magische getallenvierkant. Onderstaande getallenordening vormt de eerste sudoku's. De getallen opgeteld in beide richtingen vormen 15. Noteer opnieuw de concurrentie tussen even en oneven. Beide hebben een vertegenwoordiger als kerngetal.

4	9	2		7	2	9
3	**5**	7		8	**6**	4
8	1	6		3	10	5

Een ander magisch koppel zijn **7** en **8**. Zeven wordt het vrouwelijke nummer genaamd en acht de mannelijke partner. Bij de Chinezen werd gerekend dat het mannelijke seks leven stopt aan 8x8 jaar en bij de vrouwen na 7x7 jaar. De puberteit bij de meisjes begint aan 14 jaar (2x7) en bij de jongens 16 (2x8).
Maar het zijn niet enkel oude culturen die magie zoeken in de getallen. Zelfs moderne wiskundigen doen er nog steeds aan mee. We hebben al een pikante insinuatie gevonden in 69; aan het getal 6 kleven nog meer capriolen. [804].

Het getal 666 wordt het ‘Beest Nummer’ genoemd, of het getal van de Duivel. De oorsprong is duister en zou wel eens het getal in Romeinse schrijfwijze kunnen zijn DCLXVI. Dit getal omvat alle getalletters exclusief de M. De M is wellicht de aanvulling dat er duizend duivels zijn.

We hebben al vermeld dat een oneven getal aanvoelt als niet compleet, eentje mankeert. Zo ook voelen priemgetallen vreemd aan. Het zou zelfs kunnen zijn, dat de priemgetallen stenen zijn van Duivel Duimke. Als je de eerste zeven priemgetallen in een vierkant stapelt vormen ze de Grote Duivel!

Tel maar na: $2^2+3^2+5^2+7^2+11^2+13^2+17^2 = 666$.

Een ander speeltje van Duivel Duimke is: $1^6-2^6+3^6 = 666$.
Het Beestencijfer eist zelfs datgene op, wat in Taal het ‘ene alles omvattende woord’ is, maar dan van de cijfers.

1+2+3+4+567+89 = 666
123+456+78+9 = 666
9+87+6+543+21 = 666

Zo zie je maar, een mens zoekt in alles en nog wat relaties.
Zelfs getallen speuren naar erotiek.

Dit zoeken naar een aansluiting en naar een symboolwaarde, vormt één van de meest creatieve bezigheden van de mens. We zoeken steeds naar patronen die als model kunnen staan voor andere begrippen. De eerste wetenschappelijke benadering van de mens was de poging om alles uit te drukken in de vier bouwstenen van water, vuur, metaal en hout; of aarde, water, lucht en vuur. Met deze elementen werd ook geprobeerd om de geest van de burgers en hun gevoelens in kaart te brengen. Eigenlijk is nog niet veel veranderd. Ook op heden doet de wetenschap in feite niets anders dan patronen van relaties vastleggen tussen dingen of begrippen met een bindmiddel dat we getallen heten. Hier spelen de ge’ tallen ’ duidelijk de rol van ‘ taal ’. Taal is toch ook niets anders dan een bindmiddel. Aarde heet nu vaste stof, water is nu vloeistof, lucht werd gas en vuur heet nu plasma.
Eén ding is zeker, het imperialisme van de getallen rukt steeds verder op. Alles krijgt een omschrijving in getallen, tot de

gevoelens van de mensen toe. De duizend en één parameters waarmee de psychologen proberen de menselijke psyche en zijn gedrag in kaart te brengen, hebben nog nooit een mens beter of slechter gemaakt. Wie er het meest van geniet zijn de getallen zelf. Zij stelen de aandacht, niet de patiënt. Getallen dragen wel bij in de relatie tussen de wetenschappers, zo begrijpen ze elkaar beter. Met de getallen kunnen de wetenschappers een eigen taal maken, dit is de basis van hun relaties.

Opnieuw naar het groeitraject van de Wiskunde in de Wetenschap. Het bleef niet bij optellen en aftrekken. De magie van de getallen werd alsmaar groter. Toen nieuwe bewerkingen werden gedefinieerd zoals vermenigvuldigen, delen, breuken enz.; opende zich telkens een andere wereld van fascinatie. Nieuwe en meerdere mogelijkheden en toepassingen lagen zo maar te grijpen. Op deze manier heeft de rekenkunde zich tot wiskunde ontwikkeld.
De geest van de mens is nogal wispelturig en kan in bepaalde zaken bijzonder koppig zijn., wat zich meestal voordoet wanneer er verhoudingen in aanmerking komen. Hardnekkig vasthouden aan *consistentie,* is de enige ware formule van de Wetenschap. Consistentie betekent: samen bestaan in gerespecteerde verhoudingen en samenhang. Op die manier werden vele soorten getallen bedacht zoals: negatieve getallen, irrationele getallen en imaginaire getallen. Opnieuw openen zich nuttige toepassingen en magische constructies waarmee we een andere reële wereld kunnen scheppen.
Eigenlijk is de Natuur één verhaal waarin getallen onder de gedaante van vormen, steeds andere combinaties genereren in een oneindige creativiteit. In dit spel is de Wiskunde de sleutel die toelaat om dit gebeuren in mensentaal te formuleren. Enkel de taal van de mensen zelf, behoort niet tot het koppige mechanisme van de natuur.
Er wordt al eens beweerd dat God zich in de wiskunde verschuilt. Echter vergeet niet dat, zonder de TaAlchemist, er nooit iets over de getallen en haar toepassingen kan worden overgedragen tussen de mensen en de generaties. Daarom is Taal goddelijk en de Wiskunde zijn Gods engelen.

Bij paradijstaferelen behoren elfjes met magie-parfum, spetterlichtjes met nog toverdozen erbij. Eén magische koffer kreeg de naam van 'algebra'. Hierin kan je 'onbekende' geesten

stoppen die je kunt inzetten om geheimen te ontfutselen. Door toedoen van de geesten X, Y en Z worden veel geheimen van de natuur ontbloot. Het woord algebra komt van het Arabische *al-jabr,* wat betekent gebroken stukken aan elkaar lijmen. De Wiskunde is op die manier een andere poging om dat ene Woord te vinden, het woord dat eerst was en nooit werd herhaald. De Wiskunde probeert het op een andere manier dan met de formules van abracadabra of opus pocus dei. De wiskunde doet dit trouwens met veel succes. Wat de wiskunde bezorgde aan de mensheid is enorm. Zelden of nooit was de Wiskunde oorzaak van enig conflict; hooguit een ontgoocheling op een examen wiskunde.
De Wiskunde zet ons aan om steeds nieuwe creatieve en consistentie constructies uit te proberen. Zo werd ook het huwelijk beklonken tussen de geometrische patronen en de getallenrekenkunde. Eenmaal dat die elkaar konden vinden, was het hek compleet van de dam. Patronen kunnen met getallen worden voorgesteld en tot nieuwe creaties worden bewerkt. Uw GPS toestel is een van de telgen die geboren werd uit dit huwelijk van getallen en geometrische patronen.

De stenen constructies van Klein Duimpje komen er haast niet meer aan te pas om de letterlijke weg te vinden. Om figuurlijk zijn weg door het leven te banen, heb je evenmin echte keien nodig; jammer voor Klein Duimpje. Wel moet je een figuurlijke kei zijn; jou inspiratie kan je zoeken in de ‘vormen’ van Duimpjes constructies. De weg door het leven wordt niet bepaald door getallen; al helpt het wel als je goed met getallen kunt opschieten. Zoek uw inspiratie niet te ver in de getallen, er is meer te vinden in de vormen die de natuur toont. De lichaamsvormen van uw geliefde omgerekend in getallen zijn niet bruikbaar in het liefdesspel.

Klein Duimpje die een groeischeut krijgt door het vele lof voor de wiskunde, maakt een nieuwe bemerking.
Moet je weten, formuleert Duim, met toch wat onzekerheid in de stem; de mensen doen het liever met getallen dan met mijn tekens.
Juist, antwoordt hierop Taelman. Dit komt omdat getallen, net als mensen, graag een ander smoel opzetten. Hierdoor laten vele mensen zich in het ootje nemen door de getallen. De verschillende gezichten die een getal kan maken zijn: een getal

als aantal, een positie in een volgorde, gewoon een grafisch symbool of als laatste een abstract begrip. Echter oefenen de mensen zich weinig in het herkennen van de getallen-kameleons. Het gevolg is dat, om maar één voorbeeld te geven, mensen tellen wel eens gevoelens op bij hun lichaamsgewicht en dan wordt het nog gedeeld door een IQ getal. Wij (ook de mannen) ouwehoeren er meestal op los, zodanig dat weinig overblijft van de consistentie onder de begrippen die we hanteren in onze discussies. Zolang een redenering wetenschappelijk klinkt en getallen in getale dansen, blijft ons geloof overeind.
Het niet naleven van consistentie in onze taal wordt geklasseerd onder de dagelijkse zonden.
Wel bestaat er een veel grotere vergetelheid die de mensheid verbergt. Het grote taboe is, dat de fundamenten van de Wiskunde al even arbitrair en duister zijn, als de dogma's van de godsdiensten.
Kardinaal Alfa spitst de oren.
In zowel de axioma's van de Wiskunde als in de dogma's van het Geloof, kunnen we niet ontkennen dat er een geest in het spel steekt, een heel vreemde joker. In dit opzicht is de Wiskunde eerlijker dan het Christelijke Geloof. De naam '*Wis*kunde' verraadt dat ze iets wist. In het Oud-Engels bestaat een woord *arcanetrykk* voor aritmetica. *Arcane* is geheim en *trykk* komt duidelijk uit de trucage doos.

In Vlaanderen wordt Wetenschap opgedeeld in twee grote categorieën: Natuurwetenschappen en Geesteswetenschappen. Deze laatste heten in Nederland Alfawetenschappen of Cultuurwetenschappen en omvatten het brede spectrum wat niet tot de exacte wetenschappen behoren als wiskunde en fysica.
In de wetenschappen en zeker binnen de exacte wetenschappen, spookt een geest die zijn oorsprong steeds weet te wissen. Wanneer dat spook in actie komt, anders zouden we nooit iets hiervan kunnen weten, verbergt het zich onder een laken die de insignes dragen van 'axioma', 'dogma' of soms 'definitie'.
Hier volgt een voorbeeld uit de wiskunde. De definitie van een lijn, volgens het boekje althans, is de verbinding tussen twee punten. Wanneer je vraagt wat dan een punt wel is, klinkt het officiële antwoord: een punt is waar twee lijnen snijden (wat ook op het oneindige kan liggen). Er zijn nog andere definities van een punt. Een voorbeeld uit de Euclidische Meetkunde is: een punt is een

positie in de ruimte en de ruimte wordt vervolgens gevormd door de verzameling van alle punten.
Uit deze definities kan meteen worden besloten dat, de grote consistentie van de meetkunde, als onderdeel van de wiskunde, begint met een circulaire definitie. ‘Ik ben die ben’, en dit hebben we al vroeger gehoord, niet ! Meer nog, ieder wiskundig axioma of logische constructie begint met een definitie: ... voor iedere x bestaat er een ... Het vervolg wordt telkens herleidt tot een zelfde constructie als die van het wezen van punt en lijn. Alles ontspringt uit het ‘niets’. Het zijn alle ‘ingebeelde dingen’ waarop je een geloof bouwt.
Zoals in de oude Bijbelverhalen waar Aartsengelen boodschappen aandragen, ontmoeten we in de het bos van de wiskunde, allerlei magische figuren. Zo ontmoet je al eens wezens die zich laten aanspreken met de titel van ‘identiteit’.

Identiteit is een toestand die toestaat jezelf te groeten, alsof je voor de spiegel staat. In tegenstelling tot wat namen doen in taal, *name*lijk aandacht trekken; proberen definities zich zo snel mogelijk te vergeten of weg te cijferen. Spoken bestaan (hoe anders kunnen ze een naam dragen) en toch bestaan ze niet, althans niet voor de rationele mens. Definities zijn als de goden: definitief, voor iedereen en voor altijd. Denk maar aan de lijn en het punt.

Hierop wil Klein Duimpje een opmerking maken. Een punt, een lijn, een vlak enz., zijn dus ook tekens. Het zijn wel denkbeeldige tekens in tegenstelling tot de tekens die ik ooit ontwierp om de weg uit het bos aan te duiden. Fysieke tekens geven een mentale betekenis. Mathematische tekens doen precies het omgekeerde: ze hebben van nature een mentale aard, maar krijgen een materiële toepassing in de wetenschappen. Zonder de wiskunde zouden de wetenschappen nooit zoveel materiële toepassingen kunnen genereren.
De mensen hebben de rol van de tekens gespiegeld: materiële tekens met mentale toepassing en mentale tekens met materiële toepassing.

Klein Duimpje die zich nu Slim Duimpje voelt, droomt ervan dat zijn gereedschappenkist volgepropt met tekens, ooit nog het status krijgt van een hocus pocus tabernakel.
Moet je nu eens horen, repliceert hierop Taelman, Duimpje gaat zich ook al een goddelijke rol toekennen! Weet je wel waar het woord ‘hocus pocus’ vandaan komt [315-p16]?

Hocus-pocus is het gemonkel van een twijfelende gelovige die de formule '*Hoc est corpus Christi'*, samen inslikt met de hostie die de priester op zijn tong heeft gelegd. Ook de symboliek van het nuttigen van wijn en brood in de eucharistie viering van de Rooms Katholieke Kerk werden geleend uit de bijbel van het heidendom, de Tarot.
De Tarot is een boek in de vorm van kaarten met morele en sociale boodschappen. De Tarot is veel ouder dan de Bijbel. Het leven van de mens heeft een materiële basis behoefte van voeding waarvoor het brood het symbool is, terwijl de gevoelens de inhoud biedt van droefheid en geluk, een beker die men moet ledigen. Een kelk met wijn symboliseert de lucide momenten van beneveling, maar ook de kater die erop kan volgen. Het brood in de tarbot-kaarten wordt voorgesteld door een ruit. In het kaartspel staan de harten voor de gevoelens, de kelk met wijn en de ruiten voor het brood. In het Vlaamse dialect worden ruiten 'koekens' genaamd, ons dagelijkse voedsel. Zie hier het verbond van het kaartspel met Hocus-pocus.

De TaAlchemist voegt er nog de boodschap aan toe. Luister aandachtig jochie. Woorden die vaag klinken of onduidelijk worden uitgesproken zijn altijd hocus pocus en daarom zijn ze gevaarlijk. Daarom let op, wanneer iemand woorden uit een andere taal gebruikt. Als zij of hij, niet in staat is om dat vreemde woord in verstaanbare woorden voor de gewone mens te omschrijven, dan bouw je gegarandeerd een betoog met Babelse architectuur met babbelbrouwsels als cement. Dit geldt niet alleen voor het Latijn in de Kerk. Luister eens naar de uitleg van een rechtsgeleerde, een advocaat, een econoom of een arts. Meestal praten ze tegen hun eigen spiegel aan. Hun klant of toehoorder heeft er het raden naar, wat het betekent. De wiskunde en de logica doen wel pogingen om zaken duidelijk en objectief te maken. De proef op de som komt echter op het eind van de rit. Dit gebeurt wanneer de getallen en de symbolen aansluiting moeten vinden met de werkelijkheid; wat betekent –de tekens in woorden uitdrukken.
Als Tom 1.80 m groot is en Vic 1.90 m, betekent dit niet dat Vic gelijk heeft. In de vertaling van de getallen naar reële dingen, springen meestal opnieuw de vreemde woorden uit de toverhoed. Het konijn verschijnt veelal als een begrip dat je niet begrijpt. Toch heeft de Wiskunde veel bijgedragen tot het welzijn van de

mensen… of moeten we zeggen: ‘volgehouden consistente fantasie’ is goed voor de mens.

Wie optrekt met de wiskunde, krijgt vooraf geen warme knuffel; je wordt meteen op pad gestuurd. Het pad dat je moet volgen wordt uitgestippeld op het stratenplan van Logica. Op ieder kruispunt wordt je verplicht tot een keuze: ‘ja’ of ‘neen’, ‘zwart’ of ‘wit’, ‘links’ of ‘rechtdoor’, ’vooruit’ of ‘achteruit’. Tussenliggend grijs, een aarzeling met wat bedenktijd, wordt niet gegund [702-p83].
Toch is dit niet de wereld waarin wij leven. In de echte wereld bestaan er geen identieke dingen. Kan je niet rechtdoor dan probeer je een omweg, zelfs al moet je hiervoor eventjes liegen om het achteraf recht te zetten. Soms spreekt het hart de geest tegen. Dat zijn toch dagelijkse dingen in het leven, niet! Met wiskunde kan je wel iemand anders de loef afsteken.
Misschien zijn mijn tekens nog altijd de beste reisgids door het leven, piept Klein Duimpje.
Of… volhouden in het Geloof, mort Kardinaal Alfa.

DE NIEUWE KERKEN VAN DE WETENSCHAP.

Beste Kardinaal, nog niet lang geleden werd voor de mensen in het Westen alles door de Kerk geregeld, van wieg tot graf. De aarde stond in het midden van het heelal omdat God de aarde als eerste heeft geschapen. De banen van zon, maan en andere hemellichamen moesten cirkels zijn omdat God perfect is. Alles was het werk van God, daarom is het logisch dat binnen de Kerk Opus Dei de machtigste sekte is.
De eerste kardinalen van de Wetenschap met namen als Kepler, Galileo, Newton en Descartes waren evenzeer begaan met het bewijs dat God bestaat, dan met de wetten van de natuur. Dit was in hun tijd een noodzakelijke lippendienst aan de Kerk.

Alfa, maak u maar niet al teveel zorgen; op de dag van het Grote Oordeel zal je niet alleen staan in de ‘*greenlane* ’ van de uitverkorenen. Hier zullen ook nog uw collega’s en tijdgenoten in de file staan die door Taelman gekatalogeerd werden als de Exempten, Sublacensen, Hypolyten, Stylieten, Kapucijnen, Trappisten, Servitinnen, Cellitinen, Klaratieten, Dienerinnen en niet te vergeten degenen die met een lidmaatschapkaart van Opus Dei zwaaien. Naast deze rijen van gezalfden en gezegenden, zal je

nog een ander slag van tijdgenoten terug zien. Dit zijn notabelen die zichzelf als 'leek' tot uitverkoren benoemen.
Het is een nieuwe generatie met namen die in het dialect klinken als Neurontheologen, Psychootfilosofen, Chemieacrobaten, Plastopatologen, Xenonantropologen, Jurisdictiemegafonen, Geopatsers, Mathkramers en dan volgt nog een rij in alfabetische volgorde van gezalfden in de professie van… , te beginnen met de Orde van **A**almoezeniers, Apothekers, B, C,...(een heel lange lijst volgt), ... tot die van de Zuurkoolkoks en de **Z**wijneninseminatoren.

Mensen hebben nu eenmaal de neiging zich te verenigen en onder een naam te schuilen die magie uitstraalt. Het biedt meer macht en aanzien; zeker als de groep zich naast een elitenaam, ook een eigen taal of woordenschat kan aankweken. De groep zal bij voorkeur een elitenaam bemachtigen die begint met: de Orde der … . Zoals melancholische gelovigen die er maar niet in slagen zich met hun God te versmelten, zullen ook deze elitairs als ieder doordeweekse mens, in bed kruipen en slapen en uit noodzaak hun kakske leggen. De Orde-mensen krijgen de privilegies van eigen rituelen te kunnen beoefenen en niet zelden een geëigende taal te kunnen spreken. Deze taal wordt veelal een '*tool* ' voor macht en biedt ontzag in de omgang met de ordelozen. Waar het Latijn nog voor een eenheid zorgt in de Kerk, staat de wereld van de Wetenschap volgebouwd met torens van wetenschappelijke talen die aan Babel herinneren. De vergaande specialisaties hebben een alchemie van talen gebraakt, waardoor vele geleerden elkaar nog amper begrijpen wanneer ze zich in hun specialisatiejargon uitdrukken. Enkel als ze het over hun gevoelens hebben, vallen die geleerden terug op aarde.
Gelukkig voelen dag-in dag-uit, vele mannen en vrouwen nog veel voor elkaar. Ze hebben geen specialistentaal nodig. De beide seksen hebben geen elitetaal nodig om hun gevoelens uit te drukken.

Toch houden mannen en vrouwen zich aan een differentie in woordgebruik, weliswaar meer in de breedte dan in de hoogte. Het is zonder meer duidelijk, dat het grootste aantal synoniemen te zoeken is in alles wat met erotiek en seks te maken heeft. Er bestaat een subtiel exclusief woordgebruik voor mannen en een afzonderlijk lijstje voor vrouwen. Voor jongens en mannen zijn dit eerder woorden van het machotype. Meisjes en vrouwen kunnen

zich maar best schikken naar wat meer onderdanige taalconstructies. Zo worden meisjes al vroeg geleerd geen ‘ongepaste taal of woorden’ te uiten. Ze worden geacht deze etiquette voor de rest van hun leven vol te houden (ophouden is wellicht een neutralere uitdrukking).
‘ Verduiveld ’ voor mijnheer klinkt bij mevrouw, ‘ hemeltje ’.
Hij is ‘ heldhaftig’ of laat zich onhandig ‘ kloten ’; zij is ‘ *moedig* ’ en wordt onbeholpen ‘ *gefopt* ’ (een echo van moeder en fopspeen).
Hij ‘ denkt -wat een ‘ zeurpiet ’; terwijl zij ‘ *vermoedt* ’ dat het een ‘ *klaagwijf* ’ is.
Hij koestert zich in zijn ‘ roeping ’ terwijl zij mag *gepamperd* worden in wanneer ze is *‘ uitverkoren* ’.
De ‘ harde ’ waarheid maakt mijnheer ‘ prikkelbaar ’; de ‘ naakte ’ waarheid maakt mevrouw ‘ kittelorig ’.
Mijnheer krijgt een bal tegen zijn ‘ kroonjuwelen ’ en mevrouw moet een duw incasseren in haar ‘ tempel ’ [zie o.a.312].
Hij staat ‘ naakt ‘, zij in haar ’ blootje ‘.

Dit laatste heeft de TaAlchemist waarschijnlijk bedacht wanneer Eva buiten het paradijs stapte. Wellicht bloosde Eva bij Adam’s naakt en wellicht merkte Adam hoe zijn ega in haar blootje er plots geblutst uitzag, oh! mijn dutske. Zeker was dat ze nu samen buiten het paradijs blut waren.

De TaAlchemist is wellicht van het mannelijk geslacht, merkt Duim op.
Met erotischer taalprikjes demonstreren de mannen op een subtiele manier hun superioriteit boven de vrouwen. Dit zijn nog zachte wapens als je die woorden vergelijkt wat met de munitie aan woorden die ter beschikking staat voor ordes, sociëteiten, clubs, beroepen en verenigingen van belangenverdediging. Ieder van deze groepen heeft zijn eigen taal ontwikkeld, wel een beetje uit noodzaak om hun wereldje te beschrijven, maar evenzeer om hun territorium te beschermen. De taal van artsen, van artiesten, advocaten, marketeers, financiers enz. hanteren elk een geëigend woordenboek. Op dat vlak hebben politici wel een ernstige handicap: zij moeten zich verstaanbaar maken bij de gewone mens. Die lepe politici lui hebben hiervoor wel een trukendoos met artisanale zinknepen, kronkel gedachten, stekelige articulaties, glimwoorden en kleefuitdrukkingen.
Precies als in uw preken nietwaar Kardinaal!

Wie niet tot de een of andere kliek behoort, mag enkel de woorden van de ‘leek’ gebruiken. Het woord ‘leek’ heeft dezelfde stam als ‘lijk’. Een leek is een eeuwig lijk met nog één zintuig dat mag functioneren, namelijk opkijken naar de nieuwe goden. Ze zien de heren en (in mindere mate) de dames van de ordegezworenen, hun exclusieve berg van Tabor bestijgen langs het pad van de Religies van weleer. Alle eliteklimmers klemmen onder de armen, net als Mozes, twee stenen tafelen en tussen de tanden houden ze een banier. De banier zal zo hoog mogelijk zichtbaar worden neergepoot. “*To be or not to be* ”. Om te ‘ zijn ’ moet men kunnen worden opgemerkt, opmerkbaar, opmerkelijk wezen; dit schreef ooit Charles W. Morris[706]. Op de stenen tafelen van hun Orde staan ook wetten gebeiteld. Op de tafel onder de rechter arm staat het charter gegrift van de sociëteit met de plichten en geplogenheden van haar leden. Op de tafel onder de linker arm staat iets gekrabbeld in het dialect van het volk dat aan de voet van de berg leeft. Zij daar beneden zullen het moeten stellen met woorden als: leven, dood, vertrouwen, troost, hoop, blijdschap, passie, loutering enz. Ze moeten zelf proberen de puzzel te leggen om een zinvol verhaal te vinden voor hun leven.

Op het plateau van de Wetenschap gaat het precies eender aan toe. De zin van het leven en de dood, blijven ook verholen in de schaduw van de berg. Ook op de vlakte van Semiotica vindt men geen antwoord op de vragen over het leven. Hier geven de generaties hun ideeën via mythes aan elkaar door. Hopelijk zal ooit een nieuwe generatie, de zin van het leven kunnen decoderen. Veel van de Edele Code werd nog niet ontsluierd. We blijven in een spiegel kijken en kunnen maar niet zien wat er achter steekt.

Alfa, de nieuwe Kerk die Wetenschap heet, is in wezen niet verschillend van uw Kerk. De Kerk van de Wetenschap kent ook een soortgenoot van de Theologie.
In uw Instituut vormen de theologen, de troepen die het geestelijke welzijn moeten aanporren. Bij de wetenschappers heb je een gelijksoortige opdeling. De Theologie wordt vervangen door de Wetenschappelijke Methodes. De wereldse connecties worden verzorgd door de Wetenschappelijke Sociëteiten.
Voor christenen en moslims zijn God en Allah wezens die boven alles staan. God of Allah is het einddoel van ons bestaan. Ze hebben recht op aanbidding en opoffering. Deze devotie en

onvoorwaardelijke trouw, wordt in de moderne wereld vervangen door het woord ‘Wetenschappelijk’. Jou gelofte van kuisheid werd vervangen door het ontzeggen van alles wat occult ruikt of naar esoterie smaakt. Zoals vele geestelijken in het echte leven al eens bezwijken voor de lichamelijke geneugten; zo bedrijven wetenschappers ook wel eens een zonde. Hun vlees kan ook slap en slonzig loshangen.
Zelfs de pausen van de Wetenschap hielden een geheim zwart doosje waarin ze hun zonden tegen de Wetenschap verstopten. Van Newton is geweten dat hij in zijn ‘*malle de Newton* ’, de twijfels neerpende over de Wetenschap. Descartes had zijn ‘*coffre* ’ waarin hij schreef dat hij eigenlijk wel twijfelde aan het bestaan van God, hoewel hij voor de schone schijn met zijn ‘je pense donc je suis’ nu precies een bewijs had geleverd dat God wel bestaat, ... hoe anders was hem de gave gegeven van te kunnen twijfelen. Twijfelen werd hiermee een geschenk van God.

Bij Duimpje welt meteen een binnenpretje op. Dat vrouwen veel twijfelen, kunnen we gemakkelijk vergeven. Nu blijkt twijfelen nog gave God’s te zijn. Deze door God gezegende toestand van vrouwe –twijfelsaars, heeft er een nieuwe betekenis bij gekregen: zij bestaan ten minste!
Freud, die veel van vrouwen begreep en graag peuterde in hun onbewuste lagen, schreef in zijn ‘*depot de Freud* ’ dat we eigenlijk toch nooit kunnen weten of iets al of niet reëel bestaat [803 -p230]. Twijfel je nu nog?
Kardinaal, het is u ook vergeven als je soms twijfelt aan uw God, met die nuance dat uw twijfel wellicht niet vrouwelijk aanvoelt.

Kerk en Wetenschap vertonen nog veel meer gelijkenissen. De Heiligen van toen zijn de Nobelprijswinnaars van nu. De Kerkelijke Stoelen zijn op heden de Leerstoelen van de Academiën van diverse pluimage. Alfa, over disciplines gesproken: het Kardinale Curie Censoraat dat u leidt, wordt vandaag gekopieerd onder de gedaante van de gerenommeerde Wetenschappelijke *Review* Organisaties. Zij verlenen de toegang tot wereldpublicatie van de wetenschappelijke bevindingen of uitvindingen. Zonder dit Instituut te passeren, heeft een wetenschappelijke publicatie niet het minste aanzien, geen waarde (dit boek is een voorbeeld).
Wat de Kerkelijke herderlijke brieven waren (en nog zijn), lezen de wetenschap-gelovigen nu de publicaties in de gerenommeerde bladen als Science en Nature. Andere publicaties worden onder

toezicht van het Instituut Wetenschap verdeeld in de vakbladen van honderden Wetenschappelijke Sociëteiten. Soms hebben die zelfs de verdienste om versies te publiceren op het niveau dat ook de leek kan lezen. Dit zijn de wetenschappelijke parochiebladen van weleer. Waar ooit Congregaties streden voor de meeste en zuiverste zieltjes, zijn het nu de Universiteiten die naar het beste intellectuele bestand streven. Merknamen als Harvard, Oxford en Cambridge hebben de relikwieën vervangen waarop de beeltenis stond van de H.Christofel voor degene die verloren liepen, of van de Heilige Appolonia voor wie met tandpijn zat en de H.Cornelius als je gevoelig waart voor de stuipen. Waar Sint Maarten en Sint Nicolaas snoep verdeelden onder de kinderen, gebeurt dit nu door de vele stichtingen der rijken der aarde als dankoffer aan de Wetenschap. Velen zijn erkentelijk voor de faam en erkenning die de Wetenschap hen heeft gebracht. De devotie voor het embleem van de '*Sacre Coeur* ' is versmolten tot marketing voor Valentijn. Vroeger kochten de weldoeners van de kloosters een ticket voor de hemel met geldelijke giften. Dagelijkse zonden werden geruild voor aflaten. Vandaag krijgt men aanzien met schenkingen voor Wetenschappelijk onderzoek.

De moeilijke vragen van de mensen over God, worden door de godsdiensten afgeblokt met dogma's. De lastige vragen aan de Wetenschap, worden beantwoord met het magische woord 'paradigma'. Precies als wat een 'wet' doet, is het woord paradigma bedoeld om het geheugen te misleiden met -wat was de vraag ook weer?
De onfeilbaarheid van het hoogste Kerkelijke gezag van Rome kent zijn tegenhanger in de onfeilbaarheid van de Logica. Theologische disputen krijgen in Scientificum, een gelijksoortige strijd maar dan een gevecht tussen Statistici. De verplichte vastenperiode en ramadan kennen hun equivalent in vakantiedagen of herbronningseminaries. De vespergangers trekken nu naar de beleggerverenigingen en serviceclubs. De processies van toen heten nu festivals. Evangelisten worden omgedoopt in *gurus* van alle slag en Davos is de nieuwe bisschopssynode voor het zakenestablishment. Heilige hosties krijg je nu bij het ontbijt als probiotica, antioxidanten en omega3. De Paternosterbeiers in de broekzak, die het constante contact met de Schepper hielp onderhouden, heet nu Blackberry. Het geestelijke verlangen van de mensen naar eenheid met zijn God is

vervangen door het streven naar eenheid van wetenschappelijke wetten.

De wet der wetten is het allerhoogste streven van iedere wetenschapper. Het verlangen naar Eeuwigheid heeft zijn spiegeling gekregen in de wetten van behoud van snelheid en inertie. De allesomvattende God krijgt nu de naam van behoud van Energie.
Trouwens bij iedere formulering van een natuurwet, wordt eerst God uitgeschakeld. Dit gebeurt door het uitspreken van de introductieformule "*ceteris paribus*". De vertaling van deze formule is: "als alle parameters, buiten die waarop de wet betrekking heeft, gelijk blijven en niets anders verandert, dan…(hier wordt de wet geformuleerd)". Voordat een wet werkt, moet eerst de wereld stilstaan. Dit is een toestand zoals na Sodoma en Gomorra wanneer alles werd versteend tot zoutklompen. God, die nochtans altijd alles in beweging houdt (behoudens Zij/Hij zelf, *the unmoved mover*) wordt gedurende de geldigheid van de natuurwet uitgeschakeld, of anders uitgedrukt - schakelt zichzelf uit. Eenmaal aan deze voorwaarde voldaan, zal iedere toepassing van de menselijke natuurwet onderworpen worden aan een wereldse vorm van het sacrament der biecht.
De wekelijkse kerkelijke biecht wordt nu bedreven in het hok van de wetenschappelijke *reviewer* die de doctrinaire zuiverheid bewaakt. Ongehoorzame leden worden uit de Kerk gestoten en wie uit de biecht klapt van zijn vereniging, heeft de eed van trouw gebroken en wordt verbannen uit zijn Sociëteit of uit de Orde van zijn Specialiteit. Het Evangelie wordt nu verkondigd door Marketing. De parabels, ooit verteld onder het maanlicht aan massa's mensen die als konijnen naar het licht kwamen, hebben een navolging gekregen in televisiesoaps. In een soapscenario herken je wel altijd een toestand die je in eigen omgeving kunt vinden. Zo is het ook met de parabels.
Al ooit wetenschappelijke literatuur gelezen? Een kwart van de tekst wordt ingenomen door referenties naar andere werken. De werkelijke bijdrage bestaat in het weerleggen, ondergraven of in vraag stellen van de argumenten en visies van een collega wetenschapper. Als je tien procent nieuwe ideeën of creatieve constructies vindt is het al heel wat. De tonnen wetenschappelijke publicaties die jaarlijks verschijnen, worden selectief door een klein kringetje van belanghebbenden gelezen. Voor 99.99% van de mensen is wetenschapstaal puur Brabbeltaal.

Misschien is het beter dat de mensen het niet begrijpen. Zo is het toch ook in godsdienstige literatuur; het staat bol van verwijzingen naar Bijbelse teksten. Meestal wordt de tekst herhaald (terecht voor het geval je al de referenties niet uit het hoofd kent) en dan becommentarieerd… om je op de juiste gedachten te brengen. Wetenschappelijke teksten verschillen in structuur niet van religieuze versies. Wie de oorsprong en het verloop van de wetenschappelijke modellen in kaart brengt, vindt dezelfde geschiedenis terug als het ontstaan van de Bijbels en Evangelies allerhande slag. Aan fantasie is geen gebrek. Atomen waren ooit zwierende ballen die als de hemellichamen cirkelen. Wat de ziel der dingen was, heet nu -massa, zwaartekracht, inertie, magnetisch of elektrisch veld, momentum, spin enz. Eigenlijk zijn deze geleerde begrippen niets anders dan, een cijfercoëfficiënt die een vooropgestelde formule wat meer universeel zeggingsrecht geeft.

Wat ooit genade Gods genoemd werd, krijgt nu de naam van 'probabiliteit' of 'waarschijnlijkheid'. Wanneer de kakelende kippen van boer Bertrand Russell, iedere morgen op een vast tijdstip hun voederster vader met een handvol graan opwachten, betekent dit voor hen, de hennen, -de genade van de Heer. De dag dat de Heer één van de kippen tot Hem roept en de kop van de kip op het hakblok belandt, is dit voor de kippen een goddelijke roeping. Vandaag wordt dit benoemd met het woord 'waarschijnlijkheid'.
De wetenschappelijke en theoretische modellen worden, evenals de afgoden van weleer, met veel devotie vereerd… zolang ze niet tegenwerken en resultaat opleveren; zo niet komen er nieuwe modellen in hun plaats. De wetenschappelijke formules worden aangevuld met taalspinsel uit fantasia land. De Taalgeesten putten hun woorden uit de taalvaten van alchemie van alle tijden, evengoed als de Bijbelse en religieuze geschriften en rituelen. Ook in de wetenschap worden de vertelsels geleend van vorige versies en visies... Opnieuw worden de verhalen met list in elkaar gestoken, door toedoen van kracht en met de bedoeling voor meer eenheid en macht. De concurrentie onder de wetenschappers zorgt ervoor dat het eindresultaat is: -nog meer diversiteit en verdeeldheid, wat opnieuw smacht naar…, een nog grotere en universelere wet.

Op het eind van de rit hebben we opnieuw een spiegelwaarheid blootgelegd.
Godsdienst zegt: “geloof en je zult verstaan”.
Wetenschap bewijst: “verstaat (verklaart) en je zal geloven”.

Het is zoals in de wetenschappelijke modellen uit de Kwantummechanica. Hier kunnen lichamen uit het niets verschijnen en als spoken weer verdwijnen. Dit is hetzelfde scenario waarom als je een geest wil wekken er damp of rook in de ruimte moest zijn. Bewieroken in kerkdiensten zijn een overblijfsel hiervan. In de wetenschap van de elementaire deeltjes, worden de spoken van weleer nu zichtbaar gemaakt als ‘deeltje’ in de mistkamers. Alle theorieën van de basis fysica van subatomaire deeltjes zijn hierop gebouwd. Zoals de spoken, nemen deze deeltjes in de moderne theorieën geen plaats in, zolang je ze niet ziet of wilt vastgrijpen, want dan verwisselen die dingen met iets anders.
Wanneer je jezelf een hand wil geven voor de spiegel, lukt dit ook niet.

OVER VROUWEN EN CAUSALITEIT IN DE WETENSCHAP.

De bron van de Wetenschap is de ‘twijfel’. Eva is de moeder van de Wetenschap. God is de Identiteit van Idealiteit. Het christendom is in essentie gebaseerd is op een verhaal van idealisme. De ideale god staat model voor wat ieder persoon zou moeten wezen. Na vele generaties van streven, zijn wij nog steeds niet in geslaagd om alles te hebben wat de ideale God bezit. De godsdiensten hebben het niet kunnen verwezenlijken. Zal de Wetenschap erin slagen om de kloof god -mens te overbruggen? Dat verdient zeker een Nobelprijs merkt Klein Duimpje op. Laat ons opnieuw een wetenschappelijke poging doen, moedigt Duim aan. Met veel plezier, antwoord hierop Taelman.
We vertrekken opnieuw, mort kardinaal Alfa; zullen we een weddingschap aangaan dat de TaAlchemist opnieuw bij Eva begint. Geeft niet, want van vrouwen kun je nooit genoeg weten.

Zonder verklaringen, kan er geen wetenschap zijn.
Aangezien Eva het eerst aan de zwengel van de Wetenschap heeft gedraaid, kunnen we maar best ook hier opnieuw beginnen. Het was bij die eerste draai aan de zwengel dat we onze sacrale

attributen en ons goddelijk uniform kwijt speelden (dat zegt toch de Bijbel).
Nadat Adam en Eva met klikken en klakken buiten het paradijs belandden moest Adam het initiatief overnemen van Eva. Dat zij in een zondeval is getrapt is wel degelijk mogelijk binnen de waarschijnlijkheidstheorie, verdedigde Eva zich nog. Nee hoor, antwoordde Adam hierop; eerst dient een causaal verband te worden gezocht. Vliegen we buiten omdat jij in een appel bijt? Wie op een wetenschappelijk manier te werk gaat, dient voorafgaand een stelling of een hypothese te formuleren. Voor Adam, lag dat hypno -ding voor de hand, of liever uitgedrukt, -onder het vijgenblad. Eva geloofde de slang toen die de goddelijke jackpot beloofde, als je maar in die ene appel beet. Rechtlijnig als Adam redeneert, hield hij geen rekening met de mogelijkheid dat Eva loog over wat de slang zei. Een andere mogelijkheid is dat Eva met ‘appel ’, een andere vrucht bedoelde. Een pruim bijvoorbeeld. Vrouwen gebruiken nu eenmaal indirecte taal als ze goesting krijgen. Vrouwen zijn ook goed in liegen. Eva kon (in die tijd toch niet) zeggen: ‘ kom nou, bijt eens in mijn appelen en knijp mijn pruim ’. ‘ Wellicht zullen we zo ervaren hoe het voelt om God te zijn ’ vervolgde Eva voor ze in de appel beet. Voor Adam betekent –god zijn: vereerd worden als God en macht en ontzag uitstralen. Wat betekent het voor Eva? Daar wou Adam niet nog een additionele hypothese op bouwen. Zo kun je alsmaar meer fantaseren zegt Adam. Actie. Daarvoor ben ik een man. Adam heeft een meer edel doel gesteld dan gezellig te wezen voor Eva. Nu ze toch buiten het paradijs verder moeten, kan hij Eva niet vergeven wat er was gebeurd (zoiets is niet mogelijk in het paradijs waar alles perfect is).
Vanaf nu, wordt alles ernstig. Adam zweert, niet nog een keer in dezelfde val te trappen om nog dieper in de zondevalkuil te donderen. Oorzaak en gevolg zijn overduidelijk. Al kan hij het experiment niet meer herhalen, het kan niet anders. De theorie van waarschijnlijkheid was nog niet uitgevonden.

Door de tijden heen wordt Adam er niet beter van. Al gaat hij rechtlijnig naar zijn doel; God evenaren lijkt nog altijd even ver. Adam is nog geen God. Eigenlijk heeft Eva nooit meegewerkt aan het spel om Gods gelijke te worden. Ze wil geen verering, ze smacht alleen naar liefde, trouw, deugd en ondeugd, en nog veel meer dingen. Daarom heeft Adam nu ridderlijk het zwaard van de Wetenschap uit de schede getrokken. Hij zal alléén zijn verloren

paradijs heroveren. Adam zal met het zwaard van de Wetenschap het verloren paradijs voor het mensdom her-toveren. Eeuwige roem en aanzien schitteren aan de horizon. Enkel in het deemstere van de nacht, zal zijn zwaard in de schede van Eva verdwijnen. Over dag vecht Adam voor de nieuwe goden van de Verlichte Man, ze dragen namen als: het **M**erk, het **B**edrijf, de **M**anager, de **V**rouw, het **G**eluk, de **W**etenschap, de **M**aatschappij.

Adam kan zich niet laten zien met Eva naast hem: iedereen weet toch van het miskleun met appel en slang. Eva moet zich voortaan vertonen onder een extra mascara. De Vrouw mag zich enkel in de maatschappij vertonen voor zover ze zich naar het evenbeeld van de ideale Man spiegelt. Eva mag niet langer complementair zijn voor Adam. Dit laatste zou haar wel een grotere rol bezorgen. Neen, ze zal een artificiële man wezen.
Uiteraard faalt Eva in die rol. Bij falen klinkt het wetenschappelijk correct en logisch dat er consequenties horen. Meestal is dit een maatpak met: minder kansen, lagere vergoedingen, minder verantwoordelijkheid, lagere posities in de macht enz. Een perfecte God heeft recht op een ideale Vrouw. Eva zal voortaan in een spiegel staren waarin ze ideale lichaamsvormen en gewicht heeft en ze blijft eeuwig jong. Haar zonden zal ze biechten in het oor van de priesters van de media en de marketing. Als wederdienst mag ze optreden in een modesprookje met frivole jurkjes, pakjes, kapsels, accessoires, verfijnde zalfjes en allerhande alchemisten- mergelmengsels waarmee je door de spleet van het geluk kunt glippen.
Verder zal de Heer zich over u vrouwen ontfermen, zolang je zich maar onderwerpt aan het ritueel van de lichamelijke geneugten en zolang je luistert naar de wetenschappelijke preken van de Alwetende Man. Zaligheid zal in uw schoot neerdalen bij het pijpen van heil en geil en het kreunen van hosanna, tot uw weldoener van genot, zelf van zijn summum sanctuarium tuimelt. Amen.
Dat is de nieuwe religie van Eros die de vrouw wordt opgedrongen. Gelukkig heeft de ware Wetenschap geen ambities in de hemel van Eros. De passies van de echte wetenschappers vloeien namelijk hoofdzakelijk naar de Technologie die de Wetenschap voedt.
Elk zijn passies, zo preekt de vos: een man kent liefde in de intelligentie en een vrouw kent intelligentie in de liefde [502].

DE PASSIE VAN DE TECHNOLOGIE.

Dat de Wetenschap ook een verhaal is van verhalen, begint langzamerhand duidelijk te worden. Met een Wetenschap die wordt aangedreven door wiskunde, logica en dialectiek, gaat alles sneller in de tijd. Het weer wordt correcter voorspeld over meer dagen; de inhoud van de wereld groeit groter en de afstand of bereikbaarheid krimpt kleiner. De meisjes worden vroeger vrouw en de vrouwen blijven langer jong. De jongens spelen minder lang en de mannen doen het meer virtueel. Erotiek welt niet langer spontaan op, je bestelt het gewoon. Trouwens, Erotiek wordt een overbodige psycho-hormonaal bijproduct van onze primitiviteit. Er is niet langer drift nodig om onze voortplanting te initiëren. Voortaan wordt voortplanting gepland, besteld, en op maat geprepareerd.
Alleen Technologie doet ons nog herinneren aan Erotiek. Technologie is de magneet die voortaan onze passies doet opwellen. Waar het Rationele het yang is van onze tijd, wordt dit in evenwicht gehouden met het yin van onze gevoelens in de vorm van Technologie. Deze uitspraak vraagt om uitleg, niet Duim!
De logisch -abstracte software van onze geest krijgt een fysische tegenpool in technologische hardware. Hierin kan onze fantasie nog floreren, passies oplaaien en bewondering fixeren. We kunnen opnieuw vakmanschap demonstreren, we mogen modellen boetseren, machines en instrumenten uitvinden, digits en bits jongleren, en geesten 'ambeteren'.
We peuteren atomen los en we betasten de wand van het heelal. De tetradatastromen uit de ruimtetelescopen toveren nieuwe sprookjesverhalen van zwarte monsters die alles opslorpen en glinsterende feeën die met carbon-kristallen onze aarde met leven bevruchtte. Het kleinste copuleert met het grootste in de kortste femto tijd in de reuzen deeltjesversneller van het CERN in Zwitserland. Dit is de grootste draaimolen ooit. Het is in de wereld van de technologie dat we onze emoties nog kunnen uitleven. iPod, twetterTwitter, zombiZine, 3D Vitrovirtueel. Alles tussen yocto (10^{-24}) en yotta (10^{+24}) zuigt onze passies op. Hierin verbergen we onze gevoelens. De dichotomie tussen denken en voelen heeft zich al altijd in evenwicht gehouden. Dit behoort tot de Edele Code. Het is op heden niet anders.

In tijden waar rationaliteit of dogmatisme terrein wonnen, floreerden kunst of technologie. De Griekse rationaliteit kreeg een

tegenpool in de kunst. Zo ook vinden we onder strikt christelijk dogmatisme rijk bloeiende kunsten. Heidendom, boeddhisme, hindoeïsme deden het met minder monumenten. De Verlichting, of Eeuw van de Rede, initieerde de Industriële Revolutie met een rits nieuwe technologieën. Zo ook spiegelt de hedendaagse wiskundige maatschappij, zich in een technologisch paradijs.
De dogma's van de Godsdiensten en de rationele axioma's van de Wetenschappen vinden geen antwoord voor de gevoelens van de mensen. De Wetenschap biedt op dit vlak niet meer dan de Godsdiensten. Eigenlijk heeft de Wetenschap ook nooit de Godsdiensten kunnen vervangen. Dat heeft de Wetenschap trouwens recent zelf ontdekt. Na de grote revelaties van de moderne Wetenschap, zoals de Relativiteit- en Kwantum Theorie, staat een recente wetenschapper op met de naam Gödel, die als de aartsengel van weleer, de boodschap brengt van een nieuw inzicht. Het is een inzicht dat wel eens alle waarheden zal overstijgen. Hierbij het relaas.

GOD EN DE WETENSCHAP.

Eerder hebben we geleerd dat de rituelen van de wetenschap zich afspelen volgens de etiquette van de wiskunde. Uit een bewijs volgt een waarheid. De bouwstenen van de Wiskunde zijn axioma's. Dat zijn dingen die je maar moet geloven en, zo snel mogelijk vergeten. Gödel heeft nu wetenschappelijk bewezen dat geen enkel formeel systeem dat gebouwd is op axioma's, terzelfder tijd compleet kan zijn EN consistent.
Iets dat compleet is kan niet consistent zijn. Iets dat consistent is, kan nooit compleet zijn. Consistentie en compleetheid zijn die dingen die van een bewijs een waarheid maken. Met andere woorden gezegd: iets is waar wanneer je er geen speld tussen krijgt. Uiteindelijk zegt Gödel, dat met het formuleren van een bewijs, er nog geen waarheid werd gesproken.
God verwerft opnieuw zijn handelsrecht of copyright van de Waarheid. Kardinaal Alfa glundert.
Taelman laat dit echter niet overslaan tot euforie.
Je kunt ook een toepassing breien rond het concept God; althans met de capaciteiten die ons brein toelaat.

Als God consistent zou handelen, kan hij geen complete - 'alles God' zijn.

Als God wel de complete alles omvattende God is dan kan hij niet consistent zijn. Dus dames, als jullie niet als de gelijke van de heren wordt behandeld, is dit omdat God compleet is. Dus mopper niet wanneer God jullie op een consistente wijze behandelt. Je kunt kiezen tussen twee goden. De ene is een complete God die niet altijd consistent handelt. De andere is een consistente God, maar dan is hij niet compleet.
Kardinaal, blijkt dus dat de ware Jacob van uw geloof nog steeds op de loop is. Dat beweert althans de Wetenschap.
Hierop maakt een adolescente Duim de opmerking bedoeld voor de dames.
Je kunt een complete man hebben, die niet altijd consequent is (wat trouw betreft); ofwel, een man op wie je steeds trouw kunt rekenen, maar dan zal er wel iets aan mankeren.
De Kardinaal wil zeker niet onderdoen. Zie je wel dat God een akte van Geloof is. Geloven is niet een algoritme of een formule door een mensenbrein verzonnen.
Inderdaad Kardinaal, geloven is een vorm van voelen en hiervan heeft de wiskunde niet de minste affiniteit; aldus de visie van Taelman.

Wanneer je met deze stelling van Gödel voorbeelden wil illustreren, moet je wel binnen het domein van de wiskunde blijven. Een eenvoudig voorbeeld dat de problematiek van consistentie en compleetheid illustreert is bijvoorbeeld een optelreeks van getallen. 1+1=2, 2+1=3, 3+1=4 enz. De serie is gebouwd op het axioma waarbij het getal 1 opgeteld op een vorig getal een nieuw getal geeft. Het nieuwe getal is eigenlijk gedefinieerd uit het vorige. De optelreeks is zeker consistent: we tellen telkens het zelfde getal op. De reeks kan echter nooit 'eindig' zijn, want er kan altijd nog een 1 worden bijgeteld.
Neem nu een systeem dat compleet is; bijvoorbeeld de verzameling van getallen 0 tot en met 9. Hierin zijn alle getallen aanwezig en werden ze gedefinieerd zoals in het vorige voorbeeld met de optellingen. Dit systeem is nu niet consistent aangezien dat, bij één van zijn leden de optelling met 1 niet kan. In de verzameling is er geen getal die 9+1 vertegenwoordigt (10 behoort niet tot de verzameling). Consistentie betekent dat we niet kunnen betrapt worden op tegenspraak.
Consistentie en tegenspraak zijn duale begrippen, het zijn dingen die in het Land van Dichomie werden geboren. Zo zijn ook de termen 'waarheid' en 'leugen'. Het gedrag dat volgt uit de

axioma's van het Geloof, is gelijkaardig. Als je God alle attributen toekent (compleet maakt), dan stuit je automatisch op tegenstellingen: God is goed, maar God is ook slecht. Sinds het ontluiken van de menselijke intelligentie heeft de mens het gevoelen dat een hoger wezen bestaat. Sindsdien zijn de godgeleerden en de wetenschappers met niets anders bezig geweest dan met het kluwen van Gödel te worstelen; namelijk iets te zoeken dat compleet is en zichzelf nooit tegenspreekt.

Oman est Noman. Noman est Oman. God, dog, en nu nog Gödel; zo denkt de Kardinaal bij dit alles.
Vele theologen en ook andere geleerden hebben geprobeerd te bewijzen dat God bestaat. Hierbij zijn ze vergeten dat je enkel kunt 'geloven' dat God bestaat. Geloven is een gevoel. Geloof en bewijs zijn totaal andere dingen. Als een wiskundige of wetenschappers iets *bewijst*, dan is dit een uitdrukking dat zij/hij *gelooft* in de axioma's van zijn model. Daarom worden de Godsdiensten beschouwd als de voorlopers van de Wetenschappen. Het begint altijd met iets te geloven, er mee bezig te zijn, er iets mee aan te vangen.
Klopt, vult Duim aan. Je volgt een pad en je wordt geleid door mijn tekens.
Waarop de Kardinaal hardop mort…, Aartsengel Duim achterna.
Duim die het gehoord heeft geeft een additionele intellectuele prik: Heren, hier volgt de ultime toets voor Taal.
Is Taal compleet ? Het antwoord is duidelijk: Neen. Taal vult zich nog steeds aan met nieuwe woorden en uitdrukkingsvormen.
Is Taal consistent? Zeker consistenter dan jou God; brengt Taelman meteen in.
Dan is het wel een mystieke consistentie; antwoordt hierop Duim. De consistentie van een Taal is op geen enkele consistente manier te omschrijven!
De puzzle blijft: God of Taal ? Taal als God of God in Taal?

HET ERFGOED.

In religie zoekt men hoofdzakelijk een Eerste Opperwezen. In de Wetenschap zoekt men de formules van de Natuur, de Psyche en noem maar op. Hoe ingewikkeld, creatief, speculatief of abstract het ook moge wezen; er is maar één gemeenschappelijke *bodem* tussen godsdiensten en wetenschappen. Dat is de Taal van de levende wezens die proberen uit te drukken wat ze voelen. Het woord 'bodem' bevat 'bode'. 'S*oil ', 'suculus, solium '* (Lt)

betekenen: voedingsgrond, biggetje en badkuip. Deze woorden staan voor: voedsel en de geneugten van zuigen of zich in een kuip te wentelen.
De Wetenschap selecteert zijn hypotheses uit een bodem van mogelijkheden. Het is de intuïtie die de keuze maakt. Intuïtie is een aanvoelen. Het vervolg is een procedureel ritueel. Het startpunt van de Wetenschap is een gevoel van -wat het wel eens zou kunnen zijn en… -hopelijk wordt er deugd aan beleefd.

Het is dan ook normaal dat Godsdienst en Wetenschap tot resultaten leiden die op elkaar gelijken. De maatschappelijke resultaten van wat het regime onder de Godsdienst of onder de Wetenschap heeft gebracht, zijn niet wezenlijk veranderd. Beide hebben een sociale orde en cohesie teweeg gebracht; meer nog, een zin verzonnen voor het leven. De verschillen in standen, rangen en welvaart in de maatschappij, zijn niet veranderd. Zowel Godsdienst als Wetenschap, hebben geleerd te leven met verschillen. De verschillen in religies dienden als brandstof tot imperialisme. De Wetenschap met zijn idool van één formule, stuurt aan op eenwording van een leef/gedrag model; wat opnieuw een vorm van imperialisme inluidt.
Maar is dat nu niet precies een afspiegeling van wat Taal beoogt? Taal brengt een cohesie in de ideeën en denkpatronen onder de mensen. Taal houdt evengoed afstand tussen de standen en rangen binnen de bevolkingsgroepen. Wie het niet kan redden met beschaafde eloquentie, die krijgt de nuance wel gezegd in zijn dialect.
De vroegere generaties beweerden dat ze welvaarden met de Godsdienst. Voor de huidige generaties is de Wetenschap evengoed een zegen voor het comfort. De warmte krijgt men nu van de centrale ketel en vroeger stroomde de warmte uit goddelijke genade. Palliatieven cocktails vervangen de zalving met de heilige olie. Waar ooit de Adel en de Kerk samenspanden om de massa's onmondig te houden, zo ook vinden de farmaceutische industrie, de geneeskunde en de Kerk elkaar wat leed, lijden en de dood. Vroeger trok men terug in een klooster om te bezinnen, nu neemt men een sabbatjaar om op wereldtournee te gaan. Wat blijft in de spiegeling der tijden, is de magie (*the spell)* van de woorden. De 'spelling' van de woorden heeft zich aan de tijden aangepast maar niet hun '*spell '*. In de Middeleeuwen waren de magische woorden van de grote denkers: substantie, essentie, materie, vorm, kwaliteit en aantal. Relaties in

de tijd en de ruimte waren enkel toevalstreffers, alles moest toch ooit in de eeuwigheid belanden.
De vraag 'waarom?, waarheen?, hoe?; dienden toen niet te worden beantwoord. Er was maar één antwoord: God. Heden draait het denken rond tijd, ruimte, massa, energie en de relaties tussen elkaar. De eeuwigheid wordt vervangen door de compleetheid van de wetten en theoretische modellen. De relevante vragen in onze tijd van waarom, hoe, hoeveel, wanneer, worden beantwoord met… de perfectheid van de theorie aangevuld met een toverformule waarvan alles kan worden afgeleid, gevat en begrepen. Formule, vorm –ule is enkel een andere **vorm** waarin een geloof wordt uitgedrukt.

Maar wat zegt het woord 'theorie' zelf hiervan? Theorie of Deo-ry is iets waarin je geloofd. Geloof is een fixatie van visie. Geloven in één god of aan veel goden, is gebonden aan een 'model ', *mot* -el, mode. Het Griekse '*theo*' betekent spektakel, wat zich afspeelt in een theater. Daarom zegt Christopher Norris dat iedere theorie, een in zichzelf gericht theater is [413-p77]. In een theater spelen de toeschouwers, hun eigen mentale gevoelsversie. Honderd toeschouwers, honderd versies. In Taal zijn 'metaforen' ook mini scenes in het grote theater. Zij roepen een beeld voor de geest. Zelfs het woord 'metafoor ' is een metafoor. Het woord stamt uit het Grieks met de betekenin van 'een vervoersmiddel '. Mensen kunnen niet wiskundig fantaseren, enkel wiskundige genieën hebben die gave. Mensen fantaseren in vertrouwde beelden van macht, emoties, kracht, zekerheid. Deze gevoelens kunnen ze enkel uitdrukken met vertrouwde woorden en in hun eigen zinnen.
Moeder waarom leven wij? werd nog altijd niet beantwoord.

Wat kunnen de TaAlchemisten aanvangen met al deze filosofische complexen? Vraagt Duim.
Taelman is blij met deze vraag; eindelijk kan hij nog eens 'talen ' in plaats van te moeten 'tellen ' voor de wetenschap,
Mijn antwoord hierop klinkt, aldus de TaAlchemist: ze drinken een glas wijn in stijl en zingen een lied met kwijl en paffen kronkels rook uit de pijp van Erotiek. Over erotiek bestaat er geen theorie; je kunt het enkel beleven.
Alfa is in zijn nopjes. Er valt wat te beleven.

Geen enkel onderwerp als erotiek heeft meer woorden verzonnen. In alle talen worden het bedrijven van de liefde met een veelvoud

van bruikbare woorden beschreven. Erotiek bindt zich niet aan ras, stand, beroep of leeftijd. Erotiek valt enkel voor Taal. Men bedrijft de liefde in ‘zijn’ taal, de taal van zijn omgeving, zijn beroep of zijn hobby. Een liefdesspel vol zaligheid en plat in formules.

Zie hier de taal waarin een Wijnkardinaal de liefde bedrijft. Een erotische degustatie van de liefde met woorden van een oenoloog of wijnkenner.

> * Zijn alersoetste woordjes raken al snel opgebruikt. Ontkurken snakt naar een ritueel. Haar hals klemt de stop. Stop, stokt ze. Haar zinnen zingen fantabulosa en spinnen ninni-nanna-nonno.
> Samen sacraal decanteren. Het voorspel bezinkt diep. De beneveling geeft haar bedwelming vrij. De tongen walsen vlezig en fluwelig. Zij, doet het met veel aanzuiging van passito. Hij orkestreert met een gecorseerde élégance. Eenmaal de jonkerhand zich in haar degustoir verwart, veert zijn esquire met présence recht. Hij snuift de tannines uit het kreupelhout die weldra verdampen samen met de vuursteengeur van hem. Animale klanken. Zonder arrogant te worden, dringt de heer brutaal in haar door.
> Hij sluit af met een compacte finale. Zij leeft haar connaisseur af. Koninklijk gulzig heeft hij haar bezadigd. Zonder pretenties.
> Voor haar komt aan de finale van druipende honing, maar geen einde. Chateau De Nouveau.

Het orkest.
Wanneer de eerste fluit van het orkest de liefde bedrijft met een viool soliste; klinkt hun liefdeszang.

> * Het dirigentenstokje heft aan. Hij overstemt zijn geliefde in belcanto. Met een aria in accentuare bezingt hij zijn articolore bravoure leven. Haar vertelsel hoort hij lang niet. Tot met veel tarantella haar stoute fantasie in arietta kraait.
> Samen duren haar babbilage met zijn baracole. Het akkordiert stiller. Zinnen stokken. Tongen wentelen met capriccio in elkaar.

Zij zuigt een langgerekte appassionato. Alle klanken stikken stom. Tot wanneer hij met zijn balalaika haar partionette aanstrijkt. Opnieuw piepen wat bizzaremento noten. Klanken volgen vol freddeza. Zijn volhoudende amibile smoren alle dissonantie.
Nu kraaien langgerekte tintamento kreetjes boven zijn aanhoudende cantebrellando bassen. Na enkele articolore tenorstoten ontploft zijn Alleluja. Zij, op haar beurt, tolt diep in een contrapunto.
Ze zucht in een espirando met een dolendo lamento, dat het al voorbij is.
Hopend dat hij vlug nieuwe noten op zijn zang krijgt.

Taelman geniet van de woorden die hij ooit heeft geschapen om muziek aan man en vrouw te brengen.
Kardinaal Alfa zingt onhoorbaar een Te Deum voor de zeemeerminnen.
Klein Duimpje voelt iets hard in zijn broekzak.
De mirrim wil opnieuw iets vertellen.

11 Mensen bekijken door de mirrim.

Klein Duimpje denkt er plots aan dat hij nog altijd geen mensen heeft bekeken door de mirrim. Papa heeft hem wel verteld dat hij hiermee moest wachten. Maar nu hij al zoveel heeft geleerd van de TaAlchemist, is de tijd aangebroken om ook dit te ervaren.
Jawel, de mirrim geeft twee mogelijkheden om door te kijken. De p -kant waarop staat " wie leert zien, weet ". De andere mama m -zijde zegt " wie weet te zien, leert ".
Duim herinnert zich van zijn tocht doorheen Semiotica dat het soms lijnen zijn die domineren in wat men ziet, en een andere keer bogen en krullen. Wanneer je de mirrim te dicht houden van het object, schept dit rare creaties die uit de vormen opspringen. Hou je de mirrim te ver van jou, dan roept de mirrim dromen op uit een andere wereld. Tussenin en onder een bepaalde hoek, biedt de magische doorkijkspiegel de meeste verrukking, soms zelfs erotische prikkelingen. De mirrim is als een woordenboek dat woorden en uitdrukkingen uit een vreemde taal proberen te vertalen. Uiteraard met een woordenboek in de hand beheers je nog niet een vreemde taal. Het helpt je op de weg.
Duim, zegt de TaAlchemist nu ernstig; wil je een echte man worden dan moet je ook nog leren wat een mensengezicht vertelt. De mirrim zal je hierbij helpen.

Duim die nog een frisse kop heeft van zijn ervaringen in het land van Scientifica, maakt meteen een plan. Mensen kan je observeren in de massa, in een kleinere groep of als individueel. Het maakt ook een groot verschil als de mensen jou ook zien of aankijken; en er is nog het feit dat er mannen en vrouwen, baby's, pubers, volwassenen en oudjes zijn.
Wel Taelman, werk op jouw catalogen-plank, niet!
Ware het maar dat! Zucht de taalknobbel. Als je het aantal woorden zou tellen in romans en literatuur die de auteurs besteden om hun actoren te omschrijven, dan kom je tot een aardig tekst-percentage. Gewoon om de figuren tot leven te brengen in de geest van de lezer wordt veel inkt gedronken. De meeste schrijvers houden hun mirrim zo dicht dat van elke

personage, ieder rimpeltje, pukkel, haartje, kwab, in een geografische kaart wordt uitgetekend. Alle details worden in een pentekening gestipt alsof ze met de ogen van een satelliet gefilterd en gedownload werden in het data-bestand van de pen. Het bewijst gewoon hoe moeilijk het is de taal van het gezicht van een persoon te vertalen in woorden. Niet ieder bezit de gave om iemand ‘door te hebben’ op zicht alleen. Een persoon karakteriseren met woorden is moeilijk.

Wel hebben vrouwen een natuurlijke gave om iemand te doorzien. Een knappe vrouw die zich bevindt in mannelijk gezelschap heeft maakt in geen tijd de analyse van de mannen in volgorde: degene die spontaan een boontje voor haar heeft, de man die snel stapelverliefd op haar kan worden, degene die haar wil versieren en de koele figuur die haar totaal onberoerd laat. Je kunt wel snel iemand doorhebben, het omschrijven met woorden is voor velen een klus.
Kardinaal, als jij nu ook nog de gave van God had gekregen om de atheïsten van de gelovigen te onderscheiden; degenen die willen biechten, de petrussen die je kunt uitsturen en de judassen die je een loer zullen draaien; dan had de Kerk wat minder tegenwerking, niet!
Ik bid dat de Heilige Geest mij influistert, wie de dader is die mijn God in Dog doet veranderen; mort Alfa. Dit is mijn kruistocht.
Probeert het eens met een vrouw tot u te nemen, eerwaarde, sist Taelman.
De Kardinaal verzaakt alsnog niet aan zijn gelofte van celibaat en kuisheid. No way.
Klein Duimpje, die nu al Duim mag worden genoemd, heeft veel geleerd uit cartoons om ‘hoe mensen te beoordelen ‘.
Terwijl de Kardinaal en de TaAlchemist kibbelden langs de kronkel paden door Semiotica, Dichotomica en nu Scientificum, las Duimje de stripverhalen met figuren als Nero, Piet Fluwijn, Mme Pijp. Asterix en zijn gevolg, Kuifje, Jommeke en nog vele ander cartoonmensen.

Om de boodschap te ontvangen uit cartoonbeelden heb je geen mirrim nodig. Een cartoon is getekend in de taal van de mirrim: een –p boodschap en een –m zienswijze. Karakters worden met een paar pennentrekken getekend: -p lijnen en –m bogen en krullen die boodschap en emotie afzonderlijk vertalen.

Uit: The art of caricaturing by Mitchell Smith 1941 [900]

Psychologische types van de personages worden gemaakt door de verhoudingen van het lichaam, ledematen en hoofd. Verdere detaillering van dat type gebeurt in het gezicht door de verhoudingen van voorhoofd, neus, oren, kin, wangen, hals. Hiermee heb je al 80% van het stereotype karakter vastgelegd [900]. Jeugd en onbezonnenheid zijn vooral rond, niets is gehard. Alles ligt nog open. Daarom laten vrouwen en kinderen zich moeilijk in een karikatuur vangen. De ogen en de mond geven de expressie. Een paar pennentrekken drukt veel meer uit dan lange zinnen. Het is ook zo dat auteurs meestal meer moeite hebben om een vrouw te beschrijven dan een man.
Herinner je nog toen we Taal telden?
De auteur van een geschreven tekst schept eerst ruimte en tijd met specifieke woorden. Dan worden ideeën ingeplant met een ander soort woorden, meestal als een object dat wordt omschreven met een aantal gegevens, en of met een subject die gevoelens of kwaliteiten verwoorden. De ruimte-, tijd-, object-, en subjectwoorden krijgen dynamiek en gaan leven door de relatiewoorden die alles in verbinding brengen. Alles begint te wervelen. Bepaalde woorden zuigen aandacht, maken allianties of stoten andere woorden af. Meestal zoeken ze samenwerking met woorden en begrippen die suggesties opwekken. Dit zijn metaforen, gelijkenissen, assimilaties enz., die zorgen dat de fantasie van de lezer een juiste dosis prikkels ontvangt.
In een cartoon is de ruimte het papier en de inhoud wordt gesuggereerd door de oriëntatie en afstanden tussen de lijnen en krullen. De tijd wordt gecreëerd door een opvolging van plaatjes of binnen de schets, de dynamiek en accentuering van de pennentrekken. Veelal wordt in één plaatje een Nu gecreëerd; hierin wordt zoveel mogelijk gesuggereerd. Een goede cartoon is een ‘minimaal woord’.
Een gezicht bekijken leer je best met het oefenen door de boodschap van cartoonfiguren onder woorden te brengen.

De mirrim laat ook zo iets zien. De p –zijde zal analyseren en de lijnen duidelijk naar voren halen die de boodschap brengt van wie

voor je staat. Door de m –zijde geeft zal de persoon zijn mening van wat hij of zij voelt voor u.
Duim wil zich in Scientificum duidelijk maken in wetenschappelijke termen. Je kan maar een statement maken nadat je een wel omschreven proces van wetenschappelijke analyse hebt doorlopen.

De eerste stap is emoties uitvegen. Het gezicht dat je ziet wordt van alle emoties ontsmet. De persoon wordt als een object vertaald in matrices en tensors.
De m –zijde is het grootste obstakel voor Duim: hij moet de emoties decoderen en besluiten hieruit trekken. Duim voelt dat zijn wetenschappelijke bagage hiervoor niet is uitgerust. Durft hij dit overlaten aan Kardinaal Alfa?
Alfa geeft te kennen dat hij het op prijs zou stellen vooral meisjes en vrouwen te observeren (Alfa hoopt nog steeds op zeemeerminnen in zijn leven) en richt zich to Duim. Ik bid dat jij de vrouwen moge begrijpen. Uit het Taal gebrabbel van betweter TaAlchemist ben ik vooralsnog niet wijzer geworden.

Duim zit op een wolk van een wetenschap bui en begint met de voorbereiding.
Een eerste stap is die van normering en het eenduidig uitzetten van de waarnemingen. Het is een gelijkaardig proces als wat hij in zijn jeugd met de keien uitvoerde. Tekens maken de zaken klaar en eenduidig.
De mirrim in p -kijk richting krijgt het teken   >.
De mirrim in m -kijk zijde wordt voorgesteld als   <.
Een mannelijke persoon is P.
Een vrouw wordt geduid met M.

De proefopzet begint met de observator is een Man, respectivelijk een Vrouw.
De observator kijkt door de p-zijde respectivelijk de m-zijde.
Het doel object is een Man, respectivelijk een vrouw.
Het object is een enkeling of meeerdere personen van hetzelfde geslacht of verschillend.
Het object is naakt, half naakt of volledig gekleed.
Het object wordt in verschillende leeftijd categorieen ingedeeld, stel 5.
Het object merk of merkt niet dat hij/zij wordt geobserveerd.
Het object staat stil of beweegt.
...

We hebben reeds 2.4 10^{18} combinaties en Duim moet nog specificeren welke karakteristieken van mogelijke observaties hij zal noteren.
Dit volume aan gegevens is een veelvoud van alle karakters van personen die Taelman heeft genoteerd sinds de introductie van geschreven tekst in de geschiedenis van de mensheid. Dit is wellicht waarom zoveels auteurs talrijke werken aan hoog tempo publiceren; ze willen de wetenschap voor zijn. Hierbij legt Duimt de duimen.
Kardinaal Alfa maakt de opmerking dat wanneer je de Bijbel leest, de meeste karakters de revue zijn gepasseerd.
De TaalAlchemist verduidelujkst dat wanneer je goed luistert naar wat wordt gezegd, je heel veel opsteekt van de verhouding tussen personen.
Het begint bij het eerste contact.
Welkom mijn vriend. Let niet op mij. Zou het kunnen dat...
Moet je nu horen. Goed om weten.
Vereerd. Tot uw dienst.
Je moet wel begrijpen.
Hier! Ja of neen. Begrepen!
Dit zijn typische zinnen die de houding van de ene partij verraden als dit al niet is gebeurt met lichaamstaal.
Wanneer iemand empathie zoekt zal hij verwoorden met:
Mijn naam is en ik… .
Sluit dit aan bij? Worden we hier beter van?
Mijn gevoel zegt. Kun je zo iets inbeelden.
We kunnen elkaar begrijpen, ik zie wat je verlangt.Je verlangt toch niet dat ik...
Let vooral op de taal van de vrouwen.
Een vrouw past haar woorden aan het spel dat zij speelt. Al spuit de man fonteinen van woorden om een vrouw te overtuigen of indruk te maken; haar luisterdiafragma zorgt ervoor dat alleen woorden die vrouwelijk sacraal klinken bij haar binnendringen. In het luister amfitheater van een vrouw echoën cumuluswolkjes van engelen, magie, sprookjes. De woorden die hoorbaar blijven voor een vrouw zijn: … zuiver, toeval, passie, delen, mijn andere helft, verwondering,aanbidden, vereren, harmonie, bescherming, veilig, trouw, meer, dieper, overweldigend, alles omvattend, samen, eeuwig… .
Met deze woorden spint een vrouw haar wereld.
Wat een vrouw antwoordt, zijn dingen die eigenlijk aan haar zelf gericht zijn. Wanneer mijnheer daarin iets opwerpt dat mevrouw

haar beeld scheurt, wordt in retour bestookt met een giftige woordenvloed. Het arsenaal van zinnen bevat gegarandeerd:

… na al mijn zorg, na mijn overgave, de pijn die ik heb geleden,
heb ik mij hiervoor gegeven, alles gelaten, enz.

Taelman kan het weten: er wordt door de vrouwen meer taal bedreven dan door mannen.
Ook bidden vrouwen meer vult Kardinaal Alfa eraan toe, om toch wat superioriteit te tonen bij Duim. Wees op uw hoede, laat dit uitwaaien, want wanneer mevrouw haar handtas grijpt en aan het molenwieken slaat, dan kun je maar beter de aftocht blazen; besluit Taelman. Je kunt beetje zwijgen als de vrouwen babbelen en zeker als ze met velen zijn.
Luister maar eens naar een gezelschap van koffie- en theetantes. Je beleeft een papegaaientaal die de naam heeft gekregen van ' psittacisme' [307].
Psittacisme is een inwendige taal die schuimt als melk die overkookt. De woordenvloed borrelt bellen in een feminiene kosmos zonder regels noch rede. Het is klanken absurdisme, uit de toon met alle logica, alsof de geluiden naar klanken zoeken om zichzelf te bezingen. Het is geen taal meer. De vrouwen zijn de TaAlchemist ontsnapt. De absolute vrijheid.

Daarom Kardinaal, vallen vrouwen voor religieuze gezangen. Ze hoeven niets te begrijpen, ze laten zich grijpen. In uw vrome gezangen Kardinaal, vergrijpen de vrouwen zich aan de magie van ongebondenheid, onzin, onkuisheid, onnozelheden, ondaad, ninni-nana-nonno. In deze taalextase waar alles begint met een –on, beleven vrouwen hun kransjes als in een onanie met o no bolletjes en o lé lolletjes van taaltongen. Het is een orgie met kakelhennen, wezens in papier maché , bullamacowen, fullvolcano's, bloezemboesems en kolchoender wimpels die klabetten en klarinetten over mannepulatie, cockquistadors en ritzlovers en ander loveliers. Het is zwatcha en kletchicka met torpille zinnen, polipode woorden, mahale en lakriemabel verhalen over bonbonnières en boutonnieres, pottecarie en nolus-bolus puf-puf.
Wie naar psittacisme luistert wordt verdoofd door kwetter, plettertetter, klabetter en rakketaktak afgewisseld met een geroezemoes van alleklap doddel en haspelzot hakkelgaren.
Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen dialect, oude woorden en nieuwe klankcreaties.

Een man kan alleen schuddebollen bij dat santenkraam vol fijtefatjerie, mamamouchi en flafaverhalen waar gniffelende alvermannekens abecede-tjes zingen en smikkelen aan tralala lolly's.

Duim springt op:

EURIKA ! We hebben het **ALLESWOORD** gevonden!

Uitgesproken door alle vrouwen van ooit en nog komende, allesamen.

In Wetenschappelijke termen: $W * W^{-1} = 1$.
W is het alles woord door God uitgesproken in geen Tijd. Dit woord kan nooit herhaald worden want na het Woord stopt de Tijd en er is enkel de viruele tijd die wij ervaren. Vandaar dat God nooit antwoordt, nooit iets zegt. Dit ene Woord dat God ooit uitsprak wordt in de virtuele Tijd of de Tijd van de mensen gevormd door alle woorden, zinnen, talen die ooit werden gesproken en herhaald en die nog gesproken zullen worden.

De TaAlchemist, Kardinaal Alfa en Duimp schuren tegen elkaar aan alsof ze een Drievuldigheid willen vormen.
Duim's wetenschappelijke formule zet een stop aan alle verdere speculaties. Er blijft ons alleen het luisteren naar vrouwenpraat. Amen.
Krijg ik nu mijn groot gelijk? Triomfeert de Kardinaal. Ik ben de enige Alfaman die voor de vrijheid van de man strijdt; vrij van vrouwentaal.
De TaAlchemist slaakt een laatste kreet. Mijn Taal waarom hebt gij mij versmacht.

Epiloog.

Kardinaal versiert een date.

Alfa twittert Omega.

Duim vingert een handvol.

TaAlchemist berust in alle talen.

Conclusie.

God bestaat wanneer uw brein besmet wordt met de virus-meme die God in Dog verandert.

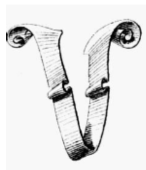
Desen boek bedanckt met reverentie Den discreten
Leser van zijn parientie.

aan 't slot van zijn *Spieghel der Ned. Audtheyt*, 1568.
MARCUS VAN VAERNEWIJCK

De letter V symboliseert het einde van een cyclus. In een zwier naar beneden stopt de eerste lijn abrupt in de bodem. Maar uit diezelfde bodem ontspringt meteen en in eenzelfde swing beweging een nieuwe lijn naar boven vol van emoties. Eerst wat frêle, daarna in volle vrijheid frivool omhoog gekruld. Het is in één trek illusie met desillusie.
V zet zich materieel vast in een bodem voor haar voeding en inspiratie maar kan zich in alle richtingen bewegen rond dat ene steunpunt.

V en A vormen tegenpolen, als teken is v een A op zijn kop. A wil eerst zijn, V neemt de plaats 22 in het alfabet. A zoekt stevigheid en stabiliteit, wil steeds twee voeten op de bodem en zich zelf verankeren met een steunbalk. A zet alles in gang enen op het einde neemt V over.

BIBLIOGRAFIE.

Dit zijn de werken waaruit notities werden genomen en op een of ander manier verwerkt werden in dit boek. Waar expliciete quotes en zinnen of ideeën werden overgenomen wordt verwezen naar het werk [ ].
Waar mogelijk wordt ook de e-link gegeven zodat de lezer rechtstreeks de werken kan raadplegen en nog meer opsteken van heel wat boeiende onderwerpen die in dit boek verwerk werden.

OUD NEDERLANDSE TEKSTEN.

100 De Brune, Johan (1970): Emblemata of Zinne-Werck.
101 Cesare Ripa (1971): Iconologia of Uytbeeldinghe des Verstands.
102 Der vrouwen heimelijcheit. Editie Ph. Blommaert.
www.dbnl.org/tekst/_vro001vrou01_01/
103 Royen, Gerlach (1950): In Andermans Vaarwaters: een bonte rij en Hun doen en laten wat nader beschouwd.
104 Genoodschap Onze Taal : 10 juni 2010.
105 Vroeg Middel Nederlands woordenboek (1998): Tiende Concept Aflevering. Instituut voor Nederlandse Lexicologie.
106 Kock Thomas (2002-deel 76): Ons Geestelijk Erf.

TAAL EN ETYMOLOGIE.

200 Pokorny, J (1959): Indogermansiches-Ethymologische-Woerterbuch. www.archive.org.
210 Dottin, Georges (1899): Glossaire de Parler Bas-Main .
211 West, Michael (1953): A General Service List of English Words, with semantic frequencies.
212 Wright, Joseph (1905): The English Dialect Grammar.
213 Grésillon, Almuth (1984): La règle et le monstre : Le mot valise.
214 Orr, John (1963): Essais d'étymologie et de philologie Française.
215 Whitney, William Dwight (1867) : Language, the study of Language. Twelve Lectures on the Principles of Linguistic Sciences.

TAALFILOSOFIE.

300 Edited by Dedre Gentner and Susan Godin-Meadow (2003): Language in Mind: Advances in the Study of Language and Thought.
301 Edited by Nathalie Gontier, J.P. v Bendigim, D. Aerts (2006): Evolutionary Epistemology, Language and Culture.
302 Lee Whorf, Benjamin(1956): Language and Reality.
303 Herder: Traite sur l'origine de la Langue (1977).
304 Ebner, Ferdinand (1963): Fragmente Aufsaetze Aphorismen zu

einener Pneumatologie des Wortes.
305 Warner, Marina (2002): Fantastic Metamorphoses, Other Worlds.
306 Picard, Max (1954): Le monde du Silence).

307 Ducas, M., L. (1896): Le Psittacisme, La pensée symbolique. www.archive.org
308 Levinas, Emmanuel (1996): Proper Names.
309 Levinas, Emmanuel (1996): New Talmudic Readings.
310 Blanchot, Maurice (1969): L'Entretien Infini.
311 Irigaray, Luce (1990): Je, tu, nous.
312 Lakoff, Robin (1975): Language and woman's place.
313 Corradi Fiumara, Gemma (1992): The Symbolic Function: psychoanalysis & the philosophy of language .
314 Humboldt: On Language; edited by Michael Losonsky (1999).
315 Swinton, William (1859): Rambles among Words. www.archive.org
316 Garlanda, Frederico (1887): The Fortunes of Words. Letters to a Lady. www.archive.org
317 Weekley, Ernst (1917): The Romance Of Words. www.archive.org

FILOSOFIE: ALGEMEEN.

400 Adorno (1982): Against Epistemology: a Meta critique.
401 Bernasconsi, Robert/ Critchley, Simon (1991) editors: Re-Reading Levinas.
402 Derrida, (1986): Glas.
403 Schopenhauer (1974): Parerga and Paralipomena Vol 1. Translated E.F.J.Payne. Oxford.
404 Thomé H. Fang (1980): Creativity in Man and Nature: A collection of Philosophical.
405 Thomé H. Fang (1981): Chinese Philosophy: Its spirit and its Development.
406 Schopenhauer (1973): Religion: a dialogue. (Original 1899).
407 **B**ataille, Georges (1992): On Nietzsche.
408 Nietzsche, Friederich (1999): Unpublished Writings from the Period of Unfashionable Observations: Translated with & Afterward by Richard T. Gray.
409 O'Hara (edited by); Why Nietzsche Now (1985).
410 Nietzsche, Friedrich (1995): Human All too Human (Translation Gary Handwerk).
411 Griffiths A.Philips (1991) : Wittgenstein Centenary Essays.
412 Merleau-Ponty, Maurice (1964): Sense and Non-sense.
413 Norris, Christopher (2000): Deconstruction and the unfinished project of Modernity.

RELIGIES.

500 Nishitani, Keiji (1983): Religion and Nothingness.
501 McGinn, Bernard (2001): The Mystical Thought of Meister Eckhart:
The man from whom God hid nothing.
502 Eliphas, Levi (1861): The Key of the Mysteries. www.archive.org
503 Inman, Thomas; Newton, John (1875):
Ancient Pagan and Modern Christian Symbolism. www.archive.org
504 Robertson, John M. (1903): Pagan Christs: Studies in comparative hierology.
www.archive.org
505 Murray-Aynsley; introduced by Birdwood George C.M (1900):
Symbolism of the East and the West.
www.archive.org
506 de Certeau, Michel (1987): La faiblesse de Croire.
508 Blavatsky, H. P. (1888): The secret Doctrine:
The synthesis of Science, Religion and Philosophy.
http://www.scribd.com/doc/40622930/Blavatsky-The-Secret-Doctrine
508 Martin, Troy W. (2004): Paul's Argument from Nature for the Veil in 1 Corinthians 11:13-15 http://www.scribd.com/doc/39567563/1-Cor11-Head-Covering-Testicle

509 Paessens, M. (1923): De ontvluchte non. www.archive.org
510 White, Andrew Dickson (1888): The warfare of Science. www.archive.org
511 Bolland, Gerardus (1899): Oude gegevens uit het verre verleden van de Kerk.
www.archive.org
512 Cumont(1902): The Mysteries of Mithra. www.archive.org
513 Blavatsky, P (1893): The Synthesis of Science, Religion and Philosophy.
Book I –Part II: Symbolism and Ideographs.

www.archive.org
514 Shirley, Ralph (1920): Occultists Mystics of all Ages. www.archive.org
515 Massey, Gerald: The Historical Jesus and Mythical Christ: a lecture.
www.archive.org
516 Male, Emile (1958): The Gothic Image. www.archive.org
517 Feuerbach, Ludwig (1854): The Essence of Christianity. www.archive.org
518 Inman Thomas (1872): Ancient faiths embodied in ancient names.

www.archive.org
519 Fontana David (1994): The secret Language of Symbols:
A visual Key to Symbols and their meanings.

EROTIEK.

600 Schopenhauer, Arthur (1975): Er is geen vrouw die deugd. (in Dutch).
601 Roy, Bruno (1977): L' érotisme au Moyen Age.
602 Midgley Mary (2003) : The Myths we live by.
603 Carter, Angela (1980): The Sadeian Woman and the ideology of pornography.

604 Tapp, Sidney C.(1915): Sexology of the Bible: The fall and redemption of man a matter of sex.
www.archive.org
605 Mirabeau, comte de (1921): L'Oeuvre du Comte de Mirabeau: Erotika Biblion. www.archive.org
606 Gage, Mathila Joslyn (1893): Woman, Church, State www.archive.org

SEMIOTIEK.

700 Peirce, Charles Sanders: Reasoning and the Logic of Things (1898) : Chapter 3: The Logic of Relations.
701 Peirce: The Philosophy of Peirce: selected writings (1978): edited by Justin Buchler.
702 Peirce: The Peirce Seminars Papers Vol.3 (1998) edited by Michael Shapiro.
703 Hahn: The Philosophy of Hans-Georg Gadamer: 29 Critical Essays (1997).
704 Cassirer, Ernst: Aufsatze und Kleine Schriften (1941-1946).
705 Cassirer, Ernst: Vorlezungen und Studien zum Philosophischen Antropologie. Herausgegeben von Gerald Hartung (2005).
706 Morris, Charles W. (1993): Symbolism and Reality: Foundations of Semiotics. Edited by Eschbach, A.
707 Groddeck, Georg (1969): La maladie, l'art et le symbole.
708 Groddeck Georg (1978) : Het Boek van Es : Psycholo-analytische brieven aan een vriendin.
709 Merleau-ponty, Maurice (1968): The Visible and the Invisible.
711 Baudler, Georg (1991): Gott und Frau: Die Geschichte von Gewalt, Sexualität und Religion.
712 http://www.andriesvanonck.com/neolithic.html#note%208

WETENSCHAP EN FILOSOSFIE.

800 Derek J. de Solla Price (1963): Little Science Big Science.
801 Durie, Robin, edited by: Time and the Instant: essays in the physics and the philosophy of time (2000)
802 Van Fraassen (1980): The Scientific Image.
803 Verlet, Loup (2007) : Chimeres et paradoxes.
804 Wolfram: http://mathworld.wolfram.com/
805 Ziman, John (2004): Real Science: What is, and what it means.

DIVERSE.

900 Smith, Mitchell (1941): The art of caricaturing.
901 Lee, Sammy: Chinese Characters confirm concept of creation and redemption. http://www.scribd.com/doc/22043972/Chinese-Characters -Confirm-Christian-Concept- victoryglobalvision@gmail.com
1002 http://www.cs.dartmouth.edu/~wbc/julia/ch8/ch8.htm
1004 http://www.dare2design.nl/genesis/genesis_frame.php
1060 http://poemoftheweek.wordpress.com/2008/01/18/silentium-fyodor-tyutchev/

DE TAAL Alchemist

Heeft God Taal geschapen of is
het Taal die God schept?
Alleen Taal kan het zeggen.

Dit boek is een non-fictie intrige en
roddel door Etymologie over Taal,
Erotiek, Religie, Wetenschap, Filosofie,
en Semiotiek.

Waarom Religie niet van vrouwen houdt.
De logica van de Heilige Drievuldigheid.
De wetenschap van Religie en de religie
van de Wetenschap.
Romantiek bij woorden en getallen.
Waarheid liegt en wat woorden nog
meer verzwijgen.
Hoe Taal de schepper is van Realiteit.
De wereld bekeken door een mirrim.

ISBN: 978-9-082-29120-9

EAN: 9789082291209